

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 6.6.2012
COM(2012) 280 final

2012/0150 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții și de modificare a Directivelor 77/91/CEE și 82/891/CE, a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE și 2011/35/CE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2012) 166 final}

{SWD(2012) 167 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Criza financiară a pus serios la încercare capacitatea autorităților naționale și a celor de la nivelul Uniunii de a gestiona problemele apărute în instituțiile bancare. Între timp, a avut loc o integrare a piețelor financiare din Uniune, într-o asemenea măsură încât șocurile interne produse într-un stat membru se pot transmite rapid și în alte state membre.

În acest context, în octombrie 2010 Comisia a publicat o Comunicare¹ prin care stabilea planuri pentru un cadru de gestionare a crizelor din sectorul financiar la nivelul Uniunii. Cadrul respectiv ar pune la dispoziția autorităților instrumente și competențe comune și eficiente pentru abordarea preventivă a crizelor bancare, menținerea stabilității financiare și reducerea la minimum a expunerii la pierderi a contribuabililor în caz de insolabilitate

La nivel internațional, liderii G20 au solicitat o „revizuire a regimurilor de rezoluție și a legilor privind falimentul, având în vedere experiența recentă, pentru a garanta că acestea permit o încetinire treptată și ordonată a activităților instituțiilor transfrontaliere mari, complexe”². La Cannes, în noiembrie 2011, liderii G20 au aprobat documentul Consiliului pentru stabilitate financiară intitulat „Atributele-cheie ale regimurilor eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare” („Atributele-cheie”)³. Acestea stabilesc elementele de bază pe care Consiliul pentru stabilitate financiară le consideră necesare pentru ca un regim de rezoluție să fie eficient. Punerea lor în aplicare ar trebui să le permită autorităților să procedeze la rezoluția ordonată a instituțiilor financiare, fără a expune contribuabilii la pierderile înregistrate în urma acordării de ajutoare de solvabilitate și menținând totodată continuitatea funcțiilor economice vitale ale acestora. În iunie 2012, G20 urmează să înceapă lucrul la evaluarea progreselor înregistrate în punerea în aplicare a acestor dispoziții în diferite jurisdicții.

În iunie 2010, Parlamentul European a adoptat un raport din proprie inițiativă conținând recomandări privind gestionarea crizelor transfrontaliere în sectorul bancar⁴. Documentul sublinia necesitatea instituirii unui cadru la nivelul Uniunii pentru gestionarea băncilor aflate în dificultate financiară și recomanda trecerea la o mai bună integrare și la o mai mare coerență în ceea ce privește cerințele și mecanismele de rezoluție aplicabile în cazul instituțiilor transnaționale. În decembrie 2010, Consiliul (ECOFIN) a adoptat concluzii⁵ prin care solicita un cadru la nivelul Uniunii pentru prevenirea, gestionarea și rezoluția crizelor. Concluziile subliniază faptul că acest cadru ar trebui să fie aplicabil băncilor indiferent de dimensiunea acestora, să amelioreze cooperarea transfrontalieră și să constea în trei piloni (măsuri de pregătire și prevenire, intervenție timpurie, respectiv instrumente și competențe de rezoluție). Acestea ar trebui „să vizeze menținerea stabilității financiare prin protejarea încrederii publicului și a piețelor; să pună pe primul loc prevenirea și pregătirea; să asigure instrumente de rezoluție credibile; să faciliteze acțiuni rapide și decisive; să diminueze hazardul moral și să reducă în cel mai mare grad posibil costurile globale suportate din fonduri publice, asigurând partajarea echitabilă a sarcinilor între părțile interesate ale

¹ COM(2010) 579 final

² Declarația liderilor G20 la Summitul privind piețele financiare și economia mondială, aprilie 2009.

³ http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf

⁴ (2010/2006(INI))

⁵ 17006/1/10

instituțiilor financiare; să contribuie la rezoluția în bune condiții a grupurilor transnaționale; să asigure securitatea juridică; și să limiteze denaturarea concurenței.”

Mai mult, în cea de-a doua jumătate a anului 2012 un grup la nivel înalt urmează să transmită Comisiei un raport care analizează gradul în care reformele structurale ale băncilor din Uniune ar consolida stabilitatea financiară și ar îmbunătăți eficiența și protecția consumatorilor, în plus față de reformele legislative în curs⁶. Propunerile grupului vor fi evaluate separat după finalizarea lucrării.

În sfârșit, la 30 mai 2012 Comisia a indicat că va iniția un proces de „trasare a principalelor etape către o uniune economică și monetară deplină (inclusiv), printre altele, trecerea la o uniune bancară care să includă un cadru integrat de supraveghere financiară și un sistem unic de garantare a depozitelor”⁷.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI EVALUĂRILE IMPACTULUI

În perioada 2008–2012, serviciile Comisiei au organizat o serie de consultări și discuții cu experți și cu principalele părți interesate referitor la redresarea și rezoluția bancară. Ultimul document de consultare publică anterior adoptării propunerii a fost un document de lucru al serviciilor Comisiei, publicat pentru consultare în ianuarie 2011, care descrie în detaliu potențialele opțiuni de politică avute în vedere de serviciile Comisiei. Consultarea a luat sfârșit la 3 martie 2011. În aprilie 2012 au fost organizate discuții cu experți din statele membre, din sectorul bancar, din mediul academic și din firmele de avocatură cu privire la unul dintre instrumentele de rezoluție, așa-numitul instrument de recapitalizare internă sau de reducere a datoriilor. Discuțiile au avut ca obiect parametrii-cheie ai instrumentului de reducere a datoriilor, în special condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, domeniul de aplicare al recapitalizării interne, posibilul nivel minim, rezoluția grupurilor precum și drepturile de anterioritate. Pe site-ul web al Comisiei Europene⁸ pot fi consultate documente referitoare la consultările publice.

Pornind de la aceste documente, Comisia a pregătit propunerea legislativă anexată. De asemenea, serviciile Comisiei au pregătit o evaluare a impactului propunerii, care poate fi consultată pe site-ul web al Comisiei Europene⁹.

Au fost luate în considerare observațiile exprimate de Comitetul de evaluare a impactului în avizele transmise, primul în mai, al doilea în iunie 2011. Mai mult, textul evaluării impactului a fost actualizat în funcție de cele mai recente evoluții la nivelul forurilor internaționale și de rezultatele discuțiilor privind instrumentul de recapitalizare internă care au avut loc în aprilie 2012. În mod concret, evaluarea impactului revizuită îmbunătățește prezentarea contextului legislativ și instituțional prin descrierea responsabilităților autorităților naționale de supraveghere și de rezoluție și a relațiilor dintre propunerea de recapitalizare internă și cerințele planificate CRD IV. Textul evaluării impactului explică mai bine conținutul opțiunilor, în special al opțiunii referitoare la instrumentul de recapitalizare internă/reducere a datoriilor. De asemenea, au fost adăugate efectele instrumentului de recapitalizare internă

⁶ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/group_of_experts/index_en.htm#High-level_Expert_Group

⁷ http://ec.europa.eu/europe2020/pdf/nd/eccomm2012_en.pdf

⁸ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/index_en.htm

⁹ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/index_en.htm

asupra costurilor de finanțare pentru bănci și societăți nefinanciare (IMM-uri). A fost finalizată o secțiune referitoare la coerența propunerii cu alte propuneri legislative. În sfârșit, au fost aduse clarificări suplimentare mecanismelor de monitorizare și evaluare, prin evidențierea celor mai relevanți indicatori care urmează să fie monitorizați.

Concluziile evaluării impactului sunt următoarele:

- cadrul propus pentru rezoluția bancară la nivelul Uniunii va îndeplini obiectivele de creștere a stabilității financiare, de reducere a hazardului moral, de protecție a depunătorilor și a serviciilor bancare critice, de economisire a banilor publici și de protejare a pieței interne a instituțiilor financiare.
- se estimează că acest cadru va avea un impact social pozitiv, în primul rând prin reducerea probabilității unei crize bancare sistemice și prin evitarea deteriorării bunăstării economice care urmează unei crize bancare și în al doilea rând prin minimizarea expunerii contribuabililor la pierderi ocazionate de ajutorul de insolabilitate acordat instituțiilor.
- costurile pe care le implică adoptarea cadrului derivă dintr-o posibilă creștere a costurilor de finanțare pentru instituții, cauzate de retragerea certitudinii implicate a sprijinului acordat de stat, precum și din costurile aferente fondurilor de rezoluție. Instituțiile ar putea transmite aceste costuri crescute către clienți sau acționari prin reducerea ratelor dobânzilor la depozite, creșterea ratelor dobânzilor la credite și a comisioanelor la serviciile bancare sau prin reducerea rentabilității capitalurilor proprii. Totuși, concurența ar putea diminua capacitatea băncilor de a transfera integral costurile. Beneficiile potențiale ale cadrului, în materie de bunăstare economică pe termen lung, generate de reducerea probabilității apariției unei crize sistemice sunt semnificativ mai mari decât costurile potențiale.

3. EXPLICAȚIE GENERALĂ: UN CADRU DE REDRESARE ȘI REZOLUȚIE

Necesitatea unui cadru eficace de redresare și rezoluție

Băncile și societățile de investiții (denumite în continuare „instituții”) oferă servicii vitale cetățenilor, întreprinderilor și economiei în sens larg (cum ar fi acceptarea de depozite, acordarea de împrumuturi și exploatarea sistemelor de plată). Acestea funcționează în mare parte pe bază de încredere și pot deveni neviabile foarte rapid dacă clienții și contrapărțile își pierd încrederea în capacitatea lor de a-și îndeplini obligațiile. În cazul în care intră în criză, băncile ar trebui să își înceteze treptat activitatea în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență. Cu toate acestea, gradul înalt de interdependență dintre instituții creează riscul apariției unei crize sistemice atunci când problemele de la o bancă se propagă în întregul sistem. Din cauza acestui risc sistemic și a funcției economice importante a instituțiilor, este posibil ca procedura obișnuită de insolvență să nu fie adecvată în anumite cazuri, iar absența unor instrumente eficace pentru gestionarea instituțiilor în criză a necesitat prea des utilizarea fondurilor publice pentru restabilirea încrederii chiar și în instituții relativ mici, astfel încât să se prevină situația în care un efect de domino al instituțiilor aflate în criză ar afecta grav economia reală.

În consecință, este nevoie de un cadru de politică eficace pentru a gestiona în mod ordonat intrarea în criză a băncilor și pentru a evita contaminarea altor instituții. Scopul unui astfel de cadru de politică ar fi să confere autorităților pertinente instrumente și competențe comune și eficace pentru a aborda crizele bancare în mod preventiv, protejând stabilitatea financiară și reducând la minimum expunerea la pierderi a contribuabililor.

Pregătirea și prevenirea, intervenția timpurie și rezoluția

În acest sens, gama de competențe aflate la dispoziția autorităților pertinente ar trebui să constea în următoarele trei elemente: (i) măsuri de pregătire și planuri vizând reducerea la minimum a riscurilor apariției unor probleme potențiale (pregătire și prevenire¹⁰); (ii) în eventualitatea unor probleme incipiente, competența de a stopa deteriorarea situației băncii într-un stadiu timpuriu, astfel încât să se evite insolabilitatea (intervenție timpurie); și (iii) dacă insolabilitatea unei instituții pune probleme din punctul de vedere al interesului public general (astfel cum este definit la articolele 27 și 28), o modalitate clară de a reorganiza sau de a înceta treptat și ordonat activitatea băncii, menținând în același timp funcțiile sale critice și limitând în cea mai mare măsură posibilă expunerea contribuabililor la pierderile ocazionate de insolvență (rezoluția). Împreună, aceste competențe constituie un cadru eficace pentru redresarea și, după caz, rezoluția instituțiilor. De vreme ce riscul pe care îl prezintă fiecare bancă în parte la adresa stabilității financiare nu poate fi estimat pe deplin dinainte, autoritățile pertinente trebuie să dispună de aceste competențe cu privire la orice bancă, indiferente de dimensiunea sau de sfera de cuprindere a activităților acesteia.

Rezoluția – un regim de insolvență special pentru instituții

În majoritatea țărilor, societățile bancare și non-bancare aflate în dificultate financiară fac obiectul unor proceduri obișnuite de insolvență. Aceste proceduri permit fie reorganizarea societății (ceea ce presupune o reducere, convenită împreună cu creditorii, a datoriilor sale), fie lichidarea acesteia și alocarea pierderilor către creditori, fie ambele variante. În toate cazurile, creditorii și acționarii nu sunt plătiți integral. Totuși experiența dobândită în urma diferitelor crize bancare arată că legile privind insolvența nu au întotdeauna capacitatea de a trata în mod eficient intrarea în criză a instituțiilor financiare, întrucât acestea nu țin cont în mod corespunzător de necesitatea de a evita perturbarea stabilității financiare, de a menține serviciile esențiale sau de a proteja depunătorii. Mai mult, procedurile de insolvență sunt lungi și, în cazul reorganizării, presupun negocieri și acorduri complexe cu creditorii, care pot cauza prejudicii debitorilor și creditorilor prin prisma întârzierilor, a costurilor și a rezultatelor.

Rezoluția reprezintă o alternativă la procedurile obișnuite de insolvență și asigură o modalitate de restructurare sau de încetare treptată a activității unei bănci aflate pe punctul de a intra în criză, în condițiile în care intrarea în criză a acesteia ar crea probleme din punctul de vedere al interesului public general (amenințare la adresa stabilității financiare, a continuității funcțiilor critice ale băncii și/sau a siguranței depozitelor, a activelor clienților și a fondurilor publice)¹¹. Așadar, rezoluția ar trebui să aibă, în cazul instituțiilor, rezultate similare cu acelea ale procedurilor obișnuite de insolvență ținând cont de normele Uniunii în materie de ajutor de stat, prin prisma alocării pierderilor către acționari și creditori, menținând în același timp stabilitatea financiară și limitând expunerea contribuabililor la pierderi ocazionate de ajutorul pentru solvabilitate. În același timp, ar trebui să asigure și securitatea juridică, transparența și previzibilitatea în ceea ce privește tratamentul acordat acționarilor și creditorilor băncii și să păstreze valoarea care ar putea fi distrusă în caz de faliment. Mai mult, prin eliminarea certitudinii implicite a salvării instituțiilor cu fonduri publice, opțiunea rezoluției ar trebui să încurajeze creditorii neasigurați să evalueze mai bine riscurile asociate investițiilor pe care le fac. În plus, elaborarea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției în conformitate cu normele de ajutor de stat va garanta faptul că obiectivele globale ale cadrului de rezoluție pot fi îndeplinite.

¹⁰ În acest context, „prevenire” înseamnă evitarea unei intrări în criză dezordonate, de natură să cauzeze instabilitate financiară, și nu evitarea intrării în criză ca atare.

¹¹ Dacă autoritățile estimează că stabilitatea financiară și contribuabilii nu sunt amenințați, băncii (sau unor părți ale acesteia) i se poate permite să intre în criză în modalitatea obișnuită.

Echilibrul dintre asigurarea previzibilității pentru investitori, dar și a unei marje de discreție pentru autorități

În vederea protejării drepturilor de proprietate existente, o bancă ar trebui să intre în rezoluție atunci când este foarte aproape de a deveni insolubilă, și anume când este pe punctul de a intra în criză. Cu toate acestea, aprecierea momentului de declanșare a procedurii de rezoluție poate să depindă de o serie de variabile și de factori legați de condițiile de piață prevalente sau de aspecte deosebite legate de lichiditate sau de solvabilitate, ceea ce face necesară acordarea unei marje de discreție mai mari autorității de rezoluție. De asemenea, măsurile concrete care trebuie luate în cadrul rezoluției nu ar trebui să fie determinate în raport cu toate băncile, ci ar trebui întreprinse pe baza circumstanțelor concrete.

Este nevoie de un cadru la nivelul Uniunii cu instrumente, principii și proceduri similare, pentru a asigura un grad suficient de convergență cu privire la modul în care autoritățile naționale pun în aplicare rezoluția. La elaborarea acestui cadru trebuie stabilit un echilibru între marja de discreție necesară pentru ca autoritățile de supraveghere să țină seama de specificul fiecărui caz particular și pentru asigurarea unor condiții de concurență echitabile și menținerea integrității pieței unice. Autoritatea bancară europeană (ABE) ar trebui să fie investită cu rolul clar de a emite orientări și standarde tehnice menite să asigure aplicarea consecventă a competențelor de rezoluție, de a participa la planificarea rezoluției în raport cu toate instituțiile transnaționale și de a efectua medierea cu caracter obligatoriu între autoritățile naționale în eventualitatea unui dezacord cu privire la aplicarea cadrului.

În sfârșit, o rezoluție reușită presupune existența unor fonduri suficiente, de exemplu pentru emiterea de garanții sau acordarea de împrumuturi pe termen scurt pentru a ajuta părțile critice ale unei entități supuse procedurii de rezoluție să-și recapete viabilitatea. În principiu, aceste fonduri ar trebui să fie puse la dispoziție de sectorul bancar într-o manieră echitabilă și proporțională și, pe cât posibil (ținând cont de costul economic), furnizate anticipat. În ansamblu, toate aceste etape garantează faptul că, indiferent de măsura de rezoluție corespunzătoare întreprinsă, costurile acesteia sunt suportate în primul rând chiar de instituții și de proprietarii și investitorii acestora.

Piața internă – tratamentul acordat grupurilor transnaționale

Grupurile transnaționale sunt compuse din instituții cu sediul în state membre diferite. Cadrul de rezoluție recunoaște existența grupurilor transnaționale din Europa ca fiind unul dintre principalii factori care stau la baza integrării piețelor financiare ale Uniunii. Cadrul stabilește norme speciale aplicabile grupurilor transfrontaliere în ceea ce privește pregătirea și prevenirea (articolele 7, 8, 11, 12 și 15), intervenția timpurie (articolul 25) și faza de rezoluție (articolele 80 – 83). De asemenea, el stabilește norme privind transferul de active între entități afiliate aceluiași grup în perioade de dificultate financiară (articolele 16 – 22).

Regulile privind grupurile vizează atingerea unui echilibru între interesul de a realiza, la nevoie, o rezoluție eficientă pentru grup în ansamblul său și protejarea stabilității financiare atât în statele membre în care grupul își desfășoară activitatea, cât și în Uniune. Stabilitatea financiară în Uniune și îmbunătățirea, prin urmare, a funcționării pieței unice chiar și pe timp de criză nu pot fi asigurate decât prin metode eficiente de rezoluție a grupurilor transnaționale. În mod concret și fără a neglija măsurile necesare pentru protecția statelor membre gazdă, ar trebui asigurată rezoluția eficientă și rapidă a grupurilor, reducând la minimum pierderea de valoare la nivelul acestora, prin acordarea unui rol deosebit autorității de rezoluție a grupului.

Lăsând deoparte rolul deosebit acordat autorității de rezoluție a grupului, interesele autorităților de rezoluție gazdă vor fi luate în considerare în mod adecvat prin: a) încheierea de acorduri de cooperare între autoritățile de rezoluție prin crearea de colegii ale autorităților de rezoluție; b) recunoașterea faptului că, atunci când se iau decizii legate de grupuri, trebuie avută în vedere stabilitatea financiară din toate statele membre în care acestea își desfășoară activitatea; c) elaborarea unui proces decizional clar, care să le permită tuturor autorităților să își exprime punctul de vedere, asigurând, în același timp, luarea unei decizii unice cu privire la rezoluția unui grup; și d) instituirea unor mecanisme de soluționare a conflictelor dintre autoritățile de rezoluție (medierea asigurată de ABE).

ABE¹² va juca rolul de mediator conform prevederilor Regulamentului ABE nr. 1093/2010, în special ale articolului 19. În acest context, se aplică toate regulile pertinente impuse de regulamentul respectiv, inclusiv articolul 38 și articolul 44 alineatul (1).

Toate aceste mecanisme trebuie să garanteze că rezoluția unui grup sau acordarea de sprijin financiar între instituții afiliate nu afectează anumite părți ale grupurilor și că se ține cont de stabilitatea financiară a statului membru în care este situată o filială.

4. ELEMENTE JURIDICE ALE PROPUNERII

4.1. Temei juridic

Temeiul juridic pentru prezenta propunere este articolul 114 din TFUE, care permite adoptarea de măsuri de armonizare a dispozițiilor naționale care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

Propunerea armonizează legislațiile naționale privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a societăților de investiții, în măsura necesară pentru a garanta că statele membre dispun de aceleași instrumente și proceduri pentru a aborda deficiențele sistemice. Astfel, cadrul armonizat ar trebui să promoveze stabilitatea financiară la nivelul pieței interne prin asigurarea unei capacități minime de rezoluție a instituțiilor din toate statele membre și prin facilitarea cooperării dintre autoritățile naționale atunci când tratează intrarea în criză a grupurilor transnaționale.

Articolul 114 din TFUE este, prin urmare, temeiul juridic adecvat.

4.2. Subsidiaritate

În temeiul principiului subsidiarității prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din TFUE, Uniunea intervine în domeniile care nu sunt de competența sa exclusivă, numai dacă și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre, nici la nivel central, nici la nivel regional sau local, ci, datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, ele pot fi realizate într-o mai mare măsură la nivelul Uniunii.

Doar o acțiune la nivelul UE poate garanta că statele membre folosesc măsuri suficient de compatibile pentru gestionarea situației băncilor aflate în criză. Deși sectorul bancar al Uniunii se caracterizează printr-un grad ridicat de integrare, sistemele de gestionare a

¹² Pentru a asigura reprezentarea autorităților de rezoluție în cadrul ABE și pentru a atenua conflictele de interese, Regulamentul nr. 1093/2010 se modifică astfel încât conceptul de autorități competente definit în regulamentul să cuprindă și autoritățile de rezoluție naționale.

situațiilor de criză bancară funcționează la nivel național și diferă semnificativ. În prezent, multe sisteme juridice naționale nu conferă autorităților competențele necesare pentru a înceta treptat activitatea instituțiilor financiare în mod ordonat, menținând, în același timp, serviciile esențiale pentru stabilitatea financiară și minimizând expunerea contribuabililor la pierderile ocazionate de ajutorul pentru solvabilitate. Legislațiile naționale divergente nu sunt adecvate pentru gestionarea adecvată a dimensiunii transfrontaliere a crizelor și complică eventualele mecanisme de cooperare între statul membru de origine și statul membru gazdă.

Mai mult, diferențele semnificative dintre procedurile naționale de rezoluție ar putea antrena riscuri inacceptabile la adresa stabilității financiare și ar putea pune în pericol rezoluția eficace a grupurilor transnaționale. Întrucât instituirea unor mecanisme de rezoluție adecvate la nivelul Uniunii presupune un grad semnificativ de armonizare a practicilor și procedurilor naționale, este oportun ca Uniunea să propună măsurile legislative necesare. Totuși, rezoluția este strâns legată de domeniile nearmonizate ale legislațiilor naționale, precum insolvența și dreptul proprietății. Prin urmare, directiva este instrumentul juridic adecvat. Într-adevăr, pentru a asigura implementarea cadrului prevăzut într-o manieră care să ducă la obținerea efectului dorit, în funcție de caracteristicile specifice legislației naționale relevante, este necesară o transpunere.

4.3. Proportionalitate

În temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii Uniunii nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatelor.

În principiu, o bancă aflată în criză ar trebui să facă obiectul procedurii obișnuite de insolvență, la fel ca orice altă întreprindere. Totuși, sectorul bancar diferă de majoritatea celorlalte sectoare de activitate economică, întrucât îndeplinește funcții critice în economie și este deosebit de vulnerabil la crizele sistemice. Datorită acestor trăsături, lichidarea unei bănci poate avea consecințe mai grave decât ieșirea de pe piață a altor întreprinderi. Acest lucru ar putea justifica recurgerea la norme și proceduri speciale în eventualitatea apariției unei crize bancare.

Deoarece importanța sistemică a intrării în criză a unei bănci nu poate fi determinată dinainte cu absolută certitudine, cadrul propus pentru gestionarea crizelor ar trebui să se aplice, în principiu, tuturor instituțiilor bancare, indiferent de dimensiunea și de complexitatea acestora. Dacă se cunoaște cu certitudine că intrarea în criză a unei instituții de dimensiuni mondiale, cu importanță semnificativă pe piață și care este interconectată pe plan mondial va cauza o perturbare semnificativă a sistemului financiar mondial și va avea consecințe economice negative în numeroase țări, este clar, de asemenea, că intrarea în criză simultană, într-o situație de criză generalizată, a unui număr mare de instituții mici care constituie o parte semnificativă a sectorului bancar dintr-o țară ar putea avea efecte la fel de devastatoare asupra economiei. De aceea, cadrul garantează că autoritățile de supraveghere și de rezoluție dispun de norme și proceduri speciale pentru tratarea eficientă a oricărei bănci aflate în criză sau pe punctul de a intra în criză în circumstanțe de risc sistemic. Cu toate acestea, autoritățile naționale vor lua în considerare riscul, dimensiunea și gradul de interconectare al unei instituții în contextul planurilor de redresare și de rezoluție și atunci când utilizează diversele instrumente pe care le au la dispoziție, asigurându-se că regimul este aplicat în mod corespunzător.

Dispozițiile sunt, așadar, proporționale cu ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele. În plus, limitările dreptului de proprietate care pot rezulta din exercitarea competențelor propuse

trebuie să fie în concordanță cu Carta drepturilor fundamentale, astfel cum a fost interpretată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene. Din acest motiv, punctul de intrare în rezoluție ar trebui să fie cât mai apropiat posibil de insolvență, iar utilizarea competențelor de rezoluție ar trebui limitată la măsura necesară atingerii unui obiectiv de interes general, și anume menținerea stabilității financiare în Uniune.

4.4. Explicarea detaliată a propunerii

4.4.1. Obiectul și domeniul de aplicare (articolul 1)

Propunerea abordează gestionarea crizelor (pregătirea, redresarea și rezoluția) tuturor instituțiilor de credit și a anumitor societăți de investiții. Domeniul de aplicare al propunerii este identic cu cel al Directivei privind cerințele de capital (*Capital Requirements Directive - CRD*)¹³, care armonizează cerințele prudențiale pentru instituții financiare, inclusiv cele care fac parte dintr-un grup bancar, și pentru societăți de investiții. Societățile de investiții trebuie să fie incluse în acest cadru, deoarece, după cum s-a dovedit în cazul Lehman Brothers, falimentul lor poate avea grave consecințe sistemice. În plus, competențele autorităților de rezoluție ar trebui să se aplice holdingurilor atunci când una sau mai multe filiale ale acestora (instituții de credit sau întreprinderi de investiții) îndeplinesc condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, iar aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție în raport cu entitatea-mamă este necesară pentru rezoluția uneia sau mai multora dintre filialele acesteia, ori pentru rezoluția întregului grup.

4.4.2. Autorități de rezoluție (articolul 3)

Propunerea impune statelor membre să confere competențe de rezoluție autorităților administrației publice pentru a garanta atingerea în timp util a obiectivelor cadrului. Propunerea nu specifică autoritatea care ar trebui numită în calitate de autoritate de rezoluție, deoarece acest lucru nu este necesar pentru o rezoluție eficientă și ar reprezenta un amestec în organizarea administrativă și constituțională a statelor membre. Prin urmare, rămâne la latitudinea statelor membre să desemneze ca autorități de rezoluție, de exemplu, băncile centrale naționale, autoritățile naționale de supraveghere financiară, sistemele de garantare a depozitelor, ministerele de finanțe sau alte autorități, special desemnate.

Autoritățile de rezoluție vor trebui să aibă competențe și resurse adecvate pentru gestionarea rezoluției băncilor, atât la nivel național, cât și la nivel transnațional. Având în vedere probabilitatea apariției unor conflicte de interese, separarea funcțională a activităților de rezoluție de celelalte activități ale autorităților desemnate este obligatorie.

4.4.3. Planurile de redresare și de rezoluție (articolele 5 – 13)

Măsurile luate din timp, pe baza planurilor de redresare, pot preveni amplificarea unor probleme și reduce riscul ca băncile să intre în criză. Instituțiile vor fi obligate să elaboreze planuri de redresare conținând mecanisme și măsuri pentru care să le permită să acționeze din timp în scopul restabilirii viabilității acestora pe termen lung, în caz de deteriorare gravă a situației lor financiare. Grupurile vor avea obligația de a elabora planuri, atât la nivel de grup, cât și pentru instituțiile individuale din cadrul grupului. Autoritățile de supraveghere vor evalua și aproba planurile de redresare.

¹³ Directiva 2006/48/CE privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit și Directiva 2006/49/CE privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit.

Planurile de rezoluție vor permite rezoluția unei instituții, reducând la minimum expunerea contribuabililor la pierderi ocazionate de ajutorul pentru solvabilitate și protejând în același timp funcțiile economice vitale. Planul de rezoluție, elaborat de autoritățile de rezoluție în colaborare cu autoritățile de supraveghere în perioadele de activitate normală, va stabili opțiunile în materie de rezoluție a instituției, în cadrul mai multor scenarii, inclusiv de criză sistemică. Acest plan trebuie să includă detalii privind aplicarea instrumentelor de rezoluție și modalități de asigurare a continuității funcțiilor critice. Planurile de rezoluție a grupurilor vor include un plan de grup, dar și planuri pentru fiecare instituție din cadrul grupului.

4.4.4. Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de rezoluție (articolele 14 – 16)

Pe baza planului de rezoluție, autoritățile de rezoluție evaluează dacă se poate proceda la rezoluția unei instituții sau a unui grup. Dacă autoritățile de rezoluție identifică obstacole semnificative în calea posibilităților de rezoluție a unei instituții sau a unui grup, acestea ar putea impune ca instituția sau grupurile să ia măsuri pentru a îmbunătăți posibilitățile de rezoluție.

Aceste măsuri pot include, printre altele: reducerea gradului de complexitate prin schimbări în structurile juridice sau operaționale, pentru a garanta posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și economic, a funcțiilor critice de celelalte funcții; elaborarea de acorduri de servicii care să prevadă asigurarea funcțiilor critice; limitarea expunerilor maxime individuale și agregate; impunerea unor cerințe de raportare; limitarea sau încetarea activităților existente sau propuse; limitarea sau împiedicarea creării de noi linii de activitate sau produse; emiterea de instrumente de fonduri proprii convertibile suplimentare.

Evaluarea posibilităților de rezoluție pentru grupuri se bazează pe coordonarea, consultarea și evaluarea efectuată în comun de autoritățile de rezoluție ale grupului cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, cu alte autorități competente relevante și cu ABE.

ABE va juca un rol important pentru a garanta că autoritățile relevante aplică uniform evaluarea posibilităților de rezoluție și utilizarea competențelor de prevenire în toate statele membre. În mod concret, va trebui să elaboreze standarde tehnice care să definească parametrii necesari pentru evaluarea impactului sistemic al planurilor de rezoluție și standarde tehnice care să specifice aspectele care vor trebui examinate pentru a evalua posibilitățile de rezoluție a unei instituții sau a unui grup.

4.4.5. Sprijin financiar intragrup (articolele 17-23)

Propunerea urmărește să surmonteze restricțiile juridice actuale având ca obiect acordarea de sprijin financiar de către o entitate care face parte dintr-un grup către o alta. Instituțiile care funcționează într-o structură de grup vor putea încheia acorduri vizând acordarea de sprijin financiar (sub formă de împrumut, acordare de garanții sau furnizare de active pentru a fi utilizate drept garanție reală în cadrul tranzacțiilor) altor entități din cadrul grupului, care se confruntă cu dificultăți financiare. Un astfel de sprijin financiar anticipat poate contracara evoluția problemelor financiare individuale ale instituțiilor care fac parte din grup. Acordul ar putea fi supus în prealabil aprobării adunărilor generale ale acționarilor ale tuturor entităților participante și va autoriza organismele de conducere să acorde sprijin financiar, dacă este necesar, în condițiile prevăzute de acord. Pe această bază, va crește securitatea juridică, deoarece va fi clar când și cum se va putea acorda un asemenea sprijin financiar. Acordurile se încheie voluntar, permițând grupurilor bancare să evalueze măsura în care aceste

aranjamente sunt în interesul grupului (acesta poate fi mai mult sau mai puțin integrat și poate urmări, într-o măsură mai mare sau mai mică, o strategie comună) și să identifice societățile care ar trebui să fie parte la acord (se poate dovedi oportună excluderea societăților care desfășoară activități cu grad mare de risc).

Ca măsură de siguranță, autoritatea de supraveghere a entității transferante va fi abilitată să interzică sau să restricționeze sprijinul financiar în temeiul acordului, dacă respectivul transfer amenință lichiditatea ori solvabilitatea entității transferante, sau stabilitatea financiară.

4.4.6. Intervenție timpurie – Administrarea specială (articolele 23-26)

Propunerea extinde competențele autorităților de supraveghere în materie de intervenție timpurie, în cazurile în care situația financiară sau solvabilitatea unei instituții se deteriorează. Competențele prevăzute în propunere le completează pe cele conferite autorităților de supraveghere în temeiul articolului 136 din CRD. Aceste competențe nu derogă de la drepturile sau obligațiile procedurale stabilite în conformitate cu dreptul societăților comerciale.

În cadrul competențelor în materie de intervenție timpurie, autoritățile de supraveghere pot impune instituției, printre altele: să aplice mecanismele și măsurile prevăzute în planul de redresare; să elaboreze un program de acțiune și un calendar pentru punerea în aplicare a acestuia; să solicite conducerii convocarea unei adunări generale a acționarilor, sau să o convoace ele însele, să propună ordinea de zi și să adopte anumite decizii; și să solicite instituției să elaboreze, împreună cu creditorii săi, un plan pentru restructurarea datoriilor.

Mai mult, autoritatea de supraveghere va avea competența de a numi un administrator special pentru o perioadă limitată de timp, în cazul în care se consideră că solvabilitatea instituției este supusă unui grad suficient de risc. Sarcina principală a administratorului special este de a restabili situația financiară a instituției și gestionarea corectă și prudentă a activității acesteia. Administratorul special înlocuiește conducerea instituției și își exercită atribuțiile fără a aduce atingere drepturilor deținătorilor de acțiuni ordinare. Competența de a numi un administrator special va servi ca element de disciplină pentru conducere și acționari și ca un mijloc de a încuraja soluțiile din partea sectorului privat la probleme care, dacă nu sunt abordate, ar putea conduce la intrarea în criză a unei instituții.

4.4.7. Condiții pentru declanșarea procedurii de rezoluție

Propunerea stabilește parametri comuni de declanșare a aplicării instrumentelor de rezoluție. Autoritățile vor putea lua măsuri în momentul în care o instituție este insolubilă sau este pe punctul de a deveni insolubilă, în condițiile în care, dacă nu se iau măsuri, instituția va deveni insolubilă în viitorul apropiat.

În același timp, este necesar să se garanteze că măsurile intruzive sunt declanșate numai atunci când se justifică intervenția asupra drepturilor acționarilor. Prin urmare, ar trebui puse în aplicare măsuri de rezoluție numai dacă instituția a intrat sau este pe punctul de a intra în criză și nu există o altă soluție care să redreseze instituția într-un interval de timp adecvat. În plus, intervenția prin intermediul măsurilor de rezoluție trebuie să fie justificată prin motive de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 28.

4.4.8. *Principii generale – în special principiul conform căruia nici un creditor nu trebuie să fie dezavantajat (articolul 29)*

Cadrul stabilește o serie de principii generale care vor trebui să fie respectate de autoritățile de rezoluție. Aceste principii se referă, printre altele, la alocarea pierderilor și la tratamentul acordat acționarilor și creditorilor, precum și la consecințele pe care le-ar putea avea utilizarea instrumentelor asupra conducerii instituției.

Cadrul stabilește că pierderile, odată identificate printr-un proces de evaluare (articolul 30), se vor repartiza între acționarii și creditorii instituției, în conformitate cu ierarhia creanțelor stabilită de fiecare regim național de insolvență. Totuși, așa cum s-a arătat mai sus (a se vedea rubrica 3) regimurile obișnuite de insolvență nu țin seama suficient de stabilitatea financiară și de alte chestiuni de interes public. De aceea, cadrul de rezoluție stabilește anumite principii pentru alocarea pierderilor care vor trebui respectate indiferent de prevederile fiecărui regim național de insolvență. Aceste principii sunt: a) pierderile ar trebui alocate mai întâi integral acționarilor și apoi creditorilor și b) creditorii de același rang ar putea fi tratați diferit dacă acest lucru este justificat de motive de interes public și în special în vederea asigurării stabilității financiare. Aceste principii se aplică tuturor instrumentelor de rezoluție. Mai mult, în ceea ce privește instrumentul de recapitalizare internă, cadrul stabilește o ierarhizare mai detaliată a creanțelor (articolul 43). Această ierarhie mai detaliată a creanțelor va veni în completarea și, la nevoie, va avea întâietate în fața celei stabilite în fiecare lege națională privind insolvența.

În cazurile în care creditorii primesc mai puțin în termeni economici decât dacă instituția ar fi fost lichidată în temeiul procedurii obișnuite de insolvență, autoritățile trebuie să se asigure că aceștia primesc diferența. Această compensare, dacă există, va fi plătită din fondul de rezoluție. Principiul conform căruia pierderile trebuie să fie alocate în primul rând acționarilor și în al doilea rând creditorilor, coroborat cu faptul că măsurile de rezoluție trebuie luate înainte de a recurge la un eventual sprijin financiar public extraordinar, este esențial pentru a asigura eficacitatea obiectivului de reducere la minimum a expunerii contribuabililor la pierderi (articolul 29).

4.4.9. *Evaluarea (articolul 30)*

Punerea în aplicare a instrumentelor și a competențelor de rezoluție se bazează pe o estimare a valorii reale a activelor și pasivelor instituției aflate pe punctul de a intra în criză. În acest sens, cadrul include o evaluare bazată pe principiul „valorii de piață”. Se va garanta astfel că pierderile sunt recunoscute în momentul în care instituția intră în rezoluție.

Evaluarea ar trebui să fie realizată de un expert independent, cu excepția cazului în care există rațiuni de urgență, caz în care autoritățile de rezoluție vor trece la o evaluare provizorie care va fi ulterior completată de o evaluare definitivă, cu implicarea unui expert independent. Autorităților de rezoluție le-au fost conferite competențele necesare pentru a-și modifica măsurile de rezoluție¹⁴ în conformitate cu eventualele discrepanțe dintre evaluarea provizorie și cea definitivă.

¹⁴ De exemplu, autoritățile de rezoluție pot transfera sau retransfera în orice sens activele sau pasivele transferate unei instituții-punte.

4.4.10. Instrumente și competențe de rezoluție (articolele 31 - 64)

Atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, autoritățile de rezoluție vor avea competența de a aplica următoarele instrumente de rezoluție:

- (a) vânzarea activității;
- (b) instituția-punte;
- (c) separarea activelor;
- (d) recapitalizarea internă (*bail-in*).

Pentru punerea în aplicare a acestor instrumente, autoritățile de rezoluție vor avea competența de a prelua controlul unei instituții aflate în criză sau care se află pe punctul de a intra în criză, de a prelua rolul acționarilor și al conducerii, de a transfera active și pasive și de a executa contracte.

Instrumentele de rezoluție pot fi aplicate separat sau coroborat. Toate presupun un anumit grad de restructurare a băncii. O astfel de restructurare nu este o trăsătură care însoțește exclusiv recapitalizarea internă. Instrumentul de separare a activelor trebuie aplicat în toate împrejurările coroborat cu alte instrumente (articolul 32). Atunci când este cazul, utilizarea oricăruia dintre instrumentele de rezoluție trebuie să fie consecventă cu cadrul Uniunii privind ajutorul de stat. În acest sens, toate situațiile în care se face recurs la ajutor public și/sau la utilizarea fondurilor de rezoluție pentru a sprijini rezoluția instituțiilor aflate în criză vor trebui să fie notificate Comisiei și vor fi evaluate în conformitate cu prevederile relevante privind ajutorul de stat, în vederea determinării compatibilității lor cu piața internă.

Propunerea stabilește un set minim de instrumente de rezoluție pe care toate statele membre trebuie să le adopte. Cu toate acestea, autoritățile naționale vor putea păstra, suplimentar, și instrumente și competențe naționale specifice pentru tratarea instituțiilor aflate în criză, dacă acestea sunt compatibile cu principiile și obiectivele cadrului de rezoluție al Uniunii și cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și dacă nu creează obstacole în calea rezoluției eficace a grupurilor¹⁵. Autoritățile naționale de rezoluție nu se vor putea prevala de respectivele instrumente și competențe naționale decât dacă aduc justificări din care să rezulte că niciunul dintre instrumentele (separate sau coroborate) incluse în cadrul Uniunii nu le permite să ia măsuri de rezoluție eficace.

Instrumentul de vânzare a activității le permite autorităților să procedeze la vânzarea instituției sau la vânzarea integrală sau parțială a activității sale în condiții comerciale, fără a avea nevoie de consimțământul acționarilor și fără respectarea cerințelor procedurale care s-ar aplica în mod normal. Pe cât posibil în circumstanțele date, autoritățile de rezoluție trebuie să scoată pe piață instituția sau acele părți ale activității acesteia care urmează să fie vândute.

Instrumentul instituției-punte permite autorităților de rezoluție să transfere integral sau parțial activitatea unei instituții către o entitate aflată sub control public. Instituția-punte trebuie să fie autorizată în conformitate cu directiva privind cerințele de capital și va funcționa ca societate comercială în limitele prescrise de cadrul specific ajutoarelor de stat. Instituția-punte

¹⁵ În acest sens, un instrument care constă în restricționarea (*ring fencing*) unei instituții nu ar fi compatibil cu cadrul.

funcționează temporar, obiectivul său fiind acela de a vinde activitatea către sectorul privat atunci când condițiile de pe piață sunt adecvate.

Scopul instrumentului de separare a activelor este de a le permite autorităților de rezoluție să transfere activele toxice sau cu probleme către un vehicul de gestionare a activelor cu scopul gestionării și vânzării în timp a acestora. Activele ar trebui să fie transferate la valoarea de piață sau la valoarea economică pe termen lung (în conformitate cu articolul 30), astfel încât eventualele pierderi să fie recunoscute în momentul în care are loc transferul. Pentru a reduce la minimum denaturarea concurenței și riscul de hazard moral, acest instrument ar trebui să fie utilizat numai coroborat cu un alt instrument de rezoluție.

Instrumentul de recapitalizare internă (articolele 37 – 51)

Instrumentul de recapitalizare internă va conferi autorităților de rezoluție competența de a lichida creanțele creditorilor chirografari ai unei instituții aflate în criză și de a converti titlurile de creanță în capitaluri proprii. Instrumentul poate fi utilizat pentru recapitalizarea unei instituții care a intrat sau se află pe punctul de a intra în criză, permițând autorităților să o restructureze prin procesul de rezoluție și să îi redea viabilitatea în urma reorganizării și restructurării. Autoritățile locale ar dispune astfel de mai multă flexibilitate în răspunsul lor la intrarea în criză a instituțiilor financiare mari și complexe. Această măsură va fi însoțită de concedierea personalului de conducere responsabil pentru problemele instituției, precum și de punerea în aplicare a unui plan de redresare a activității comerciale.

Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența de a proceda la recapitalizarea internă a tuturor pasivelor instituției. Cu toate acestea, anumite pasive vor fi excluse *ex ante* (de exemplu datoriile acoperite prin garanții mobiliare, depozitele și datoriile acoperite cu o scadență reziduală mai mică de o lună). În mod excepțional și în cazurile în care există o necesitate justificată de a asigura operațiunile critice ale instituției și liniile de activitate de bază ale acesteia sau stabilitatea financiară (articolul 38), autoritatea de rezoluție ar putea exclude datoriile rezultate din instrumente derivate. Aplicarea armonizată a eventualei excluderi la nivelul Uniunii ar fi asigurată prin acte delegate ale Comisiei.

În vederea aplicării instrumentului de recapitalizare internă este necesar ca autoritățile de rezoluție să se asigure că instituțiile au un nivel suficient de pasive în bilanț care ar putea face obiectul competențelor de recapitalizare internă. Nivelul minim va fi proporționat și adaptat la fiecare categorie de instituții pe baza riscului lor sau al componenței surselor de finanțare (articolul 39). Aplicarea armonizată a cerinței minime la nivelul Uniunii va fi asigurată prin acte delegate ale Comisiei. De exemplu, pe baza datelor obținute în urma crizei financiare recente și a simulărilor efectuate, un procentaj adecvat al pasivelor totale care ar putea face obiectul recapitalizării interne ar putea fi egal cu 10 % din totalul pasivelor (exclusiv capitalul obligatoriu).

Conform explicațiilor de la punctul 4.4.8, articolele 43 și 44 stabilesc o ierarhie detaliată care vine în completarea și, la nevoie, are întâietate în fața celei stabilite în fiecare lege națională privind insolvența. În principiu, creanțele acționarilor ar trebui epuizate înaintea creanțelor creditorilor subordonați. Doar după ce creanțele respective au fost epuizate, autoritățile de rezoluție pot alocă pierderi creanțelor de rang superior (articolele 43 și 44). Cu toate acestea, în anumite circumstanțe autoritățile de rezoluție ar putea interveni asupra drepturilor creditorilor fără ca creanțele acționarilor să fi fost epuizate. Aceste circumstanțe sunt specifice instrumentului de recapitalizare internă și s-ar putea produce atunci când o instituție aflată în rezoluție ar dispune de anumite capitaluri reziduale (conform condițiilor de declanșare a

procedurii de rezoluție, instituția a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză dacă și-a epuizat în totalitate sau aproape în totalitate capitalul). În acest caz, după ce au alocat pierderile acționarilor și au redus sau anulat cea mai mare parte din creanțele acționarilor, autoritățile de rezoluție ar putea să convertească în capital pasivele subordonate și, dacă este necesar, pasivele de rang superior. Această conversie va trebui să aibă loc într-un mod care să dilueze substanțial creanțele restante ale acționarilor.

4.4.11. Restricții privind rezilierea și măsuri de salvagardare pentru contrapărți (articolele 68-73)

Pentru aplicarea efectivă a instrumentelor de rezoluție este necesar să se permită autorităților de rezoluție o suspendare temporară în exercitarea drepturilor creditorilor și ale contrapărților de a executa creanțele împotriva unei instituții aflate în criză și de a stinge, accelera sau dispune în alt mod încetarea contractelor încheiate cu aceasta. O astfel de suspendare temporară, care nu ar depăși ora 17 din următoarea zi lucrătoare, ar acorda autorităților o perioadă de timp pentru a identifica și evalua contractele care trebuie să fie transferate către un terț solvabil, fără riscul ca acele contracte să își modifice valoarea și sfera de cuprindere pe măsură ce contrapărțile își exercită drepturile de reziliere. Contrapărțile care rămân legate de instituția aflată în criză și-ar putea exercita din nou drepturile de reziliere la sfârșitul perioadei de suspendare. Cu toate acestea, transferul către o parte terță performantă nu ar trebui să se califice drept un caz de neîndeplinire a obligațiilor contractuale care justifică exercitarea drepturilor de reziliere.

Aceste restricții necesare privind drepturile contractuale sunt contracarate de măsurile de salvagardare ale drepturilor contrapărților menite să împiedice autoritățile să divizeze pasivele, drepturile și contractele conexe: în cadrul unui transfer parțial de proprietate, acordurile conexe trebuie să fie transferate integral sau deloc. Acordurile pot fi de compensare, de compensare reciprocă, de garanție financiară cu transfer de proprietate, de garanție mobilă și de finanțare structurate.

4.4.12. Restricții privind procedurile judiciare (articolele 78 și 77)

În conformitate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, părțile în cauză au dreptul la un proces echitabil și la o cale de atac eficientă împotriva măsurilor care le afectează. În consecință, deciziile luate de autoritățile de rezoluție ar trebui să facă obiectul unui control judiciar. Totuși, pentru a proteja părțile terțe care au cumpărat active, drepturi și obligații ale instituției aflate în rezoluție în temeiul exercitării de către autorități a competențelor de rezoluție și pentru a asigura stabilitatea piețelor financiare, controlul judiciar nu trebuie să afecteze actele administrative și/sau tranzacțiile încheiate pe baza deciziei anulate. Reparațiile în cazul unei decizii abuzive ar trebui să se limiteze prin urmare la acordarea de despăgubiri pentru daunele suferite de persoanele afectate.

Mai mult, este necesar să se împiedice deschiderea sau continuarea altor acțiuni în justiție în legătură cu banca aflată în rezoluție. În acest sens, cadrul prevede obligația judecătorului național ca, înainte ca de a declanșa procedura de insolvență în legătură cu o anumită instituție, să notifice autorității de rezoluție orice cerere în acest sens; autoritatea de rezoluție are dreptul ca într-o perioadă de 14 zile de la această notificare să ia decizia de declanșare a procedurii de rezoluție în legătură cu instituția în cauză.

4.4.13. Rezoluția transnațională (articolele 80 - 83)

Cadrul de redresare și de rezoluție ține cont de natura transnațională a anumitor grupuri bancare, cu scopul de a crea un cadru cuprinzător și integrat de redresare și rezoluție bancară în Uniune.

Ca atare, planurile de redresare și de rezoluție trebuie să fie pregătite, convenite și puse în aplicare pentru grupul în ansamblul său, ținând cont în același timp de particularitățile structurii fiecărui grup și de modul de împărțire a responsabilităților între autoritățile naționale din țara gazdă și cele din țara de origine. Acest lucru se va realiza prin măsuri care vor necesita cooperarea sporită între autoritățile naționale și crearea de stimulente pentru aplicarea unei abordări axate pe grup în toate fazele pregătirii, redresării și rezoluției.

Vor fi înființate colegii de rezoluție cu o conducere clar desemnată și cu participarea Autorității bancare europene (ABE). ABE va facilita cooperarea dintre autorități și va juca rolul de mediator, dacă este necesar. Obiectivul colegiilor este de a coordona măsurile de pregătire și de rezoluție între autoritățile naționale pentru a asigura soluții optime la nivelul Uniunii.

4.4.14. Relațiile cu țările terțe (articolele 84 - 89)

Deoarece multe instituții și grupuri bancare din Uniune sunt active în țări terțe, un cadru de rezoluție eficace trebuie să asigure cooperarea cu autoritățile țărilor terțe. Propunerea conferă autorităților din Uniune competențele necesare pentru a sprijini măsurile de rezoluție luate în străinătate în caz de intrare în criză a unei bănci din afara Uniunii aflate în criză, prin punerea deplină în aplicare a transferurilor de active și datorii ale băncii respective care se află în jurisdicția lor sau care sunt reglementate de legislația din jurisdicția lor. Cu toate acestea, un astfel de sprijin ar fi acordat numai în cazul în care măsura luată în străinătate asigură tratamentul echitabil și egal al creditorilor și depunătorilor locali și nu pune în pericol stabilitatea financiară din statul membru. Autoritățile de rezoluție din Uniune ar trebui să aibă, de asemenea, competența de a aplica instrumente de rezoluție sucursalelor naționale ale instituțiilor din țări terțe unde rezoluția este necesară din motive de stabilitate financiară sau de protecție a depunătorilor locali. Propunerea prevede că se va acorda sprijin pentru măsurile de rezoluție luate în străinătate în cazul în care autoritățile de rezoluție au un acord de cooperare cu autoritățile de rezoluție străine. Astfel de acorduri ar trebui să fie o modalitate de a asigura eficacitatea activităților de planificare, de luare a deciziilor și de coordonare în ceea ce privește grupurile internaționale.

ABE ar trebui să elaboreze și să încheie acorduri-cadru administrative cu autoritățile țărilor terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul nr. 1093/2010, iar autoritățile naționale ar trebui să încheie acorduri bilaterale, conforme, pe cât posibil, cu acordurile-cadru ale ABE.

4.4.15. Finanțarea rezoluției (articolele 90 - 93)

Rezoluția permite o mai bună repartizare a costurilor de rezoluție între acționari și creditori în cadrul procedurii de rezoluție, atunci când procedurile de insolvență nu sunt considerate adecvate din cauza posibilelor riscuri la adresa stabilității financiare. Totuși, este posibil ca acest lucru să nu fie întotdeauna suficient și s-ar putea să fie necesare fonduri suplimentare, printre altele pentru a furniza lichidități unei bănci-punte. Pe baza experienței din trecut, este necesară instituirea unor mecanisme de finanțare care să fie finanțate chiar de instituții, în vederea minimizării expunerii contribuabililor la pierderi ocazionate de ajutorul pentru solvabilitate. Articolele 90 – 99 stabilesc dispozițiile necesare în acest sens.

Articolul 89 prevede instituirea de mecanisme de finanțare în fiecare stat membru. Scopurile în care acestea pot fi utilizate sunt enumerate la articolul 80 alineatul (2) și includ de la garanții până la împrumuturi sau contribuții. Pierderile sunt suportate în primul rând de acționari și creditorii, însă, în principiu, nu sunt excluse nici alte mecanisme de finanțare.

Articolul 90 stabilește norme privind contribuțiile la mecanismele de finanțare și implică un mix de contribuții *ex ante*, completate de contribuții *ex post* la care se adaugă, atunci când acest lucru este indispensabil, facilități de împrumut de la instituții financiare sau de la banca centrală. Pentru a garanta că o parte din fonduri este disponibilă în orice moment și ținând cont de caracterul prociclic al finanțării *ex post*, se stabilește un nivel-țintă minim al valorii fondurilor care să fie atins prin contribuții *ex ante* în decursul unei perioade de 10 ani. Pe baza modelului de calcul, nivelul-țintă minim optim al valorii fondurilor se stabilește la 1 % din valoarea depozitelor garantate.

În scopul îmbunătățirii rezilienței mecanismelor naționale de finanțare, articolul 97 prevede dreptul mecanismelor naționale de a împrumuta de la contrapărțile lor din alte state membre. Pentru a reflecta distribuția competențelor între diferitele autorități naționale în cadrul rezoluției grupurilor, articolul 98 stabilește reguli privind contribuțiile fiecărui mecanism național de finanțare la rezoluția grupurilor. Această contribuție va fi determinată pe baza celei convenite anterior în contextul planurilor de rezoluție ale grupului. Mecanismele naționale de finanțare, împreună cu mecanismele de împrumut și mutualizarea mecanismelor naționale în cazul rezoluției grupurilor transnaționale (articolul 98) constituie un Sistem european al mecanismelor de finanțare.

Articolul 99 tratează rolul sistemelor de garantare a depozitelor (*Deposit Guarantee Schemes - DGS*) în cadrul de rezoluție. Sistemele de garantare a depozitelor pot contribui la rezoluție în două moduri.

În primul rând, sistemele de garantare a depozitelor trebuie să contribuie la asigurarea accesului permanent la depozitele garantate. În prezent există în toate statele membre sisteme de garantare a depozitelor înființate în conformitate cu Directiva 94/19/CE. Acestea compensează depunătorii la băncile de retail în limita a 100 000 EUR pentru depozitele indisponibile, înainte de a se subroga în drepturile acestora în procedurile de lichidare. În schimb, rezoluția evită indisponibilitatea depozitelor garantate, situație care din punctul de vedere al unui depunător este de preferat. Așadar, este de dorit ca sistemele de garantare a depozitelor să contribuie cu o sumă echivalentă cu pierderile pe care ar fi trebuit să le suporte în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, astfel cum se prevede la articolul 99 alineatul (1). Pentru a asigura fonduri suficiente, se introduce un rang al sistemelor de garantare a depozitelor în cadrul ierarhiei creanțelor, acest rang fiind egal cu cel al creanțelor negarantate nepreferențiale. Contribuția sistemelor de garantare a depozitelor trebuie să fie furnizată în numerar pentru a absorbi pierderile aferente depozitelor garantate.

În al doilea rând, deși statele membre trebuie să recurgă la sistemele de garantare a depozitelor cel puțin în scopul de a furniza numerar pentru asigurarea accesului permanent la depozitele garantate, acestea își păstrează marja de discreție în ceea ce privește modul de finanțare al rezoluției: statele membre pot decide să creeze mecanisme de finanțare distincte de sistemele de garantare a depozitelor, sau să folosească sistemele de garantare a depozitelor și drept mecanisme de finanțare în temeiul articolului 91. Într-adevăr, între sistemele de garantare a depozitelor și rezoluție există sinergii. În cazul în care există un cadru de rezoluție care limitează contaminarea, numărul băncilor care intră în criză se reduce, și prin urmare se reduce și probabilitatea ca sistemele de garantare a depozitelor să efectueze plăți. Propunerea

le permite, aşadar, statelor membre să utilizeze sistemele de garantare a depozitelor pentru finanţarea măsurilor de rezoluţie, în scopul de a profita de economiile de scară. În cazul în care există două mecanisme distincte, sistemul de garantare a depozitelor este responsabil pentru protecţia depunătorilor garantaţi în măsura şi în condiţiile prevăzute la articolul 99 alineatele (1) - (4), în timp ce finanţarea suplimentară este asigurată prin mecanisme de finanţare distincte instituite în temeiul articolului 91. În schimb, dacă statele membre optează pentru un mecanism unic de finanţare, acesta va fi utilizat atât în scopul acoperirii pierderilor care afectează depozitele garantate, cât şi în alte scopuri prevăzute la articolul 92. În acest caz, sistemul de garantare a depozitelor trebuie să îndeplinească toate condiţiile privind contribuţiile, împrumuturile şi mutualizarea prevăzute la articolele 93 – 98.

În orice caz, dacă în urma unei contribuţii a unui sistem de garantare a depozitelor instituţia aflată în rezoluţie intră ulterior în criză iar sistemul de garantare a depozitelor nu are fonduri suficiente pentru compensarea depunătorilor, sistemul de garantare a depozitelor trebuie să dispună de mecanisme care să îi permită să mobilizeze imediat sumele corespunzătoare de la membrii săi.

Ajutoarele de stat vor fi probabil prezente în intervenţia la nivelul fondurilor de rezoluţie, indiferent de tipul mecanismelor financiare naţionale (de exemplu un fond de rezoluţie separat de sistemul de garantare a depozitelor sau utilizarea sistemului de garantare a depozitelor ca fond de rezoluţie).

4.4.16. Conformitatea cu articolele 290 şi 291 din TFUE

La 23 septembrie 2009, Comisia a adoptat propunerile de regulamente pentru înfiinţarea ABE, AEAPO şi AEVMP¹⁶. În acest sens, Comisia doreşte să reamintească declaraţiile privind articolele 290 şi 291 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene pe care le-a făcut la adoptarea regulamentelor de înfiinţare a autorităţilor europene de supraveghere, conform cărora: „În ceea ce priveşte procesul de adoptare a standardelor de reglementare, Comisia subliniază caracterul unic al sectorului serviciilor financiare, rezultând din structura Lamfalussy şi recunoscut în mod explicit în declaraţia nr. 39 anexată la TFUE. Cu toate acestea, Comisia are îndoieli majore în ceea ce priveşte conformitatea restricţiilor asupra rolului său în adoptarea actelor delegate şi a măsurilor de punere în aplicare cu articolele 290 şi 291 din TFUE.”

4.4.17. Modificări ale directivei privind lichidarea, ale directivelor privind dreptul societăţilor comerciale şi ale regulamentului ABE (articolele 104 – 111)

Directiva 2001/24/CE prevede recunoaşterea reciprocă şi aplicarea măsurilor de reorganizare sau lichidare în ceea ce priveşte instituţiile de credit care au sucursale în alte state membre. Directiva are scopul de a garanta că o instituţie de credit şi sucursalele sale din alte state membre sunt reorganizate sau lichidate în conformitate cu principiile unităţii şi universalităţii, garantând faptul că există un singur set de proceduri de insolvenţă în care instituţia de credit este tratată ca o singură entitate. Unitatea şi universalitatea procedurilor asigură egalitatea de tratament a creditorilor, indiferent de naţionalitate, loc de reşedinţă sau de domiciliu. Pentru a asigura egalitatea de tratament a creditorilor şi în procedurile de rezoluţie, Directiva 2001/24/CE se modifică în vederea extinderii domeniului său de aplicare la societăţile de investiţii şi a utilizării instrumentelor de rezoluţie la orice entitate care face obiectul regimului de rezoluţie.

¹⁶ COM(2009) 501, COM(2009) 502, COM(2009) 503.

Directivele Uniunii privind dreptul societăților comerciale conțin reguli pentru protecția acționarilor și a creditorilor. Unele dintre aceste reguli ar putea împiedica luare de măsuri rapide de către autoritățile de rezoluție.

A doua directivă privind dreptul societăților comerciale impune ca orice majorare de capital într-o societate pe acțiuni să fie adoptată de adunarea generală, în timp ce Directiva 2007/36 (directiva privind drepturile acționarilor) impune o perioadă de convocare de 21 de zile pentru respectiva adunare. Prin urmare, redresarea rapidă a situației financiare a unei instituții de credit prin majorare de capital nu este posibilă. Așadar, propunerea modifică directiva privind drepturile acționarilor pentru a permite adunării generale să decidă în prealabil că, în cazul în care adunarea generală urmează să decidă cu privire la o majorare a capitalului în situații de urgență, se va aplica o perioadă de convocare mai scurtă. O astfel de autorizație va face parte din planul de redresare. Acest lucru va permite o acțiune rapidă, menținând în același timp competențele decizionale ale acționarilor.

Mai mult, directiva privind dreptul societăților comerciale impune ca majorarea și diminuarea capitalului, fuziunile și divizările să fie aprobate de acționari, iar drepturile de preemțiune să se aplice ori de câte ori majorarea de capital are loc prin aporturi în numerar. În plus, directiva privind ofertele publice de cumpărare impune oferte obligatorii atunci când o persoană, inclusiv statul, achiziționează acțiuni ale unei societăți cotate peste valoarea de prag de control (de obicei 30 - 50 %). Pentru a combate aceste obstacole, propunerea le permite statelor membre să acorde derogări de la acele dispoziții care impun obligativitatea aprobării din partea acționarilor sau creditorilor sau care împiedică în alt mod rezoluția rapidă și eficace.

Pentru a garanta că autoritățile de rezoluție sunt reprezentate în Sistemul european al supraveghetorilor financiari instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și pentru a garanta că ABE dispune de cunoștințele de specialitate necesare pentru a îndeplini sarcinile prevăzute în prezenta directivă, Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 trebuie modificat pentru a include autoritățile de rezoluție naționale, astfel cum sunt definite în prezenta directivă, în conceptul de autorități competente instituit de respectivul regulament.

4.4.18. Intrarea în vigoare

Directiva va intra în vigoare în a douăzecea zi de la publicarea în JO.

În conformitate cu practica obișnuită, termenul pentru transpunerea directivei este de 18 luni, adică 31 decembrie 2014.

Prevederile privind instrumentul de recapitalizare internă fac obiectul unei perioade de transpunere mai lungi și ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2018. Această dată ține cont de ciclurile de scadență ale datoriei existente, de necesitatea evitării reducerii efectului de levier și de necesitatea ca instituțiile să pună în aplicare noile cerințe de capital până în 2018.

Potrivit declarației politice comune a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 cu privire la documentele explicative, statele membre trebuie să însoțească notificarea măsurilor de punere în aplicare cu tabele de concordanță. Acest lucru este justificat de complexitatea directivei, care acoperă diverse subiecte și va necesita probabil numeroase măsuri de punere în aplicare, și de faptul că anumite state membre au adoptat deja acte legislative care pun parțial în aplicare prezenta directivă.

5. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Opțiunile de politică menționate anterior vor avea implicații pentru bugetul Uniunii Europene.

Prezenta propunere impune ABE (i) să elaboreze aproximativ 23 de standarde tehnice și 5 orientări (ii) să facă parte din colegiile de rezoluție, să ia decizii în caz de dezacord și să exercite medierea cu forță obligatorie și (iii) să asigure recunoașterea procedurilor de rezoluție ale țărilor terțe în conformitate cu articolul 85 și să încheie acorduri cadru de cooperare neobligatorii cu țări terțe în conformitate cu articolul 88. Elaborarea standardelor tehnice trebuie să aibă loc în termen de 12 luni după intrarea în vigoare a directivei, estimată pentru perioada iunie – decembrie 2013. Propunerea Comisiei include sarcini pe termen lung pentru ABE, care vor necesita crearea a 5 posturi suplimentare (agenți temporari) din 2014. În plus, sunt prevăzuți 11 experți naționali detașați (END) care să îndeplinească sarcinile temporare limitate la anii 2014 și 2015.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții și de modificare a Directivelor 77/91/CEE și 82/891/CE, a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE și 2011/35/CE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene¹⁷,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁸,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene¹⁹,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Criza financiară care a debutat în 2008 a demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor de credit neviabile sau aflate în criză. Aceste instrumente sunt necesare în special pentru a preveni insolvența sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative prin menținerea funcțiilor de importanță sistemică ale instituției în cauză. Pe parcursul crizei, aceste provocări au reprezentat un factor major care a forțat statele membre să salveze instituțiile de credit prin utilizarea fondurilor publice.
- (2) Piețele financiare din Uniune prezintă un nivel ridicat de integrare și de interconectare, multe instituții de credit desfășurându-și deseori operațiunile dincolo de granițele naționale. Falimentul unei instituții de credit transfrontaliere este susceptibil de a afecta stabilitatea piețelor financiare din statele membre în care își desfășoară activitatea. Incapacitatea statelor membre de a prelua controlul instituțiilor de credit

¹⁷ JO C , [...], p [...].

¹⁸ JO C , [...], p [...].

¹⁹ JO C , [...], p [...].

aflate în criză și de a proceda la rezoluția acestora astfel încât să se evite în mod eficient producerea de daune sistemice mai extinse poate submina încrederea reciprocă a statelor membre, precum și credibilitatea pieței interne a serviciilor financiare. Stabilitatea piețelor financiare este, prin urmare, o condiție esențială pentru instituirea și funcționarea pieței interne.

- (3) În prezent, procedurile de rezoluție a instituțiilor de credit nu sunt armonizate la nivelul Uniunii. Unele state membre aplică în cazul instituțiilor de credit aceleași proceduri pe care le aplică altor societăți insolabile; aceste proceduri sunt uneori adaptate pentru instituțiile de credit. Există mari diferențe de la un stat membru la altul în ceea ce privește fondul și procedurile prevăzute în actele cu putere de lege și actele administrative care reglementează insolvența instituțiilor de credit. În plus, criza financiară a demonstrat că procedurile generale de insolvență nu sunt întotdeauna adecvate pentru instituțiile de credit, deoarece ele nu asigură întotdeauna o intervenție suficient de rapidă, menținerea funcțiilor esențiale ale instituției de credit ori păstrarea stabilității financiare.
- (4) Este prin urmare necesară instituirea unui regim care să ofere autorităților instrumentele necesare pentru a interveni suficient de timpuriu și de rapid în cazul unei instituții de credit neviabile sau aflate în criză, astfel încât să garanteze continuitatea funcțiilor financiare și economice esențiale ale acesteia, reducând în același timp la minimum impactul falimentului instituției asupra sistemului financiar și garantând faptul că acționarii și creditorii suportă pierderile în mod corespunzător. Noi competențe ar trebui să permită autorităților să mențină un acces neîntrerupt la depozite și la operațiunile de plată, să vândă după caz activitățile viabile ale întreprinderii și să repartizeze pierderile în mod corect și previzibil. Aceste obiective ar trebui să contribuie la evitarea destabilizării piețelor financiare și să reducă la minimum costurile pentru contribuabili.
- (5) Unele state membre au adoptat deja modificări legislative care introduc mecanisme de rezoluție a instituțiilor de credit aflate în criză; altele și-au exprimat intenția de a adopta astfel de mecanisme, în cazul în care ele nu sunt adoptate la nivel european. Diferențele la nivel național în ceea ce privește condițiile, competențele și procedurile de rezoluție a instituțiilor de credit pot constitui obstacole în calea bunei funcționări a pieței interne și pot frâna cooperarea dintre autoritățile naționale în cazul grupurilor bancare transfrontaliere aflate în criză. Acest lucru este valabil atunci când, din cauza unor abordări diferite, autoritățile naționale nu au același nivel de control sau aceeași capacitate de a proceda la rezoluția instituțiilor de credit. Aceste diferențe între regimurile de rezoluție pot afecta totodată costurile de finanțare ale băncilor, în mod diferit de la un stat la altul și pot crea denaturări ale concurenței între bănci. Existența unor regimuri de rezoluție eficiente în toate statele membre este necesară și pentru a garanta că exercitarea de către instituții a drepturilor de stabilire pe care le conferă piața unică nu poate fi limitată de capacitatea financiară a statului membru de origine de a gestiona falimentul acestora.
- (6) Aceste obstacole trebuie eliminate și trebuie adoptate norme care să garanteze că dispozițiile pieței interne nu sunt compromise. În acest scop, normele care reglementează rezoluția instituțiilor de credit trebuie să facă obiectul unor dispoziții comune minime de armonizare.

- (7) Ținând cont de faptul că obiectivele acțiunii preconizate, și anume armonizarea normelor și a procedurilor aplicabile rezoluției instituțiilor de credit, nu pot fi îndeplinite în suficientă măsură de către statele membre ci, având în vedere efectele la nivelul întregii Uniuni avute de falimentul oricărei instituții, ele pot fi îndeplinite într-o mai mare măsură la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, enunțat la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (8) Pentru a asigura coerența cu legislația existentă a Uniunii în domeniul serviciilor financiare și pentru a garanta tuturor instituțiilor un nivel maxim de stabilitate financiară, regimul de rezoluție ar trebui să se aplice deopotrivă instituțiilor de credit și întreprinderilor de investiții care fac obiectul cerințelor prudențiale stipulate în Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit²⁰. Mecanismul ar trebui să se aplice, totodată: holdingurilor financiare; holdingurilor financiare mixte prevăzute în Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și Consiliului²¹; holdingurilor cu activitate mixtă și instituțiilor financiare, în cazul în care acestea din urmă sunt filiale ale unei instituții de credit sau ale unei întreprinderi de investiții. Criza a demonstrat că insolvabilitatea unei entități afiliate unui grup poate avea un impact rapid asupra solvabilității întregului grup, putând astfel avea chiar implicații sistemice. Prin urmare, autoritățile ar trebui să dispună și de mijloace eficiente de acțiune în ceea ce privește aceste entități, pentru a preveni contaminarea și pentru a elabora un plan de rezoluție coerent pentru ansamblul grupului, deoarece insolvabilitatea unei entități afiliate unui grup poate avea un impact rapid asupra solvabilității întregului grup.
- (9) Utilizarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție prevăzute în prezenta directivă poate afecta drepturile acționarilor și pe cele ale creditorilor. Mai exact, competența autorităților de a transfera acțiunile sau o parte ori totalitatea activelor unei instituții către un cumpărător privat, fără acordul acționarilor, afectează drepturile de proprietate ale acționarilor. În plus, competența de a decide care pasive ale unei instituții de credit aflate în criză să fie transferate, în conformitate cu obiectivul de a asigura continuitatea serviciilor și de a evita efectele negative asupra stabilității financiare, ar putea afecta tratamentul egal al creditorilor.
- (10) Autoritățile naționale trebuie să ia în considerare riscul, dimensiunea și gradul de interconectare al unei instituții în contextul planurilor de redresare și de rezoluție și atunci când utilizează diversele instrumente pe care le au la dispoziție, asigurându-se că procedura este aplicată în mod corespunzător.

²⁰ JO L 177, 30.6.2006, p. 2011.

²¹ JO L35, 11.2.2003, p.1.

- (11) Pentru a garanta rapiditatea de acțiune necesară, independența în raport cu actorii economici și pentru a evita conflictele de interese, statele membre ar trebui să desemneze autorități administrative publice care să îndeplinească funcțiile și sarcinile de rezoluție, în temeiul prezentei directive. Statele membre ar trebui să se asigure că acestor autorități de rezoluție le sunt alocate resursele corespunzătoare. Desemnarea de autorități publice nu ar trebui să excludă delegarea de funcții, sub responsabilitatea autorității de rezoluție. Nu este necesar să se prevadă însă cu exactitate autoritatea pe care statele membre trebuie să o desemneze drept autoritate de rezoluție. Deși armonizarea acestui aspect ar veni în sprijinul coordonării, ea ar reprezenta în același timp un amestec important în sistemele constituționale și administrative ale statelor membre. Este însă posibilă atingerea unui grad suficient de coordonare, cu ajutorul unei cerințe mai puțin intruzive, în virtutea căreia toate autoritățile implicate în rezoluția instituțiilor ar trebui să fie reprezentate în colegii de rezoluție, care ar asigura coordonarea la nivel transnațional sau la nivelul Uniunii. Statele membre ar trebui, prin urmare, să aibă libertatea de a alege autoritățile responsabile pentru aplicarea instrumentelor și exercitarea competențelor de rezoluție conform prezentei directive.
- (12) Având în vedere consecințele pe care le-ar putea avea falimentul unei instituții sau al unei întreprinderi de investiții asupra sistemului financiar și asupra economiei unui stat membru, precum și eventuala necesitate de a utiliza fonduri publice pentru soluționarea unei crize, ministerele de finanțe sau alte ministere pertinente din statele membre ar trebui să fie strâns implicate, încă din faza de început, în procesul de gestionare a crizelor și de rezoluție.
- (13) Rezoluția eficientă a instituțiilor sau a grupurilor active la nivelul Uniunii necesită cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile de rezoluție în cadrul colegiilor de supraveghere și de rezoluție în toate etapele acoperite de prezenta directivă, de la pregătirea planurilor de redresare și de rezoluție, până la rezoluția propriu-zisă a unei instituții. În caz de dezacord între autoritățile naționale cu privire la deciziile care urmează să fie adoptate referitor la instituții în conformitate cu prezenta directivă, Autoritatea Bancară Europeană (ABE) ar trebui să joace, în ultimă instanță, un rol de mediere obligatorie. În acest scop, ABE ar trebui să fie abilitată în a adopta decizii prin care să solicite autorităților naționale luarea sau neluarea unor măsuri specifice, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE) nr.1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei²².
- (14) În scopul de a asigura o abordare uniformă și coerentă în domeniul reglementat de prezenta directivă, ABE ar trebui să fie, de asemenea, abilitată să adopte orientări și să elaboreze standarde tehnice și de reglementare care să fie apoi aprobate de către Comisie prin acte delegate în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
- (15) Pentru a putea acționa în mod eficient în cazul instituțiilor aflate în criză, autoritățile ar trebui să aibă competența de a impune măsuri de pregătire și prevenire.

²²

JO L [...], [...], p. [...].

- (16) Este esențial ca toate instituțiile se elaboreze planuri de redresare și să le actualizeze în mod regulat, stabilind măsurile care trebuie luate în diferite împrejurări sau scenarii. Aceste planuri trebuie să fie detaliate și să se bazeze pe ipoteze realiste, aplicabile unei serii de scenarii solide și grave. Obligația de a întocmi planuri de redresare ar trebui aplicată însă proporțional, astfel încât să se țină cont de importanța sistemică a instituției sau a grupului. În acest sens, conținutul solicitat ar trebui să țină cont deopotrivă de natura surselor de finanțare ale instituției și de credibilitatea perspectivelor de a primi sprijin din partea grupului. Instituțiile ar trebui să aibă obligația de a-și prezenta planurile autorităților de supraveghere în vederea unei evaluări complete, care să stabilească printre altele dacă aceste planuri sunt suficient de cuprinzătoare și dacă ele ar putea restabili la timp viabilitatea instituției, chiar și în perioade de dificultăți financiare.
- (17) În cazul în care o instituție nu prezintă un plan de redresare adecvat, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competența de a solicita instituțiilor luarea măsurilor necesare pentru remedierea deficiențelor planului, inclusiv modificarea modelului său economic sau a strategiei sale de finanțare. Această cerință ar putea afecta libertatea de a desfășura o activitate comercială, garantată prin articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale. Limitarea acestui drept fundamental este însă necesară pentru atingerea obiectivelor de stabilitate financiară și pentru protejarea depunătorilor și a creditorilor. Mai precis, această limitare este necesară pentru consolidarea activității instituțiilor și evitarea unei creșteri excesive a instituțiilor sau a asumării unor riscuri excesive de către acestea, fără capacitatea de a depăși eșecurile și pierderile și de a-și restabili baza de capital. Limitarea este totodată proporționată, deoarece doar măsurile preventive pot asigura luarea precauțiilor adecvate, ea fiind, prin urmare, conformă cu articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (18) Planificarea rezoluției este una dintre condițiile esențiale ale unei rezoluții eficiente. Autoritățile ar trebui să dețină toate informațiile necesare pentru a planifica modul în care funcțiile esențiale ale unei instituții sau ale unui grup transnațional pot fi izolate de restul activităților și transferate, pentru a se asigura menținerea și continuitatea funcțiilor esențiale. Cerința de a întocmi un plan de rezoluție ar trebui, totuși, să fie simplificată pentru a reflecta importanța sistemică a instituției sau a grupului.
- (19) Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența de a solicita modificări ale structurii și organizării instituțiilor sau grupurilor, în scopul de a elimina obstacolele practice din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și pentru a se asigura că entităților în cauză li se poate aplica procedura de rezoluție. Datorită naturii potențial sistemică a tuturor instituțiilor, este esențial ca, pentru a putea menține stabilitatea financiară, autoritățile să aibă posibilitatea de a aplica oricărei instituții procedura de rezoluție. Pentru a nu încălca dreptul de a desfășura o activitate comercială prevăzut la articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale, puterile discreționare ale autorităților ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru a simplifica structura și funcționarea instituției, exclusiv cu scopul de a spori posibilitățile de rezoluție ale acesteia. În plus, orice măsură instituită în acest scop trebuie să fie conformă cu dreptul Uniunii. Măsurile nu ar trebui să conțină niciun fel de discriminare directă sau indirectă pe criterii de naționalitate și ar trebui să fie justificate de un motiv imperios, și anume de menținerea stabilității financiare în interesul public. Pentru a stabili dacă o măsură a fost luată în interesul public general, autoritățile de rezoluție, acționând în interesul public general, ar trebui să își poată atinge obiectivele de rezoluție fără a se confrunța cu impedimente în ceea ce privește aplicarea instrumentelor de rezoluție sau

exercitarea competențelor care le-au fost conferite. În plus, măsurile nu ar trebui să depășească nivelul minim necesar pentru atingerea obiectivelor. Atunci când definesc măsurile care trebuie luate, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare avertismentele și recomandările Comitetului european pentru risc sistemic, înființat în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic²³.

- (20) Măsurile propuse în vederea abordării sau eliminării obstacolelor din calea rezoluției unei instituții sau a unui grup nu ar trebui să împiedice instituțiile să își exercite dreptul de stabilire conferit de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
- (21) Planurile de redresare și de rezoluție nu trebuie să se bazeze pe accesul la sprijin financiar public extraordinar și nu trebuie să expună contribuabilii la riscuri de pierdere. Accesul la facilitățile de trezorerie acordate de băncile centrale, inclusiv la facilitățile de urgență, nu ar trebui să fie considerat sprijin financiar public extraordinar, sub rezerva următoarelor condiții: instituția să fie solvabilă în momentul aportului de lichiditate și acest aport să nu facă parte dintr-un pachet mai mare de măsuri de ajutor; facilitatea să fie garantată în întregime printr-o garanție colaterală, căreia să i se aplice marje de ajustare în funcție de calitatea și valoarea sa de piață; banca centrală să aplice beneficiarului o rată a dobânzii penalizatoare, iar măsura se fie luată din inițiativa proprie a băncii centrale și să nu fie susținută, mai exact, printr-o contragaranție din partea statului.
- (22) Furnizarea de sprijin financiar din partea uneia dintre entitățile unui grup transnațional către o altă entitate din același grup este în prezent limitată de o serie de dispoziții stabilite de legislațiile naționale. Aceste dispoziții sunt destinate protejării creditorilor și a acționarilor fiecărei entități. Ele nu iau însă în considerare nici interdependența dintre entitățile aceluiași grup, nici interesul de grup. La nivel internațional, noțiunea de „interes de grup” există doar în jurisprudența sau normele juridice ale anumitor sisteme juridice naționale. Acest concept ia în considerare, pe lângă interesul separat al fiecărei entități din grup, interesul indirect al acestor entități în prosperitatea grupului ca întreg. Cu toate acestea, conceptul diferă de la un stat membru la altul și nu oferă securitatea juridică necesară. Este prin urmare oportun să se stabilească condițiile în care sprijinul financiar poate fi acordat între entitățile unui grup bancar transnațional, cu scopul de a asigura stabilitatea financiară a grupului ca întreg. Sprijinul financiar între entitățile unui grup trebuie să fie voluntar. Este oportun ca statele membre să nu condiționeze, direct sau indirect, exercitarea dreptului de stabilire de existența unui acord privind furnizarea de sprijin financiar.
- (23) În vederea menținerii stabilității financiare, este important ca autoritățile competente să fie în măsură să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții înainte ca aceasta să ajungă într-un stadiu în care singura alternativă rămasă la dispoziția autorităților să fie rezoluția. În acest scop, autorităților competente ar trebui să li se acorde competențe de intervenție timpurie, inclusiv competența de a înlocui organismul de conducere al unei instituții cu un administrator special; ele ar putea pune astfel presiune asupra instituției, astfel încât aceasta să ia măsuri de restabilire a

²³ JO L 331, 15.12.2010, p. 1.

stabilității financiare și/sau de reorganizare a activității sale, pentru a-și asigura viabilitatea într-un stadiu incipient. Sarcina administratorului special ar trebui să constea în a lua toate măsurile necesare și în a promova soluții în vederea redresării situației financiare a instituției. Numirea administratorului special nu trebuie să aducă însă atingere drepturilor acționarilor sau celor ale proprietarilor, ori obligațiilor procedurale instituite în temeiul dreptului comercial al Uniunii sau al celui național și trebuie să respecte obligațiile internaționale ale Uniunii și ale statelor membre referitoare la protecția investițiilor. Competențele de intervenție timpurie ar trebui să le includă pe cele deja prevăzute în temeiul Directivei 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit²⁴ pentru împrejurări, altele decât cele considerate drept intervenție timpurie, precum și pentru alte situații considerate necesare pentru a restabili soliditatea financiară a unei instituții.

- (24) Cadrul de rezoluție ar trebui să prevadă declanșarea rapidă a procedurii de rezoluție, înainte ca insolabilitatea instituției financiare să se reflecte în bilanț și înainte ca întregul său capital propriu să fi fost anihilat. Procedura de rezoluție ar trebui demarată în momentul în care o întreprindere devine sau este susceptibilă de a deveni neviabilă și celelalte măsuri întreprinse s-au dovedit insuficiente pentru a preveni intrarea întreprinderii în criză. Faptul că o instituție nu îndeplinește condițiile de autorizare nu ar trebui să justifice în sine declanșarea procedurii de rezoluție, mai ales dacă instituția este sau ar putea fi încă viabilă. O instituție trebuie considerată ca intrată sau susceptibilă de a intra în criză atunci când ea nu respectă sau urmează să nu respecte cerințele de fonduri proprii obligatorii pentru continuarea autorizării, deoarece a suportat sau va suporta pierderi care urmează să epuizeze totalitatea sau cvasitotalitatea fondurilor sale proprii, atunci când activele instituției sunt sau urmează să devină inferioare pasivelor sale, atunci când instituția este sau urmează să fie în imposibilitatea de a-și plăti obligațiile la scadență sau atunci când instituția necesită sprijin financiar public extraordinar. Necesitatea unui aport urgent de lichiditate din partea unei bănci centrale nu ar trebui să fie, în sine, o condiție care demonstrează în mod suficient faptul că o instituție se află sau se va afla în scurt timp în imposibilitatea de a-și achita datoriile la scadență. În vederea menținerii stabilității financiare, în special în cazul unui deficit de lichiditate sistemic, garanțiile acordate de stat pentru facilitățile de trezorerie oferite de băncile centrale sau garanțiile acordate de stat pentru instrumentele de datorie nou emise nu ar trebui să conducă la declanșarea procedurii de rezoluție, dacă sunt îndeplinite anumite condiții. Mai exact, aceste garanții de stat ar trebui să fie aprobate în conformitate cu cadrul pentru ajutoarele de stat și nu ar trebui să facă parte dintr-un pachet mai mare de măsuri de ajutor, iar utilizarea măsurilor de garantare ar trebui să fie strict limitată în timp. În ambele cazuri, banca trebuie să fie solvabilă.
- (25) Competențele autorităților de rezoluție ar trebui să se aplice și holdingurilor, în cazurile în care atât holdingul, cât și o instituție-filială a acestuia au intrat sau sunt susceptibile de a intra în criză. În plus, chiar în cazul în care un anumit holding nu a intrat sau nu este susceptibil de a intra în criză, aceste competențe ar trebui să i se aplice atunci când una sau mai multe filiale ale acestuia (instituții de credit sau întreprinderi de investiții) îndeplinesc condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, iar aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție în raport cu

²⁴

JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

holdingul este necesară pentru rezoluția uneia sau mai multora dintre filialele acestuia, ori pentru rezoluția întregului grup.

- (26) În cazul în care o instituție a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză, autoritățile naționale ar trebui să aibă la dispoziție un set minim armonizat de instrumente și de competențe în materie de rezoluție. Exercițarea acestora ar trebui să fie supusă unor condiții și obiective comune, precum și unor principii generale. Odată ce autoritatea de rezoluție a luat decizia de a declanșa procedura de rezoluție împotriva unei instituții, procedurile obișnuite de insolvență ar trebui să fie excluse. Statele membre ar trebui să fie în măsură să confere autorităților de rezoluție competențe și instrumente suplimentare, pe lângă cele care le-au fost conferite în temeiul prezentei directive. Utilizarea acestor instrumente și competențe suplimentare ar trebui să respecte însă principiile și obiectivele rezoluției, stabilite prin prezenta directivă. Mai exact, utilizarea unor astfel de instrumente sau competențe nu ar trebui să afecteze rezoluția eficientă a grupurilor transnaționale și trebuie să garanteze faptul că acționarii participă la pierderi.
- (27) Pentru a evita hazardul moral, orice instituție insolvabilă ar trebui să fie în măsură să iasă de pe piață, indiferent de mărimea și de gradul său de interconectare, fără a provoca perturbări sistemice. În principiu, o instituție aflată în criză este lichidată prin procedura obișnuită de insolvență. Cu toate acestea, lichidarea prin procedura obișnuită de insolvență ar putea să pună în pericol stabilitatea financiară, să întrerupă furnizarea de servicii esențiale și să afecteze protecția depunătorilor. În astfel de cazuri, aplicarea instrumentelor de rezoluție prezintă un interes public. Prin urmare, obiectivele rezoluției ar trebui să fie asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale pentru a menține stabilitatea sistemului financiar, diminuarea hazardului moral prin reducerea la minimum a dependenței instituțiilor aflate în criză de sprijinul financiar public și protejarea depunătorilor.
- (28) Înainte de luarea unei decizii privind continuarea activității instituției, ar trebui întotdeauna avută în vedere lichidarea instituției insolvabile prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență. Activitatea unei instituții insolvabile ar trebui să fie menținută, în măsura posibilului, prin utilizarea de fonduri private. Acest lucru poate fi realizat fie prin vânzarea sau fuzionarea cu un cumpărător din sectorul privat, fie prin reducerea datoriilor instituției, fie prin conversia acestora în capitaluri proprii, în vederea efectuării unei recapitalizări.
- (29) Atunci când aplică instrumente și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să garanteze participarea în mod corespunzător la pierderi a acționarilor și a creditorilor, înlocuirea cadrelor de conducere, reducerea la minimum a costurilor legate de rezoluția instituției și tratamentul egal al tuturor creditorilor unei instituții insolvabile aparținând aceleiași categorii. Atunci când utilizarea instrumentelor de rezoluție implică acordarea de ajutor de stat, intervențiile trebuie evaluate în conformitate cu dispozițiile relevante privind ajutoarele de stat. Ajutorul de stat poate intra în joc, printre altele, atunci când fondurile de rezoluție sau fondurile de garantare a depozitelor intervin în rezoluția unei instituții aflate în criză.
- (30) Limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor trebuie să fie conforme principiilor enunțate la articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale. Instrumentele de rezoluție ar trebui să se aplice doar acelor instituții de credit care au intrat sau sunt susceptibile de a intra în criză, și numai atunci când acest lucru este necesar pentru atingerea

obiectivului de stabilitate financiară, în interesul general. Mai exact, instrumentele de rezoluție trebuie aplicate atunci când instituția nu poate fi lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență, deoarece acest lucru ar putea destabiliza sistemul financiar, iar aceste măsuri sunt necesare pentru a asigura transferul rapid și menținerea funcțiilor de importanță sistemică și atunci când nu există nicio perspectivă rezonabilă de găsire a unei soluții alternative provenind din sectorul privat care să fie suficientă pentru redresarea deplină a instituției, nici chiar majorarea capitalului de către acționarii existenți sau de către o terță parte.

- (31) Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu trebuie să fie disproporționate. În consecință, acționarii și creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție. În caz de transfer parțial al activelor unei instituții aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau să o bancă-punte, partea reziduală a instituției aflate în rezoluție ar trebui lichidată în baza procedurilor obișnuite de insolvență. În scopul protejării, în cadrul procedurii de lichidare a instituției, a acționarilor și a creditorilor rămași, aceștia ar trebui să aibă dreptul de a primi, drept plată a creanțelor în cadrul acestei proceduri, cel puțin suma pe care, conform estimărilor, ar fi recuperat-o în cazul în care întreaga instituție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.
- (32) Cu scopul de a proteja dreptul acționarilor și al creditorilor de a primi cel puțin suma pe care ar fi primit-o în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, trebuie stabilite obligații clare în ceea ce privește evaluarea activelor și a pasivelor instituției și trebuie să se acorde timp suficient pentru a se estima tratamentul pe care aceștia l-ar fi primit în cazul în care instituția ar fi fost lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență. Ar trebui să existe posibilitatea de a începe o astfel de evaluare deja din faza de intervenție timpurie. Înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, ar trebui efectuată o estimare a valorii activelor și pasivelor instituției și a tratamentului pe care acționarii și creditorii l-ar primi în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. Această evaluare nu ar trebui să fie supusă controlului jurisdicțional decât împreună cu decizia de declanșare a procedurii de rezoluție. În plus, după aplicarea instrumentelor de rezoluție, ar trebui să existe obligația de a efectua o comparație *ex post* între tratamentul acordat efectiv acționarilor și creditorilor și tratamentul de care aceștia ar fi beneficiat în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. În cazul în care se constată că acționarii și creditorii au primit ca plată a creanțelor o sumă inferioară celei pe care ar fi primit-o în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, ei ar trebui să aibă dreptul la plata diferenței. Spre deosebire de evaluarea efectuată înainte de luarea măsurilor de rezoluție, ar trebui să existe posibilitatea de a contesta rezultatele comparației, separat de decizia de declanșare a procedurii de rezoluție. Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a decide procedura de urmat pentru achitarea către acționari și creditori a diferenței de tratament constatate. Această eventuală diferență ar trebui plătită din fondurile mecanismelor financiare instituite în conformitate cu prezenta directivă.
- (33) Este importantă contabilizarea pierderilor în cazul în care o instituție intră în criză. Principiul director care guvernează evaluarea activelor și a pasivelor instituțiilor aflate în criză ar trebui să fie valoarea lor de piață la momentul aplicării instrumentelor de rezoluție și în măsura în care piețele funcționează în mod corespunzător. În caz de disfuncționalități majore ale piețelor, evaluarea poate fi efectuată la valoarea economică pe termen lung, justificată în mod corespunzător, a activelor și a pasivelor. Din rațiuni de urgență, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată efectua o evaluare

rapidă a activelor sau a pasivelor unei instituții aflate în criză. Această evaluare ar trebui să fie provizorie și aplicabilă până la efectuarea unei evaluări independente.

- (34) Pentru a menține încrederea pieței și a reduce la minimum contagiunea, este necesară o acțiune rapidă. În momentul în care se stabilește că o instituție a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia măsurile adecvate fără întârziere. Ținând cont de circumstanțele în care o instituție poate intra în criză și, în special, de posibilul caracter urgent al situației, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a lua măsuri de rezoluție, fără impunerea obligației ca acestea să facă mai întâi uz de competențele de intervenție timpurie.
- (35) Instrumentele de rezoluție ar trebui să fie aplicate înainte ca instituțiile să beneficieze de vreo infuzie de capital din partea sectorului public sau de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar echivalent. Acest fapt nu trebuie să împiedice însă utilizarea fondurilor provenind din sistemele de garantare a depozitelor sau a fondurilor de rezoluție pentru finanțarea procedurii de rezoluție. În acest sens, utilizarea sprijinului financiar public extraordinar sau a fondurilor de rezoluție, inclusiv a fondurilor de garantare a depozitelor, pentru sprijinirea procesului de rezoluție a instituțiilor aflate în criză ar trebui să fie evaluate în conformitate cu dispozițiile relevante privind ajutoarele de stat.
- (36) Instrumentele de rezoluție ar trebui să includă vânzarea activității către un cumpărător privat, crearea unei instituții-punte, separarea activelor bune ale instituției aflate în criză de activele rele, și recapitalizarea internă a instituției aflate în criză.
- (37) În cazul în care pentru a transfera serviciile de importanță sistemică sau activitățile viabile ale unei instituții către o entitate solidă (cum ar fi un cumpărător din sectorul privat sau o instituție-punte) au fost utilizate instrumentele de rezoluție, partea reziduală a instituției ar trebui lichidată într-un termen adecvat, ținându-se cont de necesitatea instituției aflate în criză de a furniza eventuale servicii sau sprijin, astfel încât să permită cumpărătorului sau instituției-punte să-și desfășoare activitățile sau serviciile achiziționate prin transferul respectiv.
- (38) Instrumentul de vânzare a activității ar trebui să permită autorităților să efectueze vânzarea instituției sau a unor părți ale activității acesteia către unul sau mai mulți cumpărători, fără acordul acționarilor. Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritățile ar trebui să ia măsurile necesare pentru scoaterea pe piață a instituției sau a unei părți a activității acesteia în cadrul unui proces deschis, transparent și nediscriminatoriu, încercând în același timp să obțină prețul maxim de vânzare.
- (39) În scopul de a proteja dreptul acționarilor și al creditorilor de a primi cel puțin suma pe care ar fi primit-o în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, orice fel de venituri provenite de la un transfer parțial de active ar trebui să revină instituției aflate în rezoluție. În cazul transferului tuturor acțiunilor sau al tuturor activelor, drepturilor și pasivelor instituției, toate veniturile obținute de pe urma transferului trebuie să revină acționarilor instituției aflate în criză. Încasările trebuie să fie calculate prin deducerea costurilor ocazionate de criza instituției și de procesul de rezoluție.

- (40) Pentru a efectua vânzarea activității în timp util și pentru a proteja stabilitatea financiară, evaluarea cumpărătorului unei participații calificate trebuie efectuată fără întârziere, prin derogare de la termenele stabilite de Directiva 2006/48/CE.
- (41) Informațiile referitoare la scoaterea pe piață a unei instituții aflate în criză și la negocierile cu potențialii cumpărători anterioare aplicării instrumentului de vânzare a activității sunt susceptibile de a avea o importanță sistemică. În scopul asigurării stabilității financiare este important ca publicarea acestor informații impusă de Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței (abuzul de piață)²⁵ să poată fi amânată pentru perioada de timp necesară planificării și structurării procesului de rezoluție a instituției, în conformitate cu întârzierile permise în cadrul regimului abuzului de piață.
- (42) Ca instituție controlată de autoritatea de rezoluție, rolul principal al instituției-punte ar fi asigurarea continuității în furnizarea de servicii financiare esențiale către clienții instituției insolubile și a continuității în desfășurarea activităților financiare esențiale. Instituția-punte trebuie să funcționeze ca entitate viabilă și să fie introdusă înapoi pe piață în cel mai scurt timp posibil, ori să fie lichidată în cazul în care ea nu este viabilă.
- (43) Instrumentul de separare a activelor ar trebui să permită autorităților transferarea activelor neperformante sau toxice către un vehicul separat. Acest instrument ar trebui utilizat numai în combinație cu alte instrumente, pentru a preveni apariția unui avantaj concurențial nejustificat pentru instituția aflată în criză.
- (44) Un regim de rezoluție eficient ar trebui să reducă la minimum acele costuri ale rezoluției unei instituții aflate în criză care sunt suportate de contribuabili. El ar trebui de asemenea să garanteze o rezoluție a marilor instituții de importanță sistemică care să nu pună în pericol stabilitatea financiară. Instrumentul de recapitalizare internă atinge aceste obiective prin garantarea faptului că acționarii și creditorii instituției participă la pierderi și suportă aceste costuri în mod corespunzător. În acest scop, Consiliul pentru stabilitate financiară a recomandat includerea de competențe statutare privind reducerea datoriilor într-un cadru pentru rezoluție, ca o opțiune suplimentară în coroborare cu alte instrumente de rezoluție.
- (45) Pentru a se asigura că autoritățile de rezoluție au flexibilitatea necesară, în diferite circumstanțe, de a alocă pierderile către creditori, este adecvat ca respectivele autorități să fie în măsură să aplice instrumentul de recapitalizare internă atât atunci când obiectivul este acela de a aplica instituției aflate în criză procedura de rezoluție în condițiile menținerii activității acesteia, dacă există perspective reale de restabilire a viabilității instituției, cât și atunci când serviciile de importanță sistemică sunt transferate unei instituții-punte, iar partea reziduală a instituției își încetează activitatea și este desființată.
- (46) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă este aplicat cu scopul de a reface fondurile proprii ale instituției aflate în criză, pentru a permite menținerea activității acesteia, rezoluția prin recapitalizare internă ar trebui să fie întotdeauna însoțită de înlocuirea cadrelor de conducere și de restructurarea ulterioară a instituției și a activităților acesteia, într-un mod care să țină cont de motivele care au condus la

²⁵ JO L 96, 12.4.2003, p. 16.

intrarea ei în criză. Această restructurare ar trebui să fie realizată prin punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității. După caz, aceste planuri trebuie să fie compatibile cu planul de restructurare pe care instituțiile trebuie să îl prezinte Comisiei conform cadrului UE privind ajutoarele de stat. Mai exact, pe lângă măsurile care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a instituției, planul ar trebui să includă măsuri de reducere la minimum a ajutorului și care să prevadă o împărțire a sarcinilor, precum și măsuri de limitare a denaturării concurenței.

- (47) Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în cazul datoriilor nu este necesară, dacă acestea sunt garantate prin garanții mobiliare, garanții reale sau prin alte mijloace. Cu toate acestea, pentru a se asigura că instrumentul de recapitalizare internă este eficace și își atinge obiectivele, este de dorit ca aceasta să poată fi aplicat unui număr cât mai mare de datorii negarantate ale unei instituții aflate în criză. Cu toate acestea, este adecvată excluderea anumitor tipuri de datorii negarantate din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Din rațiuni de politică publică și în vederea realizării unei rezoluții eficiente, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice depozitelor protejate în conformitate cu Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor²⁶, creanțelor angajaților instituției aflate în criză sau creanțelor comerciale care se referă la mărfuri și servicii necesare funcționării de zi cu zi a instituției.
- (48) Depunătorii care dețin depozite garantate prin sistemul de garantare a depozitelor nu trebuie să facă obiectul exercitării instrumentului de recapitalizare internă. Sistemul de garantare a depozitelor contribuie însă la finanțarea procesului de rezoluție, în măsura în care el trebuie să-i despăgubească pe depunători. Exercitarea competențelor de recapitalizare internă ar garanta faptul că depunătorii continuă să aibă acces la propriile depozite, acesta fiind principalul motiv pentru care au fost instituite sistemele de garantare a depozitelor. Neluarea în considerare a implicării acestor sisteme în astfel de cazuri ar constitui un avantaj neloial față de restul creditorilor care ar fi condiționați de exercitarea competențelor autorității de rezoluție.
- (49) În general, autoritățile de rezoluție ar trebui să aplice instrumentul de recapitalizare internă astfel încât să respecte tratamentul egal al creditorilor și rangul statutar al creanțelor, conform legislației aplicabile în materie de insolvență. Pierderile ar trebui să fie absorbite în primul rând de instrumentele de fonduri proprii reglementare și ar trebui să fie alocate acționarilor fie prin anularea acțiunilor, fie prin diluarea semnificativă a acestora. În cazul în care aceste instrumente nu sunt suficiente, datoriile subordonate trebuie convertite sau depreciate. În fine, atunci când clasele subordonate au fost convertite sau depreciate integral, datoriile principale trebuie convertite sau depreciate.
- (50) Pentru a evita structurarea de către instituții a propriilor pasive într-un mod care să împiedice funcționarea eficientă a instrumentului de recapitalizare internă, este oportun să se stabilească o obligație a instituțiilor de a dispune, în orice moment, de o sumă agregată de fonduri proprii, datorii subordonate și datorii principale, exprimată ca procent din pasivele totale ale instituției, care să facă obiectul instrumentului de recapitalizare internă și care să nu se califice drept fonduri proprii în sensul

²⁶ JO L 135, 31.5.1994, p. 5-14.

Directivei 2006/48/CE sau al Directivei 2006/49/CE. Autoritățile de rezoluție ar trebui, de asemenea, să aibă posibilitatea de a solicita ca acest procent să fie format, parțial sau integral, din fonduri proprii și datorii subordonate.

- (51) Statele membre ar trebui să se asigure că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sau 2 suplimentar absorb integral pierderile în momentul în care instituția emitentă atinge punctul de neviabilitate. În consecință, ar trebui să se solicite în acel punct autorităților de rezoluție deprecierea totală a respectivelor instrumente sau conversia lor în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în momentul în care instituția atinge punctul de neviabilitate și înainte de luarea oricăror altor măsuri de rezoluție. În acest scop, punctul de neviabilitate al instituției trebuie înțeles drept momentul la care autoritatea națională competentă stabilește că instituția îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau momentul în care autoritatea decide că instituția încetează a mai fi viabilă, dacă instrumentele de capital respective nu sunt depreciate. Faptul că instrumentele vor fi depreciate sau convertite de către autorități, în circumstanțele prevăzute de prezenta directivă, ar trebui să fie menționat în condițiile care reglementează instrumentul și în orice prospect sau document de ofertă publicat sau furnizat în legătură cu instrumentele respective.
- (52) Prin menținerea activităților instituției, instrumentul de reducere a datoriilor ar trebui să maximizeze valoarea creanțelor creditorilor, să îmbunătățească certitudinea pe piață și să ofere siguranță contrapărților. Pentru a spori gradul de încredere al investitorilor și al contrapărților de pe piață și pentru a minimiza impactul instrumentului de recapitalizare internă, este necesar să existe posibilitatea neaplicării acestui instrument până la 1 ianuarie 2018.
- (53) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de toate competențele juridice care pot fi exercitate, în diferite combinații, în aplicarea instrumentelor de rezoluție. Printre acestea ar trebui să se numere competența de a transfera acțiuni sau active, drepturi și datorii ale unei instituții aflate în criză către o altă entitate, cum ar fi o altă instituție sau o instituție-punte, competența de a deprecia sau de a anula acțiuni, ori de a reduce sau a converti datorii ale unei instituții aflate în criză, competența de a înlocui cadrele de conducere și de a impune un moratoriu temporar privind plata creanțelor. Este posibil să fie necesare competențe suplimentare, cum ar fi aceea de a solicita altor părți ale grupului asigurarea continuității serviciilor esențiale.
- (54) Nu este necesar să se impună autorităților de rezoluție mijloacele exacte de intervenție în cazul instituțiilor insolabile. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a alege între preluarea controlului printr-o intervenție directă asupra instituției sau prin ordin executiv. Ele ar trebui să decidă în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. În acest stadiu, nu pare a fi necesară impunerea unui sistem unic pentru asigurarea unei cooperări eficiente între statele membre.
- (55) Cadrul de rezoluție ar trebui să cuprindă o serie de cerințe procedurale pentru a garanta faptul că măsurile de rezoluție sunt notificate și făcute publice în mod corect. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul unui regim de confidențialitate eficient.
- (56) Autoritățile naționale ar trebui să dispună de competențe auxiliare privind asigurarea eficacității transferului de acțiuni, instrumente de datorie și active, drepturi și pasive.

Aceste competențe ar trebui să includă competența de a ridica drepturile deținute de terți asupra instrumentelor sau activelor transferate, competența de a asigura respectarea contractelor și continuitatea acordurilor în beneficiul destinatarului activelor și acțiunilor transferate. Cu toate acestea, drepturile angajaților de a rezilia contractul de muncă nu ar trebui să fie afectate. De asemenea, nu ar trebui să fie afectat nici dreptul unei părți de a rezilia un contract pentru alte motive decât simpla înlocuire a instituției aflate în criză cu o nouă instituție. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă de asemenea competența auxiliară de a solicita instituției reziduale care se află în curs de lichidare în temeiul procedurii obișnuite de insolvență prestarea acelor servicii care sunt necesare pentru a permite instituției către care au fost transferate active sau acțiuni în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte să își desfășoare activitatea.

- (57) În conformitate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, părțile în cauză au dreptul la un proces echitabil și la o cale de atac eficientă împotriva măsurilor care le afectează. În consecință, deciziile luate de autoritățile de rezoluție ar trebui să facă obiectul unui control jurisdicțional. Ținând însă cont de faptul că prezenta directivă are drept obiectiv tratarea unor situații de extremă urgență și că suspendarea oricărei decizii a autorităților de rezoluție ar putea afecta continuitatea funcțiilor esențiale, este necesar să se prevadă faptul că executarea deciziilor în materie de rezoluție nu poate fi suspendată nici prin depunerea unei cereri de revizuire, nici printr-o hotărâre judecătorească provizorie. În plus, pentru a proteja părțile terțe care au cumpărat active, drepturi și obligații ale instituției aflate în rezoluție în temeiul exercitării de către autorități a competențelor de rezoluție și pentru a asigura stabilitatea piețelor financiare, controlul jurisdicțional nu trebuie să afecteze actele administrative sau tranzacțiile încheiate pe baza unei decizii anulate. Reparațiile în cazul unei decizii abuzive ar trebui să se limiteze prin urmare la acordarea de despăgubiri pentru daunele suferite de persoanele afectate.
- (58) Pentru ca procedura de rezoluție să producă efectele dorite și pentru a evita conflictele de competență, pe parcursul perioadei în care autoritatea de rezoluție își exercită competențele de rezoluție sau aplică instrumentele de rezoluție, procedura obișnuită de insolvență nu ar trebui deschisă sau, după caz, continuată. De asemenea, este util și necesar ca anumite obligații contractuale să fie suspendate pentru o perioadă limitată de timp, astfel încât autoritatea de rezoluție să aibă timpul necesar punerii în practică a acestor instrumente.
- (59) Pentru a se asigura că, atunci când efectuează transferul de active și pasive către un cumpărător din sectorul privat sau o instituție-punte, autoritățile de rezoluție au la dispoziție o perioadă corespunzătoare de timp pentru a identifica acele contracte care trebuie transferate, este oportună impunerea de restricții proporționale asupra drepturilor contrapărților de a rezilia, de a anticipa scadența sau de a pune capăt în orice alt fel contractelor financiare, înainte de efectuarea transferului. O astfel de restricție este necesară pentru a permite autorităților să obțină o imagine fidelă a bilanțului unei instituții aflate în criză, fără modificările pe care exercitarea pe scară largă a drepturilor de reziliere le-ar aduce valorii și sferei de activitate ale instituției. Pentru a afecta într-o măsură cât mai mică posibil drepturile contractuale ale contrapărților, restricțiile privind drepturile de reziliere ar trebui să se aplice doar în contextul acțiunii de rezoluție, în timp ce drepturile de reziliere care decurg din orice alt tip de nerespectare a obligațiilor contractuale, inclusiv din nerespectarea obligațiilor de plată sau a obligațiilor de a da curs apelului în marjă, ar trebui să fie menținute.

- (60) Pentru ca acordurile legitime încheiate pe piețele de capital să nu fie afectate în eventualitatea transferării unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și obligațiilor instituției aflate în criză, este oportună includerea de măsuri de salvagardare care să prevină divizarea pasivelor, drepturilor și a contractelor conexe. Această restricție privind anumite practici legate de contractele conexe ar trebui extinsă la contractele încheiate cu aceeași contraparte și acoperite prin acorduri de garanție, contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, acorduri de compensare reciprocă și acorduri de compensare cu exigibilitate imediată (*set-off* și *close out netting*), precum și prin mecanisme de finanțare structurate. Atunci când se aplică măsurile de salvagardare, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie obligate ori să transfere toate contractele conexe, în cadrul unui acord protejat, ori să le mențină pe toate la banca reziduală aflată în criză. Aceste măsuri de salvagardare ar trebui să garanteze faptul că tratamentul reglementar al cerințelor de capital în ceea ce privește expunerile care fac obiectul unui acord de compensare în sensul Directivei 2006/48/CE nu este compromis.
- (61) Atunci când autoritățile de rezoluție intenționează să transfere un set de contracte conexe, dar unele dintre aceste contracte nu pot fi transferate deoarece anumite drepturi sau pasive acoperite de ele sunt reglementate de legislația unui teritoriu aflat în afara Uniunii, transferul nu trebuie efectuat. Orice transfer care încalcă această dispoziție trebuie considerat nul.
- (62) Garantarea faptului că autoritățile de rezoluție au la dispoziție aceleași instrumente și competențele va facilita o acțiune coordonată în eventualitatea în care un grup transnațional intră în criză, însă pentru promovarea cooperării și prevenirea fragmentării abordărilor naționale par a fi necesare eforturi suplimentare. În ceea ce privește procedurile de rezoluție declanșate împotriva entităților afiliate, ar trebui să se prevadă obligația autorităților de rezoluție de a se consulta reciproc și de a coopera în cadrul colegiilor de rezoluție, pentru a conveni asupra unei scheme de rezoluție a grupului. Aceste colegii ar trebui create pornind de la colegiile de supraveghere existente, prin includerea autorităților de rezoluție și prin participarea ministerelor de finanțe, în cazul grupurilor de entități. În caz de criză, colegiul de rezoluție va juca rolul de forum pentru schimbul de informații și pentru coordonarea măsurilor de rezoluție.
- (63) Rezoluția grupurilor transnaționale ar trebui să țină cont de două imperative majore: pe de o parte, necesitatea unor proceduri care să ia în considerare caracterul urgent al situației și care să permită găsirea de soluții eficiente, corecte și tempestive pentru întregul grup, iar pe de altă parte, necesitatea de a proteja stabilitatea financiară în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. Autoritățile de rezoluție ar trebui să-și împărtășească opiniile în cadrul colegiilor de rezoluție. Măsurile de rezoluție propuse de autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să fie pregătite și discutate de autoritățile naționale de rezoluție, în contextul planurilor de rezoluție a grupurilor. Colegiile de rezoluție ar trebui să includă punctele de vedere ale autorităților de rezoluție din toate statele membre în care grupul desfășoară activitate, în scopul de a facilita, ori de câte ori este posibil, luarea unor decizii comune și rapide. Măsurile de rezoluție luate de autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să țină întotdeauna cont de impactul lor eventual asupra stabilității financiare în statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. Acest aspect ar trebui garantat prin posibilitatea autorităților de rezoluție din statul membru de stabilire al filialei de a se opune deciziilor autorității de rezoluție a grupului, nu doar din rațiuni legate de

caracterul oportun sau inoportun al măsurilor de rezoluție, ci și invocând necesitatea protejării stabilității financiare a respectivului stat membru. Orice litigiu referitor, printre altele, la o presupusă salvagardare insuficientă a stabilității financiare în oricare dintre statele membre în care grupul își desfășoară activitatea, ar trebui să fie soluționat de către ABE. Mai exact, ABE ar trebui să se asigure că decizia finală privind măsurile de rezoluție care urmează a fi luate țină cont, în mod corespunzător, de interesele tuturor autorităților de rezoluție în protejarea stabilității financiare, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivelul tuturor statelor membre în care grupul își desfășoară activitatea.

- (64) Crearea unei scheme de rezoluție a grupului ar trebui să faciliteze o rezoluție coordonată, ceea ce va conduce probabil la obținerea celor mai bune rezultate pentru toate instituțiile din grup. Schema de rezoluție a grupului ar trebui să fie propusă de autoritatea de rezoluție a grupului și să fie obligatorie pentru membrii colegiului de rezoluție. Acele autorități naționale de rezoluție care s-au opus schemei ar trebui să aibă posibilitatea de a sesiza ABE. Aceasta ar trebui să aibă posibilitatea de a soluționa dezacordul în baza unei evaluări prin care să stabilească dacă statul membru în cauză trebuie să întreprindă acțiuni independente din motive de stabilitate financiară națională, ținând cont de impactul acelor acțiuni asupra stabilității financiare din alte state membre și de maximizarea valorii grupului în ansamblu.
- (65) Ca parte a schemei de rezoluție a grupului, autoritățile naționale ar trebui invitate să aplice același instrument entităților juridice care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Autoritățile naționale nu ar trebui să aibă dreptul de a se opune aplicării la nivel de grup a instrumentelor de rezoluție care sunt de competența autorității de rezoluție a grupului, cum ar fi aplicarea instrumentului băncii-punte la nivelul instituției-mamă, vânzarea activelor instituției de credit-mamă, conversia datoriilor la nivelul instituției-mamă. Autoritățile de rezoluție ale grupurilor ar trebui să aibă, de asemenea, competența de a recurge la o instituție bancară-punte la nivel de grup (ceea ce poate include, după caz, acorduri de partajare a sarcinii) pentru a stabili un grup în ansamblul său. Proprietatea filialelor ar putea fi transferată către banca-punte în vederea vânzării ulterioare, fie sub forma unui pachet, fie individual, atunci când condițiile de piață sunt prielnice. În plus, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să aibă competența de a aplica instrumentul de recapitalizare internă la nivelul entității-mamă.
- (66) Rezoluția eficientă a instituțiilor și grupurilor care își desfășoară activitatea la nivel internațional necesită existența unor acorduri de cooperare între Uniune și autoritățile de rezoluție din țări terțe. Această cooperare va fi facilitată în cazul în care regimurile de rezoluție din țările terțe se bazează pe principiile și abordările comune elaborate în prezent de Consiliul pentru Stabilitate Financiară și de G20. În acest scop, ABE ar trebui să elaboreze și să încheie acorduri-cadru cu autoritățile administrative ale țărilor terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul nr. 1093/2010, iar autoritățile naționale ar trebui să încheie acorduri bilaterale, conforme, pe cât posibil, cu aceste acorduri-cadru. Elaborarea respectivelor acorduri dintre autoritățile naționale responsabile cu gestionarea crizelor entităților care își desfășoară activitatea la nivel mondial ar trebui să reprezinte un mijloc de a asigura o planificare, un proces decizional și o coordonare eficiente în ceea ce privește grupurile internaționale. Ar trebui de asemenea să se încredințeze ABE recunoașterea măsurilor luate de către autoritățile de rezoluție din țări terțe, iar statele membre ar trebui să fie responsabile cu punerea în aplicare a acestor decizii de recunoaștere.

- (67) Ar trebui să se coopereze atât în ceea ce privește filialele grupurilor din Uniune sau din țări terțe, cât și în ceea ce privește sucursalele instituțiilor din Uniune sau din țări terțe. Filialele grupurilor din țări terțe sunt întreprinderi înființate în Uniune și, prin urmare, se supun în totalitate dreptului Uniunii, inclusiv instrumentelor de rezoluție prevăzute în prezenta directivă. Este totuși necesar ca statele membre să poată aplica instrumentele de rezoluție și în cazul sucursalelor deschise de instituții având sediul în țări terțe, atunci când recunoașterea și aplicarea, în cazul unei sucursale, a procedurilor din țara terță ar pune în pericol stabilitatea financiară în Uniune ori atunci când depunătorii din Uniune nu ar beneficia de tratament egal față de depunătorii din țara terță. Din aceste motive, după consultarea autorităților naționale de rezoluție, ABE ar trebui să aibă competența de a refuza recunoașterea procedurilor din țările terțe cu privire la sucursale deschise în Uniune de către instituții având sediul în țările terțe.
- (68) Există situații în care eficacitatea instrumentelor de rezoluție aplicate poate depinde de posibilitățile de finanțare pe termen scurt ale instituției sau ale instituției-punte, de furnizarea de garanții cumpărătorilor potențiali sau de furnizarea de capital instituției-punte. Fără a aduce atingere rolului deținut de băncile centrale în asigurarea de lichidități pentru sistemul financiar chiar și în perioade de criză, este important ca statele membre să instituie mecanisme de finanțare, pentru a se evita situația în care fondurile necesare pentru aceste scopuri provin de la bugetele naționale. Stabilizarea sistemului financiar ar trebui finanțată de ansamblul sectorului financiar.
- (69) În principiu, contribuțiile ar trebui colectate din sectorul financiar înaintea oricărei operațiuni de rezoluție și independent de aceasta. Atunci când finanțarea prealabilă se dovedește a fi insuficientă pentru acoperirea pierderilor sau a costurilor suportate prin recurgerea la mecanisme de finanțare, ar trebui colectate contribuții suplimentare pentru acoperirea costurilor sau a pierderilor suplimentare.
- (70) Pentru a atinge o masă critică și pentru a evita efectele prociclice care ar putea apărea în caz de criză sistemică, dacă mecanismele de finanțare ar fi alimentate exclusiv prin contribuții *ex post*, este indispensabil ca mecanismele de finanțare naționale să prevadă mijloace financiare *ex ante* până la un anumit nivel-țintă.
- (71) Pentru a asigura un calcul corect al contribuțiilor și a oferi stimulente pentru funcționarea în conformitate cu un model mai puțin riscant, contribuțiile la mecanismele de finanțare naționale ar trebui să țină seama de gradul de risc la care sunt expuse instituțiile de credit.
- (72) Garantarea unei rezoluții eficiente a instituțiilor financiare aflate în criză pe întreg cuprinsul Uniunii este un element esențial al realizării pieței interne. Intrarea în criză a acestor instituții are un efect negativ nu doar asupra stabilității financiare a piețelor pe care acestea operează în mod direct, ci și asupra întregii piețe financiare a Uniunii. Odată cu realizarea pieței interne a serviciilor financiare, se consolidează interacțiunea diferitelor sisteme financiare naționale. Instituțiile funcționează în afara statului membru de stabilire și sunt conectate între ele prin intermediul pieței interbancare și al altor piețe care au, în esență, un caracter paneuropean. Asigurarea finanțării eficiente a rezoluției acestor instituții, în condiții egale în toate statele membre, este atât în interesul statelor membre în care ele își desfășoară activitatea, cât și în interesul tuturor statelor membre în general, ca mijloc de a asigura condiții egale de concurență și de a îmbunătăți funcționarea pieței financiare unice a Uniunii. Înființarea unui sistem european al mecanismelor de finanțare ar trebui să garanteze faptul că toate instituțiile

care operează în Uniune fac obiectul unor mecanisme de finanțare a rezoluției la fel de performante și să contribuie la stabilitatea pieței unice.

- (73) În scopul asigurării rezilienței Sistemului european al mecanismelor de finanțare și al respectării obiectivului potrivit căruia finanțarea trebuie să provină în principal de la sectorul financiar și nu de la bugetele publice, mecanismele naționale ar trebui să aibă posibilitatea de a se împrumuta reciproc în caz de necesitate.
- (74) Deși mecanismele de finanțare sunt instituite la nivel național, ele ar trebui să devină reciproce în contextul rezoluției grupurilor. Atunci când o acțiune de rezoluție garantează faptul că depunătorii continuă să aibă acces la propriile depozite, responsabilitatea sistemelor de garantare a depozitelor la care este afiliată o instituție aflată în rezoluție ar trebui să acopere, până la atingerea valorii depozitelor garantate, valoarea pierderilor pe care aceste sisteme ar fi trebuit să o suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență.
- (75) Pe lângă garantarea rambursării fondurilor depunătorilor sau a accesului neîntrerupt la depozitele garantate, statele membre ar trebui să poată păstra libertatea de a decide în ce măsură sistemele de garantare a depozitelor ar putea fi utilizate și ca modalități de finanțare a altor măsuri de rezoluție. Această flexibilitate nu ar trebui utilizată într-un mod care să pună în pericol finanțarea sistemelor de garantare a depozitelor sau funcția de garantare a rambursării depozitelor garantate.
- (76) Atunci când sunt transferate depozite către o altă instituție în contextul rezoluției unei instituții de credit, depunătorii nu ar trebui să fie asigurați dincolo de nivelul de garantare prevăzut de Directiva 94/19/CE. Prin urmare, creanțele asociate depozitelor menținute în instituția de credit aflată în rezoluție ar trebui să fie limitate la diferența dintre fondurile transferate și nivelul de garantare prevăzut de Directiva 94/19/CE. În cazurile în care valoarea depozitelor transferate este superioară nivelului de garantare, depunătorul ar trebui să nu poată invoca sistemul de garantare a depozitelor în ceea ce privește depozitele menținute în instituția de credit aflată în rezoluție.
- (77) Încheierea, în temeiul prezentei directive, a unor mecanisme de finanțare care, împreună, formează Sistemul european al mecanismelor de finanțare ar trebui să asigure coordonarea utilizării fondurilor disponibile la nivel național pentru procedurile de rezoluție.
- (78) Standardele tehnice în materie de servicii financiare trebuie să asigure o armonizare coerentă și o protecție adecvată a depunătorilor, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun să se încredințeze ABE, ca organism cu înaltă specializare, sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care nu implică alegeri strategice și de a înainta aceste proiecte Comisiei.
- (79) Comisia ar trebui să adopte standardele tehnice de reglementare elaborate de ABE prin intermediul unor acte delegate, în temeiul articolului 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și în conformitate cu articolele 10 și 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (80) Comisia ar trebui să aibă competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolului 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene cu următoarele scopuri: specificarea definițiilor „funcțiilor critice” și „liniilor de activitate esențiale”,

specificarea circumstanțelor în care o instituție a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză, specificarea circumstanțelor în care ar trebui aplicat instrumentul de separare a activelor, specificarea pasivelor excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă, specificarea circumstanțelor în care, pentru asigurarea continuității operațiunilor critice și a liniilor de activitate esențiale, este necesară excluderea din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă, specificarea criteriilor de determinare a valorii minime a pasivelor eligibile necesare instituțiilor în scopul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, specificarea circumstanțelor în care, cu ocazia aplicării acestui instrument, acțiunile existente trebuie anulate, iar pasivele trebuie convertite în acțiuni, specificarea circumstanțelor în care nu ar trebui recunoscute procedurile de rezoluție din țări terțe, specificarea mai în detaliu a condițiilor în care trebuie considerat că nivelul-țintă al mecanismelor de finanțare a deviat în mod semnificativ de la nivelul inițial, adoptarea de criterii vizând ajustarea contribuțiilor la mecanismele de finanțare în funcție de profilul de risc al instituțiilor, definirea obligațiilor menite să asigure plata efectivă a contribuțiilor la mecanismele de finanțare și specificarea condițiilor pentru acordarea de împrumuturi reciproce între mecanismele de finanțare naționale. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți.

- (81) Este oportun ca, în anumite cazuri, ABE să fie cea care promovează mai întâi convergența practicilor autorităților naționale, prin intermediul unor orientări, iar într-o etapă ulterioară, pe baza convergenței realizate datorită aplicării orientărilor ABE, Comisia să fie abilitată să adopte acte delegate.
- (82) Atunci când pregătește și elaborează actele delegate, Comisia trebuie să garanteze transmiterea continuă și la timp a informațiilor referitoare la documentele pertinente către Parlamentul European și Consiliu.
- (83) Parlamentul European și Consiliul ar trebui să aibă la dispoziție două luni de la data înștiințării pentru a formula obiecțiuni la actele delegate. De asemenea, ar trebui ca Parlamentul European și Consiliul să poată informa celelalte instituții în legătură cu intenția lor de a nu formula obiecțiuni.
- (84) În Declarația cu privire la articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, Conferința a luat act de intenția Comisiei de a consulta în continuare experții desemnați de statele membre pentru elaborarea proiectelor sale de acte delegate în domeniul serviciilor financiare, în conformitate cu practicile consacrate.
- (85) Totodată, Comisiei ar trebui să i se confere competența de a adopta standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul actelor de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. ABE ar trebui să fie însărcinată cu elaborarea unor proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, pe care să le înainteze apoi Comisiei.

- (86) Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit²⁷ prevede recunoașterea și executarea reciprocă în toate statele membre a deciziilor privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit având sucursale în state membre, altele decât cele în care își au sediul social. Directiva garantează faptul că toate activele și pasivele instituției de credit, indiferent de țara în care se află, sunt tratate în cadrul unui proces unic, în statul membru de origine, iar creditorii din statele gazdă sunt tratați în același mod ca și creditorii din statul membru de origine; pentru ca procedura de rezoluție să fie eficace, Directiva 2001/24/CE trebuie să se aplice și în cazul utilizării instrumentelor de rezoluție, atât în privința instituțiilor de credit, cât și în privința altor entități care fac obiectul regimului de rezoluție. Prin urmare, Directiva 2001/24/CE trebuie modificată în consecință.
- (87) Directivele Uniunii în materie de drept al societăților comerciale conțin norme obligatorii privind protecția acționarilor, iar creditorii instituțiilor de credit se încadrează în domeniul de aplicare al acestor directive. Deoarece atunci când este necesară o acțiune rapidă, aceste norme pot reduce atât eficacitatea acțiunilor întreprinse de autoritățile de rezoluție, cât și utilizarea instrumentelor și competențelor de rezoluție, ar trebui prevăzute derogări în materie. În scopul de a garanta părților interesate maxima certitudine juridică, derogările ar trebui definite în mod clar și strict și ar trebui să fie utilizate exclusiv în interesul public și doar atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Recurgerea la instrumentele de rezoluție presupune respectarea obiectivelor rezoluției și a condițiilor de rezoluție prevăzute de prezenta directivă.
- (88) Cea de-a doua Directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 58 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora²⁸ conține norme privind dreptul acționarilor de a decide în legătură cu majorarea sau reducerea capitalului, dreptul de a participa, prin aport în numerar, la orice nouă emisiune de acțiuni, protecția creditorilor în cazul reducerii capitalului și convocarea adunării acționarilor, în cazul unor grave pierderi de capital. Aceste norme pot împiedica acțiunea rapidă a autorităților de rezoluție și ar trebui prevăzute derogări în materie.
- (89) Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni²⁹ stabilește, printre altele, norme privind aprobarea fuziunilor de către adunările generale ale fiecăreia dintre societățile care fuzionează, privind cerințele referitoare la proiectul de fuziune, raportul de gestionare și raportul de expertiză, precum și privind protecția creditorilor. A șasea Directivă 82/891/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1982 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind divizarea societăților comerciale pe acțiuni³⁰ conține prevederi similare referitoare la societățile comerciale publice pe acțiuni. Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din

²⁷ JO L 125, 5.5.2001, p. 15.

²⁸ JO L 26, 31.1.1977, p. 1.

²⁹ JO L 110, 29.4.2011, p. 1.

³⁰ JO L 378, 31.12.1982, p. 47.

26 octombrie 2005 privind fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni³¹ prevede normele corespunzătoare fuziunilor transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni. Pentru a le permite autorităților de rezoluție să acționeze rapid trebuie prevăzute derogări de la aceste directive.

- (90) În cazul în care o persoană preia, în mod direct sau indirect, singură sau împreună cu alții, un anumit procent din acțiunile unei societăți, stabilit de legislația națională, care îi asigură controlul asupra respectivei societăți, Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare³² prevede lansarea unei oferte publice de cumpărare obligatorii privind toate acțiunile societății, la un preț echitabil în sensul directivei sus-menționate. Scopul acestei norme privind oferta obligatorie este protejarea acționarilor minoritari în caz de schimbare a controlului. Cu toate acestea, perspectiva unei astfel de obligații costisitoare ar putea descuraja investițiile în instituția afectată, făcând astfel dificilă exercitarea de către autoritățile de rezoluție a tuturor competențelor în materie. Ar trebui prevăzută o derogare de la norma privind oferta obligatorie, în măsura necesară utilizării competențelor de rezoluție, în timp ce după încheierea perioadei de rezoluție norma privind oferta obligatorie ar trebui să se aplice oricărei persoane care dobândește controlul asupra instituției afectate.
- (91) Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă³³ prevede drepturile procedurale ale acționarilor în ceea ce privește adunarea generală. Directiva 2007/36/CE prevede printre altele termenul minim de convocare a adunării generale și conținutul acestei convocări. Normele respective pot împiedica acțiunea rapidă a autorităților de rezoluție și, prin urmare, ar trebui prevăzute derogări de la această directivă. Înainte de declanșarea procedurii de rezoluție ar putea fi necesară o creștere rapidă a capitalului, în cazul în care instituția nu îndeplinește sau este susceptibilă să nu îndeplinească cerințele prevăzute de Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE, iar o creștere a capitalului ar restabili probabil situația financiară și ar evita atingerea pragului de declanșare a procedurii de rezoluție. În astfel de situații ar trebui prevăzută posibilitatea de a convoca adunarea generală într-un termen mai scurt. Cu toate acestea, acționarii ar trebui să-și păstreze puterea de decizie în ceea ce privește prelungirea sau scurtarea termenului de convocare a adunării generale. Este oportun să se prevadă o derogare de la Directiva 2007/36/CE pentru instituirea acestui mecanism.
- (92) Pentru a se asigura că autoritățile responsabile cu rezoluția sunt reprezentate în Sistemul european de supraveghere financiară instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și că ABE are expertiza necesară pentru a îndeplini sarcinile prevăzute în prezenta directivă, Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 ar trebui modificat, pentru a include autoritățile naționale de rezoluție, astfel cum sunt definite în prezenta directivă, în conceptul de autorități competente definit în regulamentul respectiv. Această asimilare a autorităților de rezoluție la autoritățile competente în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 este în concordanță cu funcțiile atribuite ABE în conformitate cu articolul 25 din respectivul regulament, și anume de a contribui și a participa activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție și de

³¹ JO L 310, 25.11.2005, p. 1.

³² JO L 142, 30.4.2004, p. 12.

³³ JO L 184, 14.7.2007, p. 17.

a face eforturi în vederea facilitării rezoluției instituțiilor aflate în criză, în special a grupurilor transnaționale.

- (93) În scopul garantării respectării obligațiilor ce decurg din prezenta directivă de către instituții, de către persoanele care controlează efectiv activitatea acestora și de către membrii organismelor lor de conducere și pentru a se asigura că aceștia fac obiectul unui tratament similar pe întreg teritoriul Uniunii, statele membre ar trebui să fie obligate să prevadă sancțiuni și măsuri administrative eficiente, proporționale și disuasive. Prin urmare, sancțiunile și măsurile administrative instituite de statele membre ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale privind destinatarii, criteriile care trebuie avute în vedere la aplicarea sancțiunilor sau a măsurilor, publicarea sancțiunilor sau a măsurilor, competențele-cheie în materie de sancționare și nivelurile sancțiunilor pecuniare administrative.
- (94) Prezenta directivă face referire atât la sancțiuni cât și la măsuri administrative, în scopul de a include toate dispozițiile aplicate după comiterea unei infracțiuni și de a preveni comiterea unor noi infracțiuni, indiferent dacă aceste dispoziții sunt încadrate în legislațiile naționale cu titlul de sancțiuni sau de măsuri.
- (95) Prezenta directivă nu trebuie să aducă atingere niciunei dispoziții în materie de sancțiuni penale din legislația statelor membre.
- (96) Conform declarației politice comune a statelor membre și a Comisiei de la 28 septembrie 2011 privind documentele explicative³⁴, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, notificările privind propriile măsuri de transpunere să fie însoțite de unul sau mai multe documente care să explice raportul dintre elementele unei anumite directive și părțile corespunzătoare ale instrumentelor naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, organul legislativ consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (97) Prezenta directivă respectă atât drepturile fundamentale, cât și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în particular de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, mai exact dreptul la proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și dreptul la apărare.

³⁴ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DOMENIU DE APLICARE, DEFINIȚII ȘI AUTORITĂȚI

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

Prezenta directivă stabilește normele și procedurile de redresare și de rezoluție pentru următoarele entități:

- (a) instituțiile de credit și întreprinderile de investiții;
- (b) instituțiile financiare care sunt filiale ale unei instituții de credit, ale unei întreprinderi de investiții ori ale uneia dintre societățile menționate la literele (c) și (d) de la prezentul articol și care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă în conformitate cu titlul V capitolul 2 secțiunea 2 subsecțiunea 1 din Directiva 2006/48/CE;
- (c) holdingurile financiare, holdingurile financiare mixte și holdingurile cu activitate mixtă;
- (d) holdingurile financiare-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare-mamă din UE, holdingurile financiare mixte-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare mixte-mamă din UE;
- (e) sucursalele instituțiilor al căror sediu social se află în afara Uniunii, conform condițiilor specifice stipulate în prezenta directivă.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „rezoluție” înseamnă restructurarea unei instituții, în vederea asigurării continuității funcțiilor sale esențiale, a menținerii stabilității financiare și a restabilirii viabilității întregii instituții sau a unei părți a acesteia;
- (2) „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE;
- (3) „întreprindere de investiții” înseamnă o întreprindere de investiții, astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/49/CE, care face

obiectul cerinței privind capitalul inițial prevăzute la articolul 9 din directiva respectivă;

- (4) „instituție financiară” înseamnă o instituție financiară în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2006/48/CE;
- (5) „filială” înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (13) din Directiva 2006/48/CE;
- (6) „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (12) din Directiva 2006/48/CE;
- (7) „bază consolidată” înseamnă pe baza situației financiare consolidate a unui grup care face obiectul supravegherii pe bază consolidată, în conformitate cu Directiva 2006/48/CE titlul V capitolul 2 secțiunea 2 subsecțiunea 1 sau „subconsolidare”, în conformitate cu articolul 73 alineatul (2) din aceeași directivă;
- (8) „holding financiar” înseamnă o instituție financiară ale cărei întreprinderi-filiale sunt fie în exclusivitate, fie în principal, instituții sau instituții financiare, cel puțin una dintre acestea fiind o instituție și care nu este holding financiar mixt în sensul articolului 2 alineatul (15) din Directiva 2002/87/CE;
- (9) „holding financiar mixt” înseamnă un holding financiar mixt conform definiției de la articolul 2 alineatul (15) din Directiva 2002/87/CE;”
- (10) „holding cu activitate mixtă” înseamnă un holding cu activitate mixtă, în sensul articolului 4 alineatul (20) din Directiva 2006/48/CE, sau un holding mixt, în sensul articolului 3 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2006/49/CE;
- (11) „holding financiar-mamă dintr-un stat membru” înseamnă un holding financiar care nu este el însuși filială a unei instituții autorizate în același stat membru sau a unui holding financiar ori holding financiar mixt înființat în același stat membru;
- (12) „holding financiar-mamă din Uniune” înseamnă un holding financiar-mamă care nu este filială a unei instituții autorizate într-un stat membru sau a unui alt holding financiar ori holding financiar mixt înființat într-un stat membru;
- (13) „holding financiar-mamă mixt dintr-un stat membru” înseamnă un holding financiar mixt care nu este el însuși filială a unei instituții autorizate în același stat membru sau a unui holding financiar ori holding financiar mixt înființat în același stat membru;
- (14) „holding financiar-mamă mixt din Uniune” înseamnă un holding financiar-mamă mixt care nu este filială a unei instituții de credit autorizate într-un stat membru sau a unui alt holding financiar ori holding financiar mixt înființat într-un stat membru;
- (15) „obiectivele rezoluției” sunt obiectivele stipulate la articolul 26 alineatul (2);
- (16) „sucursală” înseamnă o sucursală, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2006/48/CE;
- (17) „autoritate de rezoluție” înseamnă autoritatea desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 3;

- (18) „instrument de rezoluție” înseamnă instrumentul de vânzare a activității, instrumentul instituției-punte, instrumentul de separare a activelor sau instrumentul de recapitalizare internă;
- (19) „competență de rezoluție” înseamnă o competență în sensul articolului 56 alineatul (1);
- (20) „autoritate competentă” înseamnă autoritate competentă conform definiției de la articolul 4 alineatul (4) din Directiva 2006/48/CE sau conform definiției de la articolul 3 alineatul (3) litera (c) din Directiva 2006/49/CE;
- (21) „ministere competente” înseamnă ministerele de finanțe sau alte ministere responsabile pentru deciziile economice, financiare și bugetare, conform competențelor naționale;
- (22) „control” înseamnă raportul stabilit între o întreprindere-mamă și o filială, în sensul definiției de la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE sau un raport similar, stabilit între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;
- (23) „instituție” înseamnă o instituție de credit sau o întreprindere de investiții;
- (24) „cadre de conducere” înseamnă persoanele care gestionează în mod efectiv activitățile instituției de credit în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2006/48/CE;
- (25) „grup” înseamnă o întreprindere-mamă și filialele sale;
- (26) „sprijin financiar public extraordinar” înseamnă ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care este furnizat pentru a menține sau restabili viabilitatea, lichiditatea sau solvabilitatea unei instituții;
- (27) „entitate din grup” înseamnă o entitate juridică care face parte dintr-un grup;
- (28) „plan de redresare” înseamnă un plan elaborat și actualizat de o instituție în conformitate cu articolul 5;
- (29) „funcții critice” înseamnă acele activități, servicii și operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce la perturbări ale economiei sau piețelor financiare din unul sau mai multe state membre;
- (30) „linii de activitate esențiale” înseamnă liniile de activitate și serviciile asociate care reprezintă importante surse de venit, de profit sau de valoare a francizei pentru o instituție;
- (31) „autoritate responsabilă cu supravegherea consolidată” înseamnă autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (48) din Directiva 2006/48/CE;
- (32) „fonduri proprii” înseamnă fonduri proprii în sensul titlului V capitolul 2 din Directiva 2006/48/CE;
- (33) „condiții de declanșare a procedurii de rezoluție” înseamnă condițiile stipulate la articolul 27 alineatul (1);

- (34) „măsură de rezoluție” înseamnă decizia de a supune o instituție unei proceduri de rezoluție în conformitate cu articolul 27, aplicarea unui instrument de rezoluție sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție relativ la o instituție;
- (35) „plan de rezoluție” înseamnă un plan întocmit pentru o instituție de către autoritatea de rezoluție relevantă în conformitate cu articolul 9;
- (36) „rezoluția grupului” înseamnă una dintre următoarele măsuri:
- (a) adoptarea unei măsuri de rezoluție la nivelul întreprinderii-mamă sau al instituției care face obiectul supravegherii consolidate, sau
 - (b) coordonarea aplicării instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție în raport cu entitățile din grup care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;
- (37) „plan de rezoluție a grupului” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru un grup în conformitate cu articolele 11 și 12;
- (38) „autoritate de rezoluție a grupului” înseamnă autoritatea de rezoluție din statul membru în care se află sediul autorității responsabile cu supravegherea consolidată;
- (39) „colegiu de rezoluție” înseamnă un colegiu instituit în conformitate cu articolul 80 în vederea îndeplinirii sarcinilor prevăzute la articolele 12, 13 și 83;
- (40) „procedură obișnuită de insolvență” înseamnă procedura colectivă de insolvență care implică lichidarea parțială sau totală a unui debitor și numirea unui lichidator, aplicabilă în mod normal instituțiilor în temeiul legislației naționale și care poate să fie ori specifică acelor instituții, ori general aplicabilă oricărei persoane fizice sau juridice;
- (41) „instrument de datorie” în sensul articolului 56 literele (d), (i), (l) și (m) înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, orice instrument care creează sau recunoaște o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie;
- (42) „instituție-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o instituție de credit-mamă dintr-un stat membru în sensul articolului 4 alineatul (14) din Directiva 2006/48/CE sau o întreprindere de investiții-mamă dintr-un stat membru în sensul articolului 3 litera (f) din Directiva 2006/49/CE;
- (43) „instituție-mamă din Uniune” înseamnă o instituție de credit-mamă din UE în sensul articolului 4 alineatul (16) din Directiva 2006/48/CE sau o întreprindere de investiții-mamă din UE în sensul articolului 3 litera (g) din Directiva 2006/49/CE;
- (44) „cerințe privind fondurile proprii” înseamnă cerințele prevăzute la articolul 75 din Directiva 2006/48/CE;
- (45) „colegiu de supraveghere” înseamnă un colegiu de supraveghere instituit în conformitate cu articolul 131a din Directiva 2006/48/CE;

- (46) „cadrul UE privind ajutoarele de stat” înseamnă cadrul instituit prin articolele 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și prin reglementările stabilite sau adoptate în temeiul articolului 107 sau al articolului 106 alineatul (4) din același tratat;
- (47) „lichidare” înseamnă realizarea activelor unei instituții;
- (48) „instrument de separare a activelor” înseamnă transferarea activelor și drepturilor unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție de către o autoritate de rezoluție care își exercită competențele de transfer către un vehicul de gestionare a activelor în conformitate cu articolul 36;
- (49) „instrument de recapitalizare internă” înseamnă exercitarea de către o autoritate de rezoluție a competențelor de reducere și conversie a datoriilor unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție în conformitate cu articolul 37;
- (50) „instrumentul de vânzare a activității” înseamnă transferul instrumentelor de proprietate sau al activelor, drepturilor și datoriilor unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție de către o autoritate de rezoluție către un cumpărător care nu este o instituție-punte, în conformitate cu articolul 32;
- (51) „instrumentul instituției-punte” înseamnă competența de a transfera active, drepturi sau datorii ale unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție către o instituție-punte, în conformitate cu articolul 34;
- (52) „instituție-punte” înseamnă o entitate juridică care este deținută integral de una sau mai multe autorități publice (printre care se poate număra și autoritatea de rezoluție) și care este creată cu scopul de a primi o parte sau totalitatea activelor, drepturilor și datoriilor unei instituții aflate în rezoluție, în vederea prestării unei părți sau a totalității serviciilor și activităților respectivei instituții;
- (53) „instrumente de proprietate” înseamnă acțiuni, instrumente care conferă dreptul de proprietate în asociații mutuale, instrumente care dau dreptul de a achiziționa acțiuni sau instrumente de proprietate sau care pot fi convertite în acestea și instrumente reprezentând participații în acțiuni sau instrumente de proprietate;
- (54) „competențe de transfer” înseamnă competențele menționate la articolul 56 alineatul (1) literele (c), (d) sau (e) privind transferarea acțiunilor, a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de datorie, a activelor, a drepturilor ori datoriilor sau a oricărei combinații a acestor elemente, de la o instituție aflată în rezoluție către un destinatar;
- (55) „contraparte centrală” înseamnă o entitate legală care se interpune între contrapărțile la o tranzacție efectuată pe una sau mai multe piețe financiare, devenind cumpărător în raport cu toți vânzătorii și vânzător în raport cu toți cumpărătorii;

- (56) „instrument derivat” înseamnă unul dintre instrumentele financiare enumerate în secțiunea C punctele 4-10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁵;
- (57) „competențe de reducere și conversie” înseamnă competențele menționate la articolul 56 alineatul (1) literele (f)-(l).
- (58) „datorie acoperită prin garanție mobilă” înseamnă o datorie pentru care dreptul la plată al creditorului este garantat printr-un drept asupra activelor, un gaj sau un drept de retenție, sau prin acorduri de garanție reală, inclusiv prin datorii care rezultă din operațiuni repo sau din alte acorduri de garanție cu transfer de proprietate;
- (59) „instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar” înseamnă instrumentele care se încadrează în categoria fondurilor proprii în sensul articolului 57 litera (ca) din Directiva 2006/48/CE;
- (60) „sumă agregată” înseamnă suma agregată cu care trebuie depreciate sau convertite pasivele eligibile, rezultată în urma evaluării efectuate de autoritatea de rezoluție în conformitate cu articolul 41 alineatul (1);
- (61) „instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază ” înseamnă instrumentele care se încadrează în categoria fondurilor proprii în sensul articolului 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE;
- (62) „pasive eligibile” înseamnă acele pasive ale unei instituții care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de reducere a datoriei în temeiul articolului 38 alineatul (2);
- (63) „sistem de garantare a depozitelor” înseamnă un sistem de garantare a depozitelor introdus și recunoscut în mod oficial de un stat membru în temeiul articolului 3 din Directiva 94/19/CE;
- (64) „instrumente de fonduri proprii de nivel 2” înseamnă instrumentele de fonduri proprii care se încadrează în categoria fondurilor proprii în sensul articolului 56 literele (f) și (h) din Directiva 2006/48/CE;
- (65) „instrumente de fonduri proprii pertinente” în sensul dispozițiilor titlului IV capitolul III secțiunile 5 și 6, înseamnă instrumente de fonduri proprii suplimentare de nivelul 1 și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ;
- (66) „rată de conversie” înseamnă factorul care determină numărul de acțiuni ordinare în care poate fi convertită o datorie aparținând unei anumite categorii, exprimat fie în raport cu un singur instrument din categoria respectivă, fie în raport cu o unitate de valoare dată a unui titlu de creanță;
- (67) „creditor afectat” înseamnă creditorul a cărui creanță este legată de o datorie redusă sau convertită în acțiuni prin exercitarea unei competențe de reducere sau conversie;

³⁵ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului - JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

- (68) „acționar afectat” înseamnă un acționar ale cărui acțiuni sunt anulate prin exercitarea competenței menționate la articolul 56 alineatul (1) litera (j);
- (69) „autoritate pertinentă” înseamnă autoritatea dintr-un stat membru, desemnată conform articolului 54, care, conform legislației din statul membru respectiv, este responsabilă cu stabilirea elementelor menționate la articolul 51 alineatul (1);
- (70) „instituție-mamă pertinentă” înseamnă o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune, un holding financiar, un holding financiar mixt, un holding cu activitate mixtă, un holding financiar-mamă dintr-un stat membru, un holding financiar-mamă din Uniune, un holding financiar mixt-mamă dintr-un stat membru sau un holding financiar mixt-mamă din Uniune căruia i se aplică instrumentul de recapitalizare internă;
- (71) „destinatar” înseamnă entitatea căreia îi sunt transferate acțiunile, celelalte instrumente de proprietate, instrumentele de datorie, activele, drepturile ori pasivele sau orice combinație a acestor elemente, aparținând unei instituții aflate în rezoluție;
- (72) „zi lucrătoare” înseamnă orice altă zi decât sâmbăta, duminica și zilele de sărbătoare legală din statul membru de origine al instituției;
- (73) „drept de reziliere” înseamnă dreptul de a rezilia un contract în caz de neîndeplinire a obligațiilor contractuale în sensul contractului sau conform definițiilor prevăzute în acesta și include orice drept conex de a anticipa, lichida ori compensa obligații sau orice dispoziție conexă care suspendă, modifică sau stinge o obligație de plată a uneia dintre părțile la contract;
- (74) „instituție aflată în rezoluție” înseamnă o instituție, o instituție financiară, un holding financiar, un holding financiar mixt, un holding cu activitate mixtă, un holding financiar-mamă dintr-un stat membru, un holding financiar-mamă din Uniune, un holding financiar mixt-mamă dintr-un stat membru sau un holding financiar mixt-mamă din Uniune care face obiectul unei măsuri de rezoluție;
- (75) „instituție-filială locală” înseamnă o instituție înființată într-un stat membru, care este filială a unei instituții sau a unui holding financiar dintr-o țară terță;
- (76) „întreprindere-mamă din Uniune” înseamnă o întreprindere-mamă din Uniune, un holding financiar-mamă din Uniune sau un holding financiar mixt-mamă din Uniune;
- (77) „instituție dintr-o țară terță” înseamnă o entitate al cărei sediu central este înființat într-o țară terță și care este agreată sau autorizată în temeiul legislației din țara terță respectivă să desfășoare oricare dintre activitățile enumerate în anexa I la Directiva 2006/48/CE sau în secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39/CE;
- (78) „procedură de rezoluție dintr-o țară terță” înseamnă o măsură prevăzută de legislația unei țări terțe pentru a gestiona intrarea în criză a unei instituții din țara terță respectivă și care este comparabilă, din punctul de vedere al rezultatelor, cu măsurile de rezoluție întreprinse în temeiul prezentei directive;
- (79) „sucursală locală” înseamnă o sucursală a unei instituții dintr-o țară terță care a fost înființată într-un stat membru;

- (80) „autoritate pertinentă dintr-o țară terță” înseamnă o autoritate dintr-o țară terță care îndeplinește funcții comparabile cu cele ale autorităților de rezoluție sau ale autorităților competente prevăzute în prezenta directivă;
- (81) „mecanism de finanțare a grupului” înseamnă mecanismul sau mecanismele de finanțare ale statului membru al autorității de rezoluție a grupului;
- (82) „tranzacție *back-to-back*” înseamnă o tranzacție încheiată între două entități din grup cu scopul de a transfera, în totalitate sau în parte, riscul generat de o altă tranzacție încheiată între una dintre aceste entități din grup și o terță parte;
- (83) „garanție intragrup” înseamnă un contract prin care o entitate din grup garantează obligațiile unei alte entități din grup față de o terță parte;

Ori de câte ori prezenta directivă face referire la Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile de rezoluție sunt considerate, în sensul regulamentului menționat, autorități competente în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din respectivul regulament.

Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 103 pentru a specifica definițiile „funcțiilor critice” și „liniilor de activitate esențiale” menționate la alineatele (29) și (30) de la prezentul articol, în vederea asigurării aplicării uniforme a prezentei directive.

Articolul 3

Desemnarea autorităților responsabile cu rezoluția

1. Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.
2. Autoritățile de rezoluție trebuie să fie autorități administrative publice.
3. Autoritățile de rezoluție pot fi autoritățile de supraveghere competente în sensul Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, băncile centrale, ministerele competente sau alte autorități publice administrative, cu condiția ca statele membre să adopte normele și măsurile necesare pentru a evita conflictele de interese între funcțiile de supraveghere prevăzute în Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE sau alte funcții ale autorității competente și funcțiile autorităților de rezoluție prevăzute în prezenta directivă. Mai exact, statele membre se asigură că, în cadrul autorităților competente, al băncilor centrale, al ministerelor competente sau al altor autorități publice administrative, există o separare între funcția de rezoluție și funcțiile de supraveghere sau de altă natură ale autorității competente.
4. Atunci când autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă în conformitate cu Directiva 2006/48/CE sunt entități separate, statele membre se asigură că acestea cooperează îndeaproape la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție.

5. În cazul în care autoritatea desemnată în conformitate cu alineatul 1 nu este ministerul competent al unui stat membru, orice decizie a autorității desemnate în temeiul prezentei directive trebuie să fie luată în consultare cu ministerul competent.
6. Statele membre se asigură că autoritățile desemnate în conformitate cu alineatul (1) au expertiza, resursele și capacitatea operațională de a aplica măsurile de rezoluție și că sunt capabile să își exercite competențele cu rapiditatea și flexibilitatea necesare în vederea atingerii obiectivelor de rezoluție.
7. În cazul în care un stat membru desemnează mai multe autorități pentru a aplica instrumentele de rezoluție și a exercita competențele de rezoluție, el repartizează cu claritate funcțiile și responsabilitățile între aceste autorități, asigură coordonarea corespunzătoare dintre acestea și desemnează o singură autoritate drept autoritate de contact în sensul cooperării și coordonării cu autoritățile competente din alte state membre.
8. Statele membre informează Autoritatea bancară europeană (ABE) în legătură cu autoritatea sau autoritățile naționale desemnate drept autorități de rezoluție și autoritate de contact și, după caz, în legătură cu funcțiile și responsabilitățile lor specifice. ABE publică lista acestor autorități de rezoluție.

TITLUL II

PREGĂTIREA

CAPITOLUL I

PLANIFICAREA REDRESĂRII ȘI A REZOLUȚIEI

SECȚIUNEA 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 4

Obligații simplificate pentru anumite instituții

1. Având în vedere impactul pe care intrarea în criză a unei instituții l-ar putea avea asupra piețelor financiare, asupra altor instituții și asupra condițiilor de finanțare ca urmare a naturii activității sale, a dimensiunii sau a interconectării sale cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, statele membre se asigură că autoritățile competente și autoritățile de rezoluție stabilesc măsura în care următoarele dispoziții se aplică instituțiilor:

- (a) conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție prevăzute la articolele 5, 7, 9 și 11;
 - (b) conținutul și detaliile informațiilor solicitate din partea instituțiilor în conformitate cu articolul 5 alineatul (5) și articolele 10 și 11.
2. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 103, în scopul de a preciza criteriile menționate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu alineatul (1), impactul intrării în criză a unei instituții asupra piețelor financiare, asupra altor instituții și asupra condițiile de finanțare.
3. Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție informează ABE în legătură cu modul în care au aplicat cerința menționată la alineatul (1) instituțiilor aflate în propria jurisdicție. ABE raportează Comisiei până cel târziu la 1 ianuarie 2018 în legătură cu punerea în aplicare a cerinței menționate la alineatul (1) de la prezentul articol. Mai exact, ABE raportează Comisiei în legătură cu orice divergență existentă cu privire la implementarea respectivei cerințe la nivel național.

SECȚIUNEA 2

PLANIFICAREA REDRESĂRII

Articolul 5

Planuri de redresare

1. Statele membre se asigură că fiecare instituție elaborează și păstrează la zi un plan de redresare care, în cazul deteriorării semnificative a situației sale financiare, să prevadă restabilirea acesteia prin măsuri luate de cadrele de conducere ale instituției sau de o entitate din grup. Planurile de redresare sunt considerate principii de guvernantă în sensul articolului 22 din Directiva 2006/48/CE.
2. Statele membre se asigură că instituțiile își actualizeze planurile de redresare cel puțin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor organizaționale sau juridice, a activității economice sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect major asupra planurilor lor de redresare sau ar putea necesita modificarea acestora. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să își actualizeze planurile de redresare mai frecvent.
3. Planurile de redresare nu trebuie să se bazeze în niciun fel pe accesul sau acordarea de sprijin financiar public extraordinar, dar trebuie să includă, după caz, o analiză care să indice modalitatea și momentul la care instituția poate solicita accesul, în caz de criză, la facilitățile băncii naționale și la garanțiile reale disponibile.
4. Statele membre trebuie se asigură că planurile de redresare includ informațiile stipulate în secțiunea A din anexă.

5. Autoritățile competente trebuie să se asigure că instituțiile includ în propriile planuri de redresare condiții și proceduri adecvate pentru a garanta punerea în aplicare în timp util a măsurilor de redresare, precum și o gamă largă de opțiuni de redresare. Autoritățile competente se asigură că întreprinderile testează propriile planuri de redresare confruntându-le cu o serie de scenarii de criză financiară de gravitate diferită care să includă evenimente de amploare sistemică, crize specifice la nivelul entității juridice și crize la nivelul întregului grup.
6. Prin consultare cu Comitetul european pentru riscul sistemic (*European Systemic Risk Board* – ESRB) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice specificând evantaiul de scenarii care trebuie utilizate în sensul alineatului (5) de la prezentul articol în conformitate cu articolul 25 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

7. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând informațiile pe care trebuie să le conțină planul de redresare menționat la alineatul (4).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 6

Evaluarea planurilor de redresare

1. Statele membre solicită instituțiilor să transmită autorităților competente planurile de redresare spre examinare.
2. Autoritățile competente trebuie să examineze aceste planuri și să evalueze măsura în care acestea îndeplinesc, pe de o parte, cerințele prevăzute la articolul 5 și, pe de altă parte, următoarele criterii:
 - (a) punerea în aplicare a măsurilor propuse în aceste planuri ar fi de natură a restabili viabilitatea și soliditatea financiară a instituției, ținând seama de măsurile pregătitoare pe care instituția le-a luat sau urmează să le ia;
 - (b) planul sau opțiunile specifice ar putea fi puse în aplicare în mod eficient în situații de criză financiară, fără a provoca vreun efect negativ semnificativ

asupra sistemului financiar, inclusiv în cazul în care și alte instituții ar pune în aplicare planuri de redresare în aceeași perioadă de timp.

3. În cazul în care autoritățile competente stabilesc că planul de redresare prezintă deficiențe sau că există obstacole potențiale în calea punerii sale în aplicare, ele informează instituția în legătură cu rezultatul evaluării lor și îi solicită acesteia să prezinte, în termen de 3 luni, un plan revizuit, indicând modul în care aceste deficiențe sau obstacole au fost soluționate.
4. Dacă instituția nu prezintă un plan de redresare revizuit sau dacă autoritatea competentă stabilește că planul de redresare revizuit nu soluționează în mod adecvat deficiențele sau obstacolele potențiale identificate în cadrul evaluării inițiale, ea solicită instituției să ia toate măsurile pe care le consideră necesare pentru a se asigura că deficiențele sau obstacolele sunt eliminate. Pe lângă măsurile care pot fi solicitate în conformitate cu articolul 136 din Directiva 2006/48/CE, autoritatea competentă poate solicita instituției luarea de măsuri vizând, în special:
 - (a) facilitarea reducerii profilului de risc al instituției;
 - (b) permiterea luării de măsuri de recapitalizare în timp util;
 - (c) efectuarea de modificări în strategia întreprinderii;
 - (d) efectuarea de modificări în strategia de finanțare, pentru îmbunătățirea rezilienței liniilor de activitate esențiale și a operațiunilor critice;
 - (e) efectuarea de modificări în structura de guvernanță a instituției.
5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând chestiunile pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în vederea evaluării menționate la alineatul (2) de la prezentul articol.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 7

Planuri de redresare a grupului

1. Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă sau instituțiile care fac obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 125 și 126 din Directiva 2006/48/CE elaborează și depun la autoritatea de supraveghere consolidată un plan de redresare a grupului care să conțină atât un plan de redresare pentru întregul grup, inclusiv pentru societățile menționate la literele (c) și (d) de la articolul 1, cât și un plan de redresare pentru fiecare instituție care face parte din grup.

2. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată transmite planul de redresare a grupului către autoritățile competente menționate la articolul 131a din Directiva 2006/48/CE și către ABE.

3. Planul de redresare a grupului trebuie să urmărească stabilizarea grupului în ansamblu sau stabilizarea unei instituții din grup, atunci când aceasta se află în criză, astfel încât să soluționeze sau să elimine cauzele crizei și să restabilească situația financiară a grupului sau a instituției în cauză.

Planul de redresare a grupului trebuie să includă dispoziții vizând garantarea coordonării și a coerenței măsurilor care urmează a fi luate la nivelul întreprinderii-mamă sau al instituției relevante care face obiectul supravegherii consolidate și la nivelul societăților menționate la literele (c) și (d) de la articolul 1, precum și a măsurilor care urmează a fi luate la nivelul fiecărei instituții în parte.

4. Planul de redresare a grupului include elementele și dispozițiile menționate la articolul 5, pentru ansamblul grupului și pentru fiecare dintre entitățile sale în parte. De asemenea, el include, după caz, dispoziții privind un posibil sprijin financiar intragrup adoptat în conformitate cu acordurile privind sprijinul financiar intragrup încheiate în temeiul prevederilor articolului 16.

5. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată se asigură că întreprinderea-mamă sau instituția care face obiectul supravegherii consolidate menționate la alineatul (1) furnizează o serie de opțiuni de redresare, stabilind măsuri vizând soluționarea scenariilor menționate la articolul 5 alineatul (5).

În cazul fiecărui scenariu, planul de redresare a grupului identifică eventualele obstacole aflate în calea punerii în aplicare a măsurilor de redresare în cadrul grupului și eventualele obstacole majore de natură juridică sau practică aflate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor ori activelor în cadrul grupului.

6. Organismul de conducere al întreprinderii-mamă sau al instituției care face obiectul supravegherii consolidate menționate la alineatul (1) și organismul de conducere al instituțiilor care fac parte din grup trebuie să aprobe planul de redresare a grupului înainte de prezentarea acestuia către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

Articolul 8

Evaluarea planurilor de redresare a grupurilor

1. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată revizuieste planul de redresare a grupului, inclusiv planurile de redresare individuale ale instituțiilor care fac parte din grup și evaluează măsura în care acestea îndeplinesc cerințele și criteriile prevăzute la articolele 6 și 7. Această evaluare se efectuează conform procedurii stabilite la articolul 6 și dispozițiilor prezentului articol.

Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată trebuie să efectueze examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului, inclusiv a planurilor de

redresare individuale ale instituțiilor care fac parte din grup prin consultare și cooperare cu autoritățile competente menționate la articolul 131a din Directiva 2006/48/CE. Examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din prezenta directivă și, după caz, solicitarea de a se lua măsuri în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din prezenta directivă trebuie să ia forma unor decizii comune, luate de autoritățile menționate la articolul 131a din Directiva 2006/48/CE.

2. Autoritățile competente depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună într-un termen de patru luni.

În absența unei decizii comune a autorităților competente într-un termen de patru luni, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată adoptă propria decizie privind examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului sau privind măsurile necesare în conformitate cu articolul 6 alineatul (4). Decizia este prezentată sub forma unui document care cuprinde decizia temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată notifică decizia atât întreprinderii-mamă a instituției care face obiectul supravegherii consolidate, cât și celorlalte autorități competente.

ABE poate să acorde asistență, din proprie inițiativă, autorităților competente pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (CE) nr. 1093/2010.

3. Orice autoritate competentă care nu este de acord cu evaluarea planului de redresare a grupului sau cu orice măsură pe care întreprinderea-mamă sau instituția ar fi obligată să o ia ca urmare a acestei evaluări în conformitate cu articolul 6 alineatele (2) și (4) din prezenta directivă, pot sesiza ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.
4. ABE ia o decizie în termen de o lună, iar perioada de patru luni menționată la alineatul (3) este considerată fază de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010.
5. Dacă oricare dintre autoritățile competente a sesizat ABE în conformitate cu alineatul (3), autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată își amână propria decizie și așteaptă decizia ABE. Decizia ulterioară a autorității responsabile cu supravegherea consolidată trebuie să fie conformă deciziei ABE.

SECȚIUNEA 3

PLANIFICAREA REZOLUȚIEI

Articolul 9

Planuri de rezoluție

1. Prin consultare cu autoritățile competente, autoritățile de rezoluție stabilesc un plan de rezoluție pentru fiecare instituție care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu articolele 125 și 126 din Directiva 2006/48/CE. Planul de rezoluție prevede măsurile de rezoluție pe care autoritățile competente și autoritățile de rezoluție ar putea să le întreprindă atunci când instituția îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.
2. Planul de rezoluție ia în considerare o serie de scenarii, prevăzând inclusiv posibilitatea ca intrarea în criză să se datoreze unor circumstanțe particulare și individuale sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice. Planul de rezoluție nu trebuie să se bazeze pe niciun fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 91.
3. Planul de rezoluție al instituției este reexaminat și, după caz, actualizat cel puțin o dată pe an și după orice modificare a structurii organizaționale sau juridice, a activității economice sau a situației financiare a instituției care ar putea avea un efect major asupra eficacității respectivului plan.
4. Planul de rezoluție stabilește opțiuni de aplicare asupra instituției a instrumentelor și competențelor de rezoluție menționate în titlul IV. El trebuie să cuprindă:
 - (a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;
 - (b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției ulterior transmiterii ultimelor informații în vederea declanșării procedurii de rezoluție;
 - (c) o demonstrație a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții, din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară asigurării continuității acestora în caz de intrare în criză a instituției;
 - (d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
 - (e) o descriere detaliată a evaluării posibilităților de rezoluție efectuate în conformitate cu articolul 13;

- (f) o descriere a tuturor măsurilor necesare conform articolului 14 pentru a aborda sau înlătura obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 13;
 - (g) o descriere a proceselor de stabilire a valorii și tranzacționabilității funcțiilor critice, a liniilor de activitate esențiale și a activelor instituției;
 - (h) o descriere detaliată a măsurilor destinate garantării faptului că informațiile solicitate în conformitate cu articolul 11 sunt actualizate și puse la dispoziția autorităților de rezoluție în orice moment;
 - (i) explicarea, de către autoritatea de rezoluție, a modului în care pot fi finanțate opțiunile de rezoluție fără recurgerea la vreun sprijin financiar public extraordinar;
 - (j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, în funcție de diferitele scenarii posibile;
 - (k) o descriere a interdependențelor critice;
 - (l) o analiză a impactului planului asupra altor instituții din cadrul grupului;
 - (m) o descriere a opțiunilor care ar permite menținerea accesului la serviciile de plăți și de compensare, precum și la alte infrastructuri;
 - (n) un plan privind comunicarea cu media și cu publicul.
5. ABE, prin consultare cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând o serie de scenarii pentru eventualitatea unei intrări în criză în sensul alineatului (2).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 10

Informații de furnizat pentru planurile de rezoluție

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituțiilor furnizarea tuturor informațiilor necesare elaborării și punerii în aplicare a planurilor de rezoluție. Mai exact, autoritățile de rezoluție au competența de a solicita, printre altele, informațiile și analiza menționate în secțiunea B din anexă.
2. Autoritățile competente din statele membre în cauză cooperează cu autoritățile de rezoluție pentru a verifica în ce măsură informațiile menționate la alineatul (1) sunt deja disponibile, în întregime sau în parte. În cazul în care ele sunt disponibile, autoritățile competente furnizează aceste informații autorităților de rezoluție.

3. ABE elaborează proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare referitoare la formularele, modelele și procedurile tip pentru furnizarea acestor informații.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 11

Planuri de rezoluție a grupurilor

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție elaborează planuri de rezoluție a grupurilor. Planul de rezoluție a grupului trebuie să includă atât un plan de rezoluție la nivelul întreprinderii-mamă sau al instituției care face obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 125 și 126 din Directiva 2006/48/CE, cât și planurile de rezoluție elaborate pentru fiecare instituție-filială în parte, în conformitate cu articolul 9 din prezenta directivă. Planul de rezoluție a grupului trebuie să includă de asemenea planuri de rezoluție pentru societățile menționate la articolul 1 literele (c) și (d) și planuri de rezoluție pentru instituțiile cu sucursale în alte state membre, conform dispozițiilor Directivei 2001/24/CE.
2. Planul de rezoluție a grupului trebuie să fie elaborat pe baza informațiilor furnizate în conformitate cu articolul 10.
3. Planul de rezoluție a grupului trebuie:
 - (a) să stabilească măsurile de rezoluție care urmează a fi luate în cadrul scenariilor menționate la articolul 9 alineatul (2), în ceea ce privește grupul în ansamblu sau o parte a acestuia, inclusiv filialele, atât prin intermediul măsurilor de rezoluție luate cu privire la societățile menționate la articolul 1 litera (d), la întreprinderea-mamă și la instituțiile-filiale, cât și prin intermediul unor măsuri de rezoluție coordonate referitoare la filiale;
 - (b) să examineze măsura în care instrumentele și competențele de rezoluție ar putea fi aplicate și exercitate în mod coordonat în cazul entităților din grup cu sediul în UE, inclusiv măsurile vizând facilitarea achiziționării de către o terță parte a grupului în ansamblu, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate fie de mai multe entități din grup, fie doar de unele dintre acestea, și să identifice eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;
 - (c) în cazul grupurilor care conțin entități constituite în țări terțe, să identifice modalitățile de cooperare și de coordonare cu autoritățile competente ale respectivelor țări terțe;
 - (d) să identifice măsurile necesare, inclusiv separarea din punct de vedere juridic și economic a anumitor funcții sau liniile de activitate, pentru a facilita rezoluția

grupului, atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;

- (e) să identifice modul în care ar putea fi finanțate măsurile de rezoluție a grupului și, după caz, să definească principii de partajare a responsabilității respectivei finanțări între surse de finanțare din diferite state membre. Planul nu trebuie să se bazeze pe niciun fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 91. Principiile respective sunt definite pe baza unor criterii echitabile și echilibrate și iau în considerare în special impactul economic al rezoluției în statele membre afectate și repartizarea competențelor de supraveghere între diferitele autorități competente.

Articolul 12

Cerințe și proceduri pentru planurile de rezoluție a grupurilor

1. Întreprinderile-mamă și instituțiile care fac obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 125 și 126 din Directiva 2006/48/CE transmit informațiile solicitate în conformitate cu articolul 11 din prezenta Directivă către autoritatea de rezoluție a grupului. Aceste informații se referă la întreprinderea-mamă sau la instituția care face obiectul supravegherii consolidate și la toate entitățile juridice care fac parte din grup. Instituțiile care fac obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 125 și 126 din Directiva 2006/48/CE transmit de asemenea informațiile solicitate în temeiul articolului 11 din prezenta directivă în ceea ce privește societățile menționate la articolul 1 literele (c) și (d).

Autoritatea de rezoluție a grupului transmite informațiile menționate în prezentul alineat către ABE, către autoritățile de rezoluție ale instituțiilor-filiale, către autoritățile competente pertinente menționate la articolele 130 și 131a din Directiva 2006/48/CE și către autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care sunt înființate societățile menționate la articolul 1 literele (c) și (d).

2. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție ale grupurilor, acționând împreună cu autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (1) al doilea paragraf, elaborează și actualizează planurile de rezoluție a grupurilor, în cadrul colegiilor de rezoluție și prin consultare cu autoritățile competente pertinente. Autoritățile de rezoluție a grupurilor pot lua inițiativa de a implica în elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupurilor autorități de rezoluție din țări terțe în ale căror jurisdicții grupul a înființat filiale, holdinguri financiare sau sucursale de importanță semnificativă în sensul articolului 42a din Directiva 2006/48/CE.
3. Statele membre se asigură că planurile de rezoluție a grupurilor sunt actualizate cel puțin o dată pe an și după orice modificare a structurii organizaționale sau juridice a instituției ori a grupului, a activității lor economice sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect major asupra planurilor respective sau ar putea impune modificarea lor.
4. Planul de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a celorlalte autorități de rezoluție pertinente. Autoritățile de rezoluție iau

o decizie comună într-un termen de patru luni de la data transmiterii de către autoritatea de rezoluție a grupului a informațiilor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf.

În cazul neluării unei astfel de decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului trebuie să ia propria decizie. Decizia este prezentată într-un document care cuprinde decizia temeinic motivată și care ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate pe parcursul perioadei de patru luni. Autoritatea de rezoluție a grupului transmite decizia întreprinderilor-mamă sau instituției-mamă care face obiectul supravegherii consolidate și altor autorități de rezoluție.

ABE poate să acorde asistență, din proprie inițiativă, autorităților competente pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

5. Dacă autoritatea de rezoluție nu este de acord cu vreun element al planului de rezoluție a grupului, ea poate sesiza ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni ori după ce s-a ajuns la o decizie comună.
6. ABE ia o decizie în termen de o lună, iar perioada de patru luni este considerată fază de conciliere în sensul aceluiași regulament. Decizia ulterioară a autorității de rezoluție a grupului trebuie să fie conformă deciziei ABE.
7. Dacă oricare dintre autoritățile de rezoluție în cauză a sesizat ABE în conformitate cu alineatul (5), autoritatea de rezoluție a grupului își amână propria decizie și așteaptă decizia ABE.

CAPITOLUL II

EVALUAREA POSIBILITĂȚILOR DE REZOLUȚIE ȘI COMPETENȚELE DE PREVENIRE

Articolul 13

Evaluarea posibilităților de rezoluție

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, prin consultare cu autoritățile competente, evaluează posibilitățile de rezoluție ale instituțiilor și grupurilor, fără recurgerea la niciun alt fel de sprijin financiar public extraordinar în afară de utilizarea mecanismelor de finanțare instituite în temeiul articolului 91. Se consideră că rezoluția unei instituții sau a unui grup este posibilă dacă autoritatea de rezoluție poate, în mod credibil, fie să lichideze instituția/grupul în temeiul procedurii obișnuite de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție, aplicând instituției/grupului diferitele instrumente și competențe de rezoluție fără a da naștere unor efecte negative semnificative asupra sistemului financiar al statului membru în care a fost înființat/ă grupul/instituția, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, ținând cont de situația

economică sau de stabilitatea financiară din respectivul stat membru, din alt stat membru sau din Uniune și cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor sale critice, fie deoarece acestea pot fi separate cu ușurință și în timp util, fie prin alte mijloace.

2. Pentru a evalua posibilitățile de rezoluție menționate la alineatul (1), autoritățile de rezoluție examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexă.
3. ABE, prin consultare cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând elementele care trebuie examinate în vederea evaluării posibilităților de rezoluție a instituțiilor sau a grupurilor menționate la alineatul (2). ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.
4. Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 14

Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de rezoluție

1. Statele membre se asigură că atunci când, în urma evaluării posibilităților de rezoluție efectuate în conformitate cu articolul 13, autoritatea de rezoluție constată existența unor obstacole semnificative în calea posibilităților de rezoluție ale instituției, ea notifică aceste constatări în scris instituției.
2. În termen de patru luni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), instituția propune autorității de rezoluție măsuri având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor identificate în notificare. Prin consultare cu autoritățile competente, autoritatea de rezoluție evaluează eficiența măsurilor propuse în ceea ce privește abordarea sau înlăturarea obstacolelor în cauză.
3. Dacă estimează că măsurile propuse de instituție în conformitate cu alineatul (2) nu reduc sau nu înlătură în mod eficient obstacolele în cauză, autoritatea de rezoluție, prin consultare cu autoritățile competente, identifică măsuri alternative care ar putea conduce la atingerea acestor obiective și notifică măsurile respective în scris instituției.
4. Dacă acest lucru este necesar și proporțional pentru a reduce sau a îndepărta respectivele obstacole din calea posibilităților de rezoluție, autoritatea de rezoluție poate identifica, printre altele, următoarele măsuri în sensul alineatului (3):
 - (a) poate solicita instituției încheierea unor acorduri de servicii (fie intragrup, fie cu părți terțe) pentru a asigura furnizarea de servicii sau funcții economice critice;
 - (b) poate solicita instituției limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;

- (c) poate impune cerințe de informare punctuală sau periodică, relevante pentru procedura de rezoluție;
 - (d) poate solicita instituției renunțarea la anumite active;
 - (e) poate solicita instituției limitarea sau încetarea anumitor activități aflate în curs de desfășurare sau propuse;
 - (f) poate limita sau împiedica crearea sau vânzarea de noi linii de activitate sau produse;
 - (g) poate solicita modificarea structurilor juridice sau operaționale ale instituției, pentru a reduce complexitatea și a garanta astfel posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și economic, a funcțiilor critice de alte funcții, prin aplicarea instrumentelor de rezoluție;
 - (h) poate solicita unei întreprinderi-mamă înființarea unui holding financiar-mamă într-un stat membru sau a unui holding financiar-mamă în UE;
 - (i) poate solicita întreprinderilor-mamă sau societăților menționate la articolul (1) literele (c) și (d) emiterea de instrumente de datorie sau de împrumuturi în conformitate cu dispozițiile articolului 39 alineatul (2);
 - (j) în cazul în care o instituție este filială a unui holding cu activitate mixtă, poate solicita holdingului cu activitate mixtă înființarea unui holding financiar separat pentru a controla instituția, dacă acest control este necesar pentru a facilita rezoluția instituției și pentru a evita eventualele efecte negative ale aplicării instrumentelor și competențelor de rezoluție specificate în titlul IV asupra părții nefinanciare a grupului.
5. Autoritățile de rezoluție nu-și bazează constatările efectuate în conformitate cu alineatul (1) pe impedimente care rezultă din factori aflați în afara controlului instituției, cum ar fi capacitatea operațională și financiară a autorității de rezoluție.
 6. Notificările efectuate în conformitate cu alineatul (1) sau alineatul (3) trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:
 - (a) să fie susținute de o expunere a motivelor care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;
 - (b) să indice modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la articolul 9.
 7. Înainte de identificarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (3), autoritățile de rezoluție iau în considerare, în mod corespunzător, efectul potențial al măsurilor respective asupra stabilității sistemelor financiare din alte state membre.
 8. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în vederea specificării măsurilor prevăzute la alineatul (4) și a circumstanțelor în care fiecare dintre acestea pot fi aplicate.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 15

Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de rezoluție: tratamentul grupurilor

1. Autoritățile de rezoluție ale grupurilor și autoritățile de rezoluție ale filialelor, prin consultare cu autoritățile competente pertinente, se consultă reciproc în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 14 alineatul (3).
2. Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și cu ABE, conform articolului 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderilor-mamă sau instituției care face obiectul supravegherii consolidate și autorităților de rezoluție ale filialelor. Raportul, întocmit prin consultare cu autoritățile competente, conține o analiză a obstacolelor de fond aflate în calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în raport cu grupul. El recomandă, de asemenea, toate măsurile care, în opinia autorităților, sunt necesare sau adecvate pentru a îndepărta aceste obstacole.
3. În termen de patru luni de la data primirii notificării, întreprinderea-mamă sau instituția care face obiectul supravegherii consolidate poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de eliminare a obstacolelor identificate în raport.
4. Autoritatea de rezoluție a grupului comunică autorității responsabile cu supravegherea consolidată, ABE și autorităților de rezoluție ale filialelor toate măsurile propuse de întreprinderile-mamă sau de instituția care face obiectul supravegherii consolidate. Autoritățile de rezoluție ale grupurilor și autoritățile de rezoluție ale filialelor, prin consultare cu autoritățile competente, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderile-mamă sau instituția care face obiectul supravegherii consolidate și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau eliminării obstacolelor.
5. Decizia comună se ia în termen de patru luni de la data prezentării raportului. Ea trebuie să fie motivată și prezentată sub forma unui document care trebuie transmis de autoritatea de rezoluție a grupului întreprinderii-mamă sau instituției care face obiectul supravegherii consolidate.

ABE poate acorda asistență autorităților de rezoluție, din proprie inițiativă, în vederea ajungerii la un acord în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

6. În caz de neluare a unei decizii comune în termen de patru luni de la data prezentării raportului menționat la alineatele (1) sau (2), autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) cu privire la ansamblul grupului.

Decizia este prezentată sub forma unui document care cuprinde decizia temeinic motivată, ținând seama de avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție, exprimate în termenul de patru luni. Decizia este transmisă de către autoritatea de rezoluție a grupului întreprinderii-mamă sau instituției care face obiectul supravegherii consolidate.

Decizia menționată la primul paragraf trebuie considerată definitivă și trebuie aplicată de autoritățile competente în statele membre în cauză.

Dacă, la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție implicate a adus problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat. ABE ia propria decizie în termen de o lună, iar perioada de patru luni este considerată fază de conciliere în sensul aceluiași regulament. Decizia ulterioară a autorității de rezoluție a grupului trebuie să fie conformă deciziei ABE. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

CAPITOLUL III

SPRIJIN FINANCIAR INTRAGRUP

Articolul 16

Acord de sprijin financiar intragrup

1. Statele membre se asigură că o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune sau o societate dintre cele menționate la articolul 1 literele (c) și (d) și filialele sale, care sunt instituții sau instituții financiare ce fac obiectul supravegherii alături de întreprinderea-mamă, pot încheia un acord privind acordarea de sprijin financiar oricărei alte părți la acord, în cazul în care aceasta întâmpină dificultăți financiare, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentul capitol.
2. Acest acord:
 - (a) poate acoperi una sau mai multe filiale ale grupului și poate prevedea sprijin financiar din partea întreprinderii-mamă către filiale, din partea filialelor către

întreprinderea-mamă, între filialele din grup care sunt parte la acord sau orice combinație a acestor entități;

- (b) poate prevedea sprijin financiar sub forma unui împrumut, a acordării de garanții sau a furnizării de active pentru a fi utilizate drept garanție reală în cadrul tranzacțiilor dintre beneficiar și o terță parte sau orice combinație a acestor entități.
- 3. În cazul în care, în conformitate cu termenii acordului, o filială se angajează să acorde sprijin financiar întreprinderii-mamă, acest acord include un altul, reciproc, prin care întreprinderea-mamă se angajează să acorde sprijin financiar filialei respective.
- 4. Acordul trebuie să specifice contraprestația datorată pentru toate tranzacțiile efectuate în temeiul acordului sau să stabilească principii pentru calcularea acesteia.
- 5. Acordul poate fi încheiat numai dacă, la momentul elaborării proiectului de acord, autoritatea de supraveghere estimează că niciuna dintre părți nu încalcă sau nu este susceptibilă de a încălca vreuna dintre dispozițiile Directivei 2006/48/CE în materie de fonduri proprii sau de lichidități ori nu prezintă risc de insolvență.
- 6. Statele membre se asigură că toate drepturile, revendicările sau acțiunile decurgând din acord pot fi exercitate numai de către părțile la acord, cu excluderea părților terțe.

Articolul 17

Examinarea de către autoritățile de supraveghere a proiectului de acord și medierea

- 1. Întreprinderile-mamă și instituțiile care fac obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu articolele 125 și 126 din Directiva 2006/48/CE depun pe lângă autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată o cerere de autorizare pentru orice proiect de acord de sprijin financiar intragrup. Cererea trebuie să conțină textul proiectului de acord și să indice entitățile din grup care intenționează să fie parte la acord.
- 2. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată acordă autorizația în cazul în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 19.
- 3. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată transmite fără întârziere cererea autorităților competente ale fiecărei filiale care intenționează să fie parte la acord.
- 4. Autoritățile competente trebuie să facă tot posibilul pentru ca, în termen de patru luni de la data primirii cererii de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, să ajungă la o decizie comună cu privire la măsura în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 19. Decizia comună se redactează într-un document conținând decizia motivată temeinic, care va fi transmis solicitantului de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

5. În cazul în care autoritățile competente nu ajung la o decizie comună în termen de patru luni, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată adoptă propria decizie în legătură cu cererea respectivă. Decizia este prezentată într-un document conținând decizia temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate pe parcursul perioadei de patru luni. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată notifică decizia solicitantului și celorlalte autorități competente.
6. Dacă la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră fază de conciliere în sensul regulamentului sus-menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Articolul 18

Aprobarea de către acționari a proiectului de acord

1. Statele membre pot solicita ca orice proiect de acord care a fost autorizat de autoritățile competente să fie prezentat pentru aprobare adunărilor acționarilor din fiecare entitate din grup care intenționează să fie parte la acord. În acest caz, acordul nu este valabil decât pentru acele părți ale căror adunări ale acționarilor au aprobat acordul.
2. Dacă statele membre recurg la opțiunea prevăzută la alineatul (1), ele trebuie să solicite acționarilor fiecărei entități din grup care urmează să fie parte la acord ca, în conformitate cu acordul de sprijin financiar intragrup, să autorizeze organismul de conducere respectiv menționat la articolul 11 din Directiva 2006/48/CE să ia o decizie stipulând obligația entității de a oferi sprijin financiar în conformitate cu termenii acordului și cu condițiile stabilite în prezentul capitol. Pentru diferitele operațiuni realizate conform acordului nu este necesară nicio altă aprobare din partea acționarilor și nicio altă reuniune suplimentară.
3. Organismul de conducere al fiecărei entități parte la un acord trebuie să prezinte acționarilor în fiecare an un raport privind executarea acordului și punerea în aplicare a oricărei decizii luate în temeiul acestuia.

Articolul 19

Condiții de acordare a sprijinului financiar la nivel de grup

1. Sprijinul financiar poate fi acordat conform acordului de sprijin financiar intragrup doar dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) există o perspectivă rezonabilă conform căreia sprijinul acordat va soluționa dificultățile financiare ale entității beneficiare;
 - (b) furnizarea de sprijin financiar are ca obiectiv menținerea sau refacerea stabilității financiare a grupului în ansamblul său;
 - (c) sprijinul financiar este oferit cu titlu oneros;
 - (d) pe baza informațiilor aflate la dispoziția organismului de conducere la momentul luării deciziei de acordare a sprijinului financiar, există o bună probabilitate ca entitatea beneficiară să ramburseze creditul sau să achite contraprestația sprijinului acordat la un preț adecvat.
 - (e) sprijinul financiar nu compromite lichiditatea sau solvabilitatea entității furnizoare și în consecință nu reprezintă o amenințare la adresa stabilității financiare.
 - (f) entitatea care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării sprijinului cerințelor privind fondurile proprii impuse în temeiul articolului 136 alineatul (2) din Directiva 2006/48/CE și va continua să se conformeze acestor cerințe și după furnizarea sprijinului.
2. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, precizând condițiile stabilite la alineatul (1).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare înaintate de ABE în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 20

Decizia de a furniza sprijin financiar

Decizia de a furniza sprijin financiar intragrup în conformitate cu acordul este luată de organismul de conducere menționat la articolul 11 din Directiva 2006/48/CE al entității furnizoare de sprijin financiar. Această decizie trebuie să fie motivată și să indice obiectivul sprijinului financiar propus. Mai exact, decizia precizează:

- (a) modul în care sprijinul financiar menține și reface stabilitatea financiară a grupului în ansamblul său;
- (b) faptul că sprijinul financiar nu depășește capacitățile financiare ale entității juridice furnizoare de sprijin financiar;
- (c) faptul că entitatea furnizoare de sprijin financiar va continua să respecte atât cerințele privind fondurile proprii cât și orice altă cerință impusă în temeiul articolului 136 alineatul (2) din Directiva 2006/48/CE.

Articolul 21

Dreptul de opoziție al autorităților competente

1. Înainte de a acorda sprijin conform unui acord de sprijin financiar intragrup, organismul de conducere al entității care intenționează să acorde sprijinul financiar trebuie să notifice propria autoritate competentă și ABE. Notificarea trebuie să conțină detalii cu privire la sprijinul avut în vedere.
2. În termen de două zile de la data primirii unei notificări, autoritatea competentă interzice sau limitează furnizarea de sprijin financiar prevăzută la articolul 19, în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea de sprijin financiar intragrup. Orice decizie a autorității competente privind interzicerea sau limitarea sprijinului financiar trebuie să fie motivată.
3. Autoritatea competentă informează imediat ABE, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritățile competente menționate la articolul 131a din Directiva 2006/48/CE cu privire la decizia sa de a interzice sau a limita sprijinul financiar.
4. Dacă autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată sau autoritatea competentă care răspunde de entitatea beneficiară a sprijinului au obiecții privind decizia de interzicere sau de limitare a sprijinul financiar, ele pot sesiza ABE și pot solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În situația respectivă, ABE poate acționa conform competențelor care îi sunt conferite în temeiul articolului respectiv. Prin derogare de la termenul prevăzut de articolul 39 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, toate deciziile luate de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 sunt luate în termen de 48 de ore.
5. În cazul în care autoritatea competentă nu interzice sau nu limitează sprijinul financiar în termenul prevăzut la alineatul (2), acesta poate fi acordat în conformitate cu condițiile prezentate autorității competente.

Articolul 22

Prezentarea informațiilor

1. Statele membre se asigură că instituțiile care au încheiat un acord de sprijin financiar intragrup în conformitate cu articolul 16 publică o descriere a acordului și denumirile entităților care sunt parte la acesta și actualizează aceste informații cel puțin o dată pe an.

Se aplică articolele 145-149 din Decizia 2006/48/CE.
2. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica forma și conținutul descrierii menționate la alineatul (1). ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

3. Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL III

INTERVENȚIE TIMPURIE

Articolul 23

Măsuri de intervenție timpurie

1. În cazul în care o instituție nu îndeplinește sau este susceptibilă de a nu îndeplini cerințele Directivei 2006/48/CE, statele membre se asigură că, pe lângă măsurile menționate la articolul 136 din Directiva 2006/48/CE, autoritățile competente au în mod special la dispoziție, după caz, următoarele măsuri:
- (a) să solicite cadrelor de conducere ale instituției punerea în aplicare a unuia sau a mai multora dintre acordurile și măsurile stabilite în planul de redresare;
 - (b) să solicite cadrelor de conducere ale instituției examinarea situației, identificarea de măsuri vizând depășirea oricăror probleme constatate, precum și întocmirea unui program de acțiune pentru depășirea acestor probleme și a unui calendar de punere în aplicare a acestuia;
 - (c) să solicite cadrelor de conducere ale instituției convocarea adunării generale a acționarilor instituției sau, în cazul în care cadrele de conducere nu respectă această cerință, să convoace adunarea respectivă în mod direct, să propună ordinea de zi și adoptarea anumitor decizii;
 - (d) să solicite cadrelor de conducere ale instituției destituirea sau înlocuirea unuia sau a mai multor membri ai consiliului de administrație sau directori generali, în cazul în care aceste persoane se dovedesc a fi inapte să-și exercite atribuțiile în sensul articolului 11 din Directiva 2006/48/CE;
 - (e) să solicite cadrelor de conducere ale instituției elaborarea unui plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor instituției;
 - (f) să dobândească, inclusiv prin inspecții la fața locului, toate informațiile necesare pentru a pregăti rezoluția instituției și în special să efectueze o evaluare a activului și pasivului instituției;
 - (g) să contacteze cumpărători potențiali, în scopul de a pregăti rezoluția instituției, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 33 alineatul (2) și a dispozițiilor privind confidențialitatea stipulate la articolul 77.

2. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a garanta aplicarea consecventă a măsurilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 24

Administrator special

1. În cazul în care situația financiară a unei instituții se deteriorează în mod semnificativ sau atunci când se produc încălcări grave ale legislației, reglementărilor sau statutelor ori grave nereguli administrative și când alte măsuri luate în conformitate cu articolul 23 nu sunt suficiente pentru a pune capăt acestei deteriorări, statele membre se asigură că autoritățile competente sunt abilitate să numească un administrator special pentru a înlocui cadrele de conducere ale instituției. Autoritățile competente fac publică numirea administratorului special. În plus, statele membre trebuie să se asigure că administratorul special deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare pentru îndeplinirea funcțiilor sale.
2. Administratorul special deține toate competențele deținute de cadrele de conducere ale instituției în conformitate cu statutul instituției și cu dreptul național, inclusiv competența de a exercita toate funcțiile administrative de gestionare a instituției. Cu toate acestea, administratorul special nu poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției și de a stabili ordinea de zi decât cu acordul prealabil al autorității competente.
3. Administratorul special are obligația statutară de a lua toate măsurile necesare și de a promova soluții în vederea redresării situației financiare a instituției și pentru restabilirea gestionării corecte și prudente a activității și organizării acesteia. După caz, această obligație are prioritate față de orice altă obligație de conducere rezultând din statutul instituției sau din legislația națională, dacă acestea sunt incompatibile. Aceste soluții pot include o majorare a capitalului, reorganizarea structurii de proprietate a instituției sau preluarea controlului de către instituții solide din punct de vedere financiar și organizațional.
4. Autoritățile competente pot stabili limite ale acțiunilor administratorului special sau pot solicita ca anumite acte ale administratorului special să facă obiectul consimțământului prealabil al autorității competente. Autoritățile competente pot destitui administratorul special în orice moment.
5. Statele membre solicită administratorului special să întocmească și să prezinte autorității competente responsabile cu numirea sa, la intervale regulate stabilite de aceasta, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției și măsurile întreprinse cu ocazia exercitării atribuțiilor sale.

6. Durata activității administratorului special nu trebuie să depășească un an. Această perioadă poate fi reînnoită în mod excepțional în cazul în care condițiile de numire a unui administrator special continuă să fie îndeplinite. Autoritatea competentă are responsabilitatea de a decide în ce măsură condițiile sunt adecvate pentru menținerea unui administrator special și de a justifica o astfel de decizie în fața acționarilor.
7. Sub rezerva dispozițiilor de la alineatele (1)-(6), numirea administratorului special nu aduce atingere drepturilor acționarilor sau ale proprietarilor prevăzute în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului comercial național.
8. Numirea unui administrator special nu este recunoscută drept cauză care determină executarea în sensul Directivei 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁶ ori drept procedură de insolvență în sensul Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁷.

Articolul 25

Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie și numirea administratorului special în cazul grupurilor

1. Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 23 din prezenta directivă sau de numire a unui administrator special în conformitate cu articolul 24 din prezenta directivă sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă sau o instituție care face obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 125 și 126 din Directiva 2006/48/CE sau cu oricare dintre filialele sale, autoritatea competentă care intenționează să ia o măsură în conformitate cu articolele respective notifică celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere și ABE în legătură cu intenția sa.
2. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și celelalte autorități competente pertinente stabilesc dacă este necesară luarea de măsuri în conformitate cu articolul 23 sau numirea unui administrator special în conformitate cu articolul 24 în raport cu alte entități ale grupului și dacă este de dorit coordonarea măsurilor care urmează a fi luate. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și celelalte autorități competente trebuie să verifice dacă nu există măsuri alternative care ar putea fi mai susceptibile de a restabili viabilitatea diferitelor entități și de a menține soliditatea financiară a grupului în ansamblu. În cazul în care mai multe autorități competente intenționează să numească un administrator special pentru aceeași entitate afiliată la un grup, autoritățile evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator special pentru toate entitățile în cauză sau pentru întregul grup ar fi mai oportună pentru a facilita găsirea unor soluții de restabilire a solidității financiare a grupului în ansamblu.

Această evaluare ia forma unei decizii comune a autorității responsabile cu supravegherea consolidată și a celorlalte autorități competente pertinente. Decizia comună se ia în termen de cinci zile de la data notificării menționate la alineatul (1). Decizia comună trebuie să fie motivată și trebuie prezentată sub forma unui

³⁶ JO L 168, 27.6.2002, p. 43.

³⁷ JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

document transmis întreprinderii-mamă sau instituției care face obiectul supravegherii consolidate de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

3. ABE poate acorda asistență autorităților competente, din proprie inițiativă, pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
4. În lipsa luării unei decizii comune în termen de 5 zile, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor pot lua fiecare propria decizie.
5. Decizia fiecărei autorități competente trebuie să fie motivată. Această decizie ține seama de avizele și rezervele exprimate de celelalte autorități competente pe parcursul perioadei de 5 zile și de impactul potențial al deciziei asupra stabilității financiare în alte state membre. Deciziile sunt transmise întreprinderii-mamă sau instituției care face obiectul supravegherii consolidate de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și filialelor de către autoritățile competente.

Dacă la finalul perioadei de cinci zile, oricare dintre autoritățile competente implicate a adus problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând apoi propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de cinci zile se consideră fază de conciliere în sensul respectivului regulament. ABE adoptă propria decizie în termen de cinci zile. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de cinci zile sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

6. Înainte de a lua propriile decizii în conformitate cu alineatul (4), autoritățile competente se consultă cu ABE. Deciziile țin cont de avizul ABE și oferă explicații pentru orice deviere semnificativă de la respectivul aviz.

TITLUL IV

REZOLUȚIA

CAPITOLUL I

OBIECTIVE, CONDIȚII ȘI PRINCIPII GENERALE

Articolul 26

Obiectivele rezoluției

1. Atunci când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să țină cont de obiectivele rezoluției și să aleagă acele instrumente și competențe care permit realizarea în cel mai înalt grad a obiectivelor relevante pentru fiecare situație în parte.
2. Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sunt:
 - (a) asigurarea continuității funcțiilor critice;
 - (b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare (inclusiv prin prevenirea contagiunii) și menținerea disciplinei pe piață;
 - (c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a sprijinului financiar public extraordinar;
 - (d) evitarea distrugerii inutile de valori și depunerea de eforturi în vederea reducerii la minimum a costului rezoluției;
 - (e) protejarea depunătorilor care intră sub incidența Directivei 94/19/CE și a investitorilor aflați sub incidența Directivei 97/9/CE;
 - (f) protejarea fondurilor și a activelor clienților.
3. Sub rezerva unei serii de dispoziții din prezenta directivă, obiectivele rezoluției au o importanță egală, iar autoritățile de rezoluție trebuie să le aplice în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.

Condiții pentru declanșarea procedurii de rezoluție

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție cu privire la una dintre instituțiile menționate la articolul 1 litera (a) numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție stabilește că instituția a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză;
 - (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nici o perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în criză a unei instituții ar putea fi împiedicată printr-o alt fel de măsură, fie ea a sectorului privat sau de supraveghere, în afara unei măsuri de rezoluție luate în legătură cu instituția în cauză.
 - (c) măsura de rezoluție este necesară în interesul public în sensul alineatului (3).
2. În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că o instituție a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză, dacă este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile următoare:
 - (a) instituția nu respectă cerințele de fonduri proprii necesare deținerii autorizației sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituția nu le va respecta în viitorul apropiat într-o măsură suficientă pentru a justifica retragerea autorizației de către autoritatea competentă, pe considerentul că instituția a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate, sau aproape toate fondurile proprii.
 - (b) activul instituției este inferior pasivului sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
 - (c) instituția se află în imposibilitatea de a-și achita obligațiile la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
 - (d) instituția necesită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care, pentru a menține stabilitatea financiară, ea necesită oricare dintre elementele următoare:
 - (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile standard ale băncilor (facilitatea este integral garantată printr-o garanție reală căreia i se aplică marje, în funcție de calitatea și de valoarea sa de piață, iar banca centrală aplică beneficiarului dobânzi penalizatoare); sau
 - (ii) o garanție de stat pentru pasivele nou emise, cu scopul de a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru.

În cele două cazuri prevăzute la punctele (i) și (ii), măsurile de garantare se limitează la instituțiile financiare solvabile, nu fac parte dintr-un pachet mai mare de măsuri de ajutor, sunt supuse aprobării în contextul normelor privind ajutoarele de stat și sunt utilizate pentru o perioadă maximă de trei luni.

3. În sensul alineatului (1) litera (c), o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă realizează și este proporțională cu cel puțin unul dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 26, iar lichidarea instituției sau a întreprinderii-mamă conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea acestor obiective în aceeași măsură.
4. ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența practicilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește interpretarea diferitelor circumstanțe în care se consideră că o instituție a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză. ABE elaborează aceste orientări cel târziu până la data stabilită la articolul 115 alineatul (1) primul paragraf din prezenta directivă.
5. Comisia, luând în considerare, după caz, experiența dobândită în punerea în aplicare a orientărilor ABE, adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 103 pentru a specifica circumstanțele în care trebuie considerat că o instituție a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză.

Articolul 28

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție în cazul instituțiilor financiare și al holdingurilor

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție în legătură cu o instituție financiară sau cu o societate menționată la articolul 1 litera (b) atunci când condițiile prevăzute la articolul 27 alineatul (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește instituția financiară sau societatea, cât și în ceea ce privește instituția-mamă care face obiectul supravegherii consolidate.
2. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau măsuri de rezoluție în legătură cu o societate menționată la articolul 1 literele (c) sau (d) atunci când condițiile prevăzute la articolul 27 alineatul (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește societatea menționată la articolul 1 literele (c) sau (d), cât și în ceea ce privește una sau mai multe filiale ale acesteia care sunt instituții.
3. În cazul în care instituțiile-filiale ale unui holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către un holding financiar intermediar, statele membre se asigură că măsurile de rezoluție vizând rezoluția grupului sunt luate în raport cu holdingul financiar intermediar și nu iau măsuri de rezoluție vizând rezoluția grupului în raport cu holdingul cu activitate mixtă.
4. Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3) și prin derogare de la dispozițiile alineatului (1), autoritățile de rezoluție poate lua măsuri de rezoluție cu privire la o societate menționată la articolul 1 litera (c) sau (d), chiar dacă acesta nu îndeplinește condițiile stabilite la articolul 27 alineatul (1), atunci când una sau mai multe dintre

instituțiile-filiale ale acestora îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 27 alineatele (1), (2) și (3), iar măsurile luate cu privire la societatea menționată la articolul 1 literele (c) sau (d) sunt necesare pentru rezoluția uneia sau a mai multor instituții-filiale ale acestora, sau pentru rezoluția grupului în ansamblul său.

Articolul 29

Principiile generale care reglementează rezoluția

1. Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, ele iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție sunt luate în conformitate cu următoarele principii:
 - (a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;
 - (b) creditorii instituției aflate în rezoluție suportă pierderi ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora, stabilită în prezenta directivă;
 - (c) cadrele superioare de conducere ale instituției aflate în rezoluție sunt înlocuite;
 - (d) cadrele superioare de conducere ale instituției aflate în rezoluție suportă pierderi proporționale cu responsabilitatea civilă sau penală a fiecărui cadru în parte legată de intrarea în criză a instituției;
 - (e) cu excepția unor dispoziții contrare din prezenta directivă, creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal;
 - (f) niciun creditor nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență;
2. În cazul în care o instituție este o entitate parte a unui grup, autoritățile de rezoluție aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție într-un mod care reduce la minimum impactul asupra instituțiilor afiliate și asupra grupului în ansamblu, precum și efectul negativ asupra stabilității financiare în Uniunea Europeană în general și, în particular, în țările în care grupul își desfășoară activitatea.
3. Când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, statele membre se asigură că respectă, după caz, cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

CAPITOLUL II

EVALUARE

Articolul 30

Evaluare preliminară

1. Înainte de a lua vreo măsură de rezoluție și, în special, în sensul articolelor 31, 34, 36, 41, 42 și 65, autoritățile de rezoluție se asigură că o persoană, independentă de orice autoritate publică, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de instituția în cauză, efectuează o evaluare corectă și realistă a activelor și pasivelor instituției. Autoritatea de rezoluție aprobă această evaluare. Dacă evaluarea independentă nu este posibilă din cauza caracterului urgent al situației, autoritățile de rezoluție pot efectua evaluarea activelor și pasivelor instituției.
2. Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, evaluarea prevăzută la alineatul (1) se bazează pe estimări prudente și realiste, inclusiv în ceea ce privește ratele de default și gravitatea pierderilor, obiectivul său fiind acela de a evalua valoarea de piață a activelor și pasivelor instituție intrate sau susceptibile de a intra în criză, astfel încât orice eventuală pierdere rezultată să fie contabilizată în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție. Cu toate acestea, în cazurile în care piața unui anumit activ sau pasiv nu funcționează corespunzător, evaluarea poate reflecta valoarea economică pe termen lung a respectivului activ sau pasiv. Evaluarea nu se bazează pe furnizarea de sprijin public extraordinar instituției, indiferent dacă acesta este furnizat sau nu în mod efectiv.
3. Evaluarea trebuie să fie însoțită de următoarele informații, care trebuie să figureze în registrele și evidențele contabile ale instituției:
 - (a) un bilanț actualizat și un raport privind situația economică și financiară a instituției;
 - (b) o notă prin care se furnizează o analiză și o estimare a valorii activelor;
 - (c) o listă a datoriilor restante care figurează în registrele și evidențele contabile ale instituției, cu indicarea creditelor pertinente și a rangului de prioritate al acestora, conform legislației aplicabile privind insolvența;
 - (d) lista activelor deținute de instituție în contul unor părți terțe care au drepturi de proprietate asupra acestor active.
4. Evaluarea indică repartizarea creditorilor pe categorii în funcție de rangul de prioritate conform legislației aplicabile privind insolvența și furnizează o estimare a tratamentului de care ar putea beneficia fiecare dintre aceste categorii în cadrul procedurilor de lichidare.

5. Atunci când, datorită caracterului urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (3) și (4), evaluarea trebuie efectuată în conformitate cu cerințele prevăzute la alineatul (2), indiferent dacă evaluatorul este o persoană independentă sau autoritatea de rezoluție. Evaluarea este considerată provizorie până la momentul în care autoritatea de rezoluție efectuează o evaluare care respectă toate cerințele stipulate la prezentul articol. Această evaluare definitivă poate fi efectuată separat sau împreună cu evaluarea menționată la articolul 66.
6. Evaluarea face parte integrantă din decizia de aplicare a unui instrument sau de exercitare a unei competențe de rezoluție. Evaluarea nu face obiectul unui control jurisdicțional separat, ea fiind supusă unui astfel de control doar împreună cu decizia luată în conformitate cu dispozițiile articolului 78.
7. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza criteriile de mai jos, în sensul aplicării alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol și a articolului 66:
 - (a) circumstanțele în care o persoană este independentă de autoritatea de rezoluție și de instituții,
 - (b) circumstanțele în care evaluarea de către o persoană independentă poate fi considerată imposibilă;
 - (c) metoda utilizată pentru evaluarea valorii de piață a activului și a pasivului instituției intrate sau susceptibile de a intra în criză;
 - (d) circumstanțele în care se poate considera că piața unui anumit activ sau pasiv nu funcționează corespunzător;
 - (e) metoda utilizată pentru evaluarea valorii economice pe termen lung a activului și pasivului instituției intrate sau susceptibile de a intra în criză;

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL III

INSTRUMENTE DE REZOLUȚIE

SECȚIUNEA I

PRINCIPII GENERALE

Articolul 31

Principii generale ale instrumentelor de rezoluție

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție unei instituții, unei instituții financiare sau unei societăți menționate la articolul 1 literele (c) și (d) care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.
2. Instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (1) sunt următoarele:
 - (a) instrumentul de vânzare a activității;
 - (b) instrumentul instituției-punte;
 - (c) instrumentul de separare a activelor;
 - (d) instrumentul de recapitalizare internă.
3. Sub rezerva alineatului (4), autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentele de rezoluție fie separat, fie coroborat.
4. Autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de separare a activelor numai coroborat cu un alt instrument de rezoluție.
5. Atunci când instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (2) literele (a), (b) sau (c) sunt aplicate și sunt utilizate pentru a transfera parțial active, drepturi sau datorii ale unei instituții aflate în rezoluție, partea reziduală a instituției de la care au fost transferate activele, drepturile sau pasivele este lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență, într-un interval de timp corespunzător, având în vedere orice eventuală situație în care instituția trebuie să furnizeze servicii sau sprijin în conformitate cu articolul 59, pentru a permite entității beneficiare să-și desfășoare activitățile sau serviciile achiziționate în temeiul transferului.
6. Statele membre se asigură că normele legislației naționale în materie de insolvență referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau pasive de la o instituție aflată în rezoluție către o altă entitate în virtutea aplicării unui instrument de rezoluție sau a exercitării unei competențe de rezoluție.

7. Statele membre sunt libere să confere autorităților de rezoluție competențe suplimentare care să poată fi exercitate în cazul în care o instituție îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, dacă aceste competențe suplimentare nu reprezintă obstacole în calea unei rezoluției eficiente a grupului și dacă ele respectă obiectivele rezoluției și principiile generale care reglementează rezoluția, prevăzute la articolele 26 și 29.

SECȚIUNEA 2

INSTRUMENTUL DE VÂNZARE A ACTIVITĂȚII

Articolul 32

Instrumentul de vânzare a activității

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera către un cumpărător care nu este o instituție-punte, următoarele elemente:
- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate al unei instituții aflate în rezoluție;
 - (b) anumite categorii de active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora;
 - (c) orice combinație a anumitor active, drepturi și pasive ale unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

Transferul menționat la alineatul (1) are loc fără necesitatea de a obține acordul acționarilor instituției aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, alta decât cumpărătorul și fără a se conforma vreunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al valorilor mobiliare care s-ar aplica în caz contrar.

2. Un transfer efectuat în conformitate cu alineatul (1) se efectuează în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu normele UE privind ajutoarele de stat.
3. În cazul unui transfer parțial de active ale instituției, orice încasări provenite de pe urma transferului revin instituției aflate în rezoluție.

În cazul în care toate acțiunile sau alte instrumente de proprietate sunt transferate ori în cazul în care toate activele, drepturile și pasivele instituției sunt transferate, toate veniturile încasate de pe urma transferului revin acționarilor instituției aflate în rezoluție care au fost privați de propriile drepturi.

Statele membre calculează sumele prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol deducând valoarea cheltuielilor administrative sau de altă natură efectuate în contextul procedurii de rezoluție, inclusiv costurile și cheltuielile suportate de mecanismele de finanțare în temeiul articolului 92.

4. Autoritățile de rezoluție iau toate măsurile rezonabile pentru a obține un transfer în condiții comerciale în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol și care corespund evaluării corecte și realiste efectuate în conformitate cu articolul 30, având în vedere circumstanțele cazului.
5. Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritățile de rezoluție pot exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni ori de alte instrumente de proprietate sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituției aflate în rezoluție.
6. După aplicarea instrumentului de vânzare a activității și cu aprobarea cumpărătorului, autoritățile de rezoluție pot exercita competențele de transfer în ceea ce privește acțiunile ori alte instrumente de proprietate sau, după caz, activele, drepturile ori pasivele transferate cumpărătorului, în vederea transferului de proprietate înapoi la instituția aflată în rezoluție.
7. Cumpărătorul trebuie să aibă autorizația corespunzătoare de desfășurare a activităților sau serviciilor pe care le dobândește în virtutea unui transfer efectuat în conformitate cu alineatul (1).
8. Prin derogare de la articolul 19 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, atunci când un transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate, efectuat în temeiul aplicării instrumentului de vânzare a activității, ar conduce la achiziționarea sau la majorarea unei participații calificate menționate la articolul 19 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, autoritățile competente efectuează evaluarea necesară în temeiul articolului respectiv în timp util, astfel încât să nu amâne aplicarea instrumentului de vânzare a activității și să nu împiedice atingerea obiectivelor pertinente ale procedurii de rezoluție.
9. Transferurile efectuate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității și care implică transferarea unei părți, dar nu a tuturor activelor, drepturilor și pasivelor unei instituții fac obiectul măsurilor de salvagardare vizând transferurile parțiale de proprietate, stipulate în capitolul V.
10. În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2006/48/CE sau cu Directiva 2004/39/CE, cumpărătorul este considerat a fi o continuare a instituției aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate, inclusiv drepturile conferite de calitatea de membru și accesul la sistemele de plată, compensare și decontare.
11. Acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe a căror proprietate, drepturi sau pasive nu sunt transferate nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate, ori în legătură cu acestea.

Instrumentul de vânzare a activității: cerințe procedurale

1. Sub rezerva alineatului (3), atunci când aplică unei instituții instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție scoate pe piață sau ia măsuri în vederea scoaterii pe piață a instituției respective sau a acelor active, drepturi ori pasive ale instituției pe care autoritatea intenționează să le transfere. Grupuri de drepturi, active și pasive pot fi scoase pe piață separat.
2. Fără a aduce atingere, după caz, cadrului UE pentru ajutoarele de stat, scoaterea pe piață menționată la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:
 - (a) ea trebuie să fie cât se poate de transparentă, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară;
 - (b) ea nu trebuie să favorizeze anumiți cumpărători potențiali sau să opereze o discriminare între aceștia;
 - (c) ea trebuie să fie liberă de orice conflict de interese;
 - (d) ea nu trebuie să confere niciun avantaj neloial vreunui cumpărător potențial;
 - (e) ea trebuie să țină seama de nevoia ca acțiunea de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;
 - (f) scopul său trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al activelor și pasivelor în cauză.

Principiile enunțate în prezentul alineat nu trebuie să împiedice solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

Orice publicare a scoaterii pe piață a instituției, în mod normal necesară în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2003/6/CE, poate fi amânată în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din aceeași directivă.

3. Autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de vânzare a activității fără respectarea cerințelor privind scoaterea pe piață menționate în alineatul (1), în cazul în care stabilesc faptul că respectarea acestor cerințe ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției și mai ales dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) autoritatea de rezoluție consideră că intrarea în criză a instituției aflate în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și
 - (b) respectarea acestor cerințe ar fi de natură să submineze eficiența instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 26 alineatul (2) litera (b).

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica circumstanțele de facto care constituie o amenințare gravă și elementele legate de eficacitatea instrumentului de vânzare a activității menționate la alineatul (3) literele (a) și (b).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SECȚIUNEA 3

INSTRUMENTUL INSTITUȚIEI-PUNTE

Articolul 34

Instrumentul instituției-punte

1. Pentru ca instrumentul instituției-punte să fie eficace, statele membre trebuie să se asigure că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera anumite categorii specifice sau totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție și orice combinație a acestor active, drepturi și pasive către o instituție-punte, fără aprobarea acționarilor instituției aflate în rezoluție sau a oricărei părți terțe și fără respectarea niciunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al valorilor mobiliare, care s-ar aplica în mod normal.
2. Cu excepția cazurilor în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă în scopul specificat la articolul 37 alineatul (2) litera (b), o instituție-punte este, în sensul instrumentului cu același nume, o entitate juridică aflată total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice (printre care se poate număra și autoritatea de rezoluție) care este creată cu scopul de a îndeplini o parte sau totalitatea funcțiilor unei instituții aflate în rezoluție și de a deține o parte sau totalitatea activelor și pasivelor unei instituții aflate în rezoluție.

Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul specificat la articolul 37 alineatul (2) litera (b) nu trebuie să aducă atingere capacității autorității de rezoluție de a exercita un control asupra instituției-punte, în măsura necesară punerii în aplicare a procedurii de rezoluție și atingerii obiectivelor rezoluției.

3. Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritățile de rezoluție se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate instituției-punte nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la instituția aflată în rezoluție sau furnizate din alte surse.

4. Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritățile de rezoluție pot transfera oricare dintre activele, drepturile sau pasivele instituției pe care le consideră adecvate în vederea realizării unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției.
5. Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritățile de rezoluție pot:
 - (a) transfera drepturile, activele sau pasivele instituției aflate în rezoluție către instituția-punte, în mai multe rânduri; și
 - (b) transfera înapoi drepturile, activele sau pasivele de la instituția-punte la instituția aflată în rezoluție, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (6);
 - (c) transfera drepturi, active sau pasive de la instituția-punte către o terță parte.
6. Autoritățile de rezoluție nu transferă înapoi drepturi, active sau pasive de la instituția-punte la instituția aflată în rezoluție, decât într-una dintre următoarele împrejurări:
 - (a) atunci când posibilitatea ca anumite drepturi, active sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul menționat la alineatul 5 litera (a);
 - (b) atunci când aceste drepturi, active sau pasive specifice nu îndeplinesc condițiile sau nu se încadrează în categoria drepturilor, activelor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul menționat la alineatul 5 litera (a).

În oricare dintre cazurile prevăzute la literele (a) și (b), transferul înapoi se efectuează într-un termen dat și în conformitate cu orice alte condiții stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.
7. Transferurile efectuate în virtutea aplicării instrumentului instituției-punte și care implică transferarea unei părți, dar nu a tuturor activelor, drepturilor și pasivelor unei instituții fac obiectul măsurilor de salvagardare vizând transferurile parțiale de proprietate, stipulate în capitolul IV.
8. În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2006/48/CE sau cu Directiva 2004/39/CE, instituția-punte este considerată a fi o continuare a instituției aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate, inclusiv drepturile conferite de calitate de membru și accesul la sistemele de plată, compensare și decontare.
9. Acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe a căror proprietate, drepturi sau pasive nu sunt transferate instituției-punte nu au niciun fel de drepturi asupra ori în legătură cu instituția-punte sau cu patrimoniul acesteia.

Funcționarea unei instituții-punte

1. Statele membre se asigură că funcționarea unei instituții-punte respectă următoarele prevederi:
 - (a) conținutul documentelor constitutive ale instituției-punte este specificat de autoritatea de rezoluție;
 - (b) autoritatea de rezoluție numește consiliul de administrație al instituției-punte, aprobă remunerațiile pertinente și stabilește responsabilitățile adecvate;
 - (c) instituția-punte este autorizată în conformitate cu Directiva 2006/48/CE sau, după caz, cu Directiva 2004/39/CE și deține autorizațiile necesare în temeiul legislației naționale pentru furnizarea serviciilor pe care le achiziționează în urma unui transfer efectuat conform articolului 56 din prezenta Directivă;
 - (d) instituția-punte respectă, după caz, dispozițiile Directivelor 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2004/39/CE și face obiectul unei supravegheri în conformitate cu respectivele dispoziții.
2. Sub rezerva eventualelor restricții aplicate în conformitate cu legislația UE sau cea națională în materie de concurență, administratorii gestionează instituția-punte în vederea vânzării instituției, a activelor, drepturilor sau pasivelor sale către unul sau mai mulți cumpărători din sectorul privat, atunci când condițiile sunt prielnice și în termenul specificat la alineatul (5).
3. Autoritatea de rezoluție pune capăt activității unei instituții-punte în momentul apariției oricăreia dintre următoarele situații:
 - (a) fuzionarea instituției-punte cu o altă instituție;
 - (b) cumpărarea majorității capitalului instituției-punte de către o terță parte;
 - (c) preluarea controlului unei părți sau a totalității activelor, drepturilor sau pasivelor instituției-punte de către o altă persoană;
 - (d) expirarea perioadei specificate la alineatul (5) sau, după caz, la alineatul (6).
4. Atunci când încearcă să vândă instituția-punte sau activele ori pasivele acesteia, statele membre se asigură că instituția sau activele ori pasivele pertinente sunt puse în vânzare în mod deschis și transparent și că vânzarea nu favorizează în mod special anumiți cumpărători potențiali sau nu face discriminări în favoarea acestora.

Toate aceste vânzări trebuie efectuate în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul UE privind ajutoarele de stat.
5. În cazul în care nu se aplică niciuna dintre situațiile menționate la articolul (3) literele (a), (b) sau (c), autoritatea de rezoluție pune capăt funcționării instituției-punte la încheierea unei perioade de doi ani de la data efectuării ultimului

transfer în temeiul instrumentului instituției-punte, de la o instituție aflată în rezoluție.

6. Autoritatea de rezoluție poate prelungi de maximum trei ori perioada menționată la alineatul (5) cu câte o perioadă suplimentară de un an, atunci când:

- (a) această prelungire este susceptibilă de a conduce la realizarea uneia dintre situațiile menționate la articolul (3) literele (a), (b) sau (c); sau
- (b) această prelungire este necesară pentru a asigura continuitatea unor servicii bancare și financiare esențiale.

7. În cazul în care funcționarea unei instituții încetează în circumstanțele menționate la articolul (3) literele (a), (b) sau (c), instituția este dizolvată și lichidată.

Toate veniturile încasate ca urmare a încetării funcționării instituțiilor-punte în condițiile specificate la alineatul (3) revin instituției aflate în rezoluție.

Statele membre pot calcula respectivele încasări deducând valoarea cheltuielilor administrative sau de altă natură suportate în contextul procedurii de rezoluție.

8. În cazul în care o instituție-punte este utilizată cu scopul de a transfera activele și pasivele aparținând mai multor instituții, obligația prevăzută la alineatul (7) se referă la lichidarea activelor și pasivelor transferate de la fiecare dintre aceste instituții și nu la instituția-punte în sine.

SECȚIUNEA 4

INSTRUMENTUL DE SEPARARE A ACTIVELOR

Articolul 36

Instrumentul de separare a activelor

1. Pentru ca instrumentul de separare a activelor să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor.
2. În sensul instrumentului de separare a activelor, un vehicul de gestionare a activelor este o entitate juridică deținută integral de una sau mai multe autorități publice, printre care se poate număra și autoritatea de rezoluție.
3. Autoritatea de rezoluție numește administratori de active pentru gestionarea activelor transferate către vehiculul de gestionare a activelor, cu scopul de a optimiza valoarea acestora prin intermediul vânzării sau în alt mod, asigurând lichidarea ordonată a activităților.

4. Autoritățile de rezoluție pot exercita competența menționată la alineatul (1) pentru a transfera active numai în cazul în care situația de pe piața specifică a acelor active este de așa natură încât lichidarea lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra pieței financiare.
5. Atunci când aplică instrumentul de separare a activelor, autoritățile de rezoluție stabilesc contraprestația în schimbul căreia sunt transferate activele către vehiculul de gestionare a activelor în conformitate cu principiile stabilite la articolul 30 și în conformitate cu cadrul UE privind ajutoarele de stat.
6. Autoritățile de rezoluție pot:
 - (a) transfera active, drepturi sau pasive de la instituția aflată în rezoluție către vehiculul de gestionare a activelor în mai multe rânduri; transfera înapoi active, drepturi sau pasive de la vehiculul de gestionare a activelor la instituția aflată în rezoluție, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (7);
7. Autoritățile de rezoluție nu transferă înapoi drepturi, active sau pasive, de la vehiculul de gestionare a activelor la instituția aflată în rezoluție, decât într-una dintre următoarele împrejurări:
 - (a) atunci când posibilitatea ca anumite drepturi, active sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul menționat la alineatul 6 litera (a);
 - (b) atunci când aceste drepturi, active sau pasive specifice nu îndeplinesc condițiile sau nu se încadrează în categoria drepturilor, activelor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul menționat la alineatul 6 litera (a).

În oricare dintre cazurile prevăzute la literele (a) și (b), transferul înapoi se efectuează într-un termen dat și în conformitate cu orice alte condiții stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.
8. Transferurile între instituția aflată în rezoluție și vehiculul de gestionare a activelor trebuie să facă obiectul măsurilor de salvagardare privind transferurile parțiale de proprietate specificate în prezenta directivă.
9. Acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe a căror proprietate, drepturi sau pasive nu sunt transferate vehiculului de gestionare a activelor nu au niciun fel de drepturi asupra ori în legătură cu vehiculul de gestionare a activelor, cu patrimoniul său ori cu conducerea acestuia.
10. Misiunea administratorilor numiți în conformitate cu alineatul (3) nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate față de acționarii instituției aflate în rezoluție, iar administratorii nu au nicio răspundere față de acționarii respectivi decurgând din acțiunile întreprinse sau neîntreprinse cu ocazia exercitării sau a intenției de exercitare a propriilor funcții, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijență sau culpă gravă în conformitate cu legislația națională.

11. ABE elaborează orientări, în conformitate articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența procedurilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește stabilirea situațiilor în care, în conformitate cu alineatul (4) de la prezentul articol, lichidarea activelor sau a pasivelor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea efecte negative pe piața financiară. ABE elaborează aceste orientări cel târziu până la data stabilită la articolul 115 alineatul (1) primul paragraf din prezenta directivă.
12. Comisia, luând în considerare, după caz, experiența dobândită în punerea în aplicare a orientărilor ABE, adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 103 cu scopul de a preciza circumstanțele în care lichidarea activelor sau a pasivelor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea efecte negative pe piața financiară.

SECȚIUNEA 5

INSTRUMENTUL DE RECAPITALIZARE INTERNĂ

SUBSECȚIUNEA 1

OBIECTIVUL ȘI DOMENIUL DE APLICARE AL INSTRUMENTULUI DE RECAPITALIZARE INTERNĂ

Articolul 37

Instrumentul de recapitalizare internă

1. Pentru ca instrumentul de recapitalizare internă să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele de rezoluție menționate la articolul 56 alineatul (1) literele (f)-(l).
2. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă pentru oricare din următoarele scopuri:
 - (a) recapitalizarea unei instituții care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acesteia de a se conforma condițiilor de autorizare și de a continua să-și desfășoare activitățile pentru care este autorizată în conformitate cu Directiva 2006/48/CE sau cu Directiva 2004/39/CE;
 - (b) conversia în fonduri proprii sau reducerea valorii principalului creanțelor sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate către o instituție-punte, în vederea unui aport de capital către respectiva instituție-punte.
3. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în scopul menționat la alineatul 2 litera (a), numai în cazul în care există o perspectivă realistă potrivit căreia aplicarea acestui instrument,

coroborată cu măsurile puse în aplicare în conformitate cu planul de reorganizare a activității menționat la articolul 47 va avea drept rezultat nu doar realizarea obiectivelor relevante ale rezoluției, ci și restabilirea viabilității pe termen lung și a solidității financiare a instituției în cauză.

În cazul în care condiția prevăzută la primul paragraf nu este îndeplinită, statele membre aplică oricare dintre instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 31 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și, după caz, instrumentul de recapitalizare internă menționat la alineatul (2) litera (b) de la prezentul articol.

Articolul 38

Domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

1. Statele membre se asigură că instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat tuturor pasivelor unei instituții care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în conformitate cu alineatul (2).
2. Autoritățile de rezoluție nu exercită competențele de reducere și conversie în cazul următoarelor pasive:
 - (a) depozitele garantate în conformitate cu Directiva 94/19/CE;
 - (b) datorii acoperite prin garanții mobiliare;
 - (c) orice datorie care rezultă în virtutea deținerii de către instituție a unor active sau lichidități aparținând clienților, sau în virtutea existenței unei relații fiduciare între instituție (în calitate de fiduciar) și o altă persoană (în calitate de beneficiar);
 - (d) datorii cu o scadență inițială mai mică de o lună;
 - (e) orice fel de datorie față de oricare dintre următoarele persoane:
 - (i) un angajat, în ceea ce privește salariile, prestațiile de pensie sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția oricărei forme de remunerație variabilă;
 - (ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către instituție de mărfuri sau servicii esențiale pentru desfășurarea zilnică a activităților sale, de exemplu servicii informatice, servicii de utilități, precum și închirierea, întreținerea și reparațiile spațiilor de lucru;
 - (iii) autorități fiscale și organisme de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legii aplicabile privind insolvența.

Literele (a) și (b) de la articolul 2 nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unei datorii acoperite prin garanție mobilă sau prin garanție reală care depășește valoarea activelor,

gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale care o acoperă. Statele membre pot excepta din domeniul de aplicare al prezentei dispoziții obligațiunile garantate în sensul articolului 22 alineatul (4) din Directiva 86/611/CEE a Consiliului³⁸.

Litera (c) de la alineatul (2) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unui depozit care depășește valoarea acoperită în temeiul directivei.

3. Atunci când autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă, ele pot exclude de la aplicarea competențelor de reducere și conversie datoriile care rezultă din instrumente derivate care nu se încadrează în domeniul de aplicare al alineatului 2 litera (d), în cazul în care excluderea respectivă este necesară sau adecvată pentru atingerea obiectivelor menționate la articolul 26 alineatul (2) literele (a) și (b).
4. Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 103, pentru a preciza mai în detaliu:
 - (a) categoriile specifice de pasive acoperite de alineatul (2) litera (d) și
 - (b) circumstanțele în care excluderea este necesară sau adecvată în vederea atingerii obiectivelor menționate la articolul 26 alineatul (2) literele (a) și (b), ținând cont de următorii factori:
 - (i) impactul sistemic al închiderii pozițiilor pe instrumente derivate în vederea aplicării instrumentului de reducere a datoriei;
 - (ii) efectul avut de aplicarea instrumentului de reducere a datoriei în cazul datoriilor rezultate din instrumente derivate compensate de o contraparte centrală asupra funcționării respectivei contrapărți centrale; și
 - (iii) efectul avut de aplicarea instrumentului de reducere a datoriei la datorii rezultate din instrumente derivate asupra gestionării de către contrapărți a riscului asociat respectivelor instrumente derivate.

³⁸

Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 375, 31.12.1985, p. 3), astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2008/18/CE.

SUBSECȚIUNEA 2

CERINȚE MINIME PRIVIND PASIVELE ELIGIBILE

Articolul 39

Cerință minimă pentru pasivele care fac obiectul competențelor de depreciere și de conversie

1. Statele membre se asigură că instituțiile dispun, în permanență, de o sumă agregată de fonduri proprii și de pasive eligibile suficientă, exprimată ca procent din totalul pasivelor instituției și care nu se încadrează în categoria fondurilor proprii în sensul titlului V capitolul 2 secțiunea 1 din Directiva 2006/48/CE sau al capitolului IV din Directiva 2006/49/CE.
2. Instrumentele de datorie subordonate și împrumuturile subordonate care nu se încadrează în categoria fondurilor proprii suplimentare de nivel 1 sau 2 pot fi incluse în suma agregată a pasivelor eligibile menționată la alineatul (1) de la prezentul articol numai în cazul în care îndeplinesc următoarele condiții:
 - (a) instrumentele sunt emise și achitate integral;
 - (b) instrumentele nu sunt achiziționate:
 - (i) nici de instituție sau de filialele acesteia;
 - (ii) nici de o întreprindere în care instituția posedă o participație, deținând direct sau prin control, cel puțin 20% din drepturile de vot sau din capitalul întreprinderii;
 - (c) achiziționarea instrumentului nu este finanțată nici direct, nici indirect de către instituție;
 - (d) instrumentele nu sunt acoperite prin garanții mobiliare sau garantate de niciuna dintre entitățile care fac parte din același grup cu instituția;
 - (e) instrumentele au o scadență inițială de cel puțin un an.
3. Suma agregată minimă menționată la alineatul (1) este determinată pe baza următoarelor criterii:
 - (a) necesitatea de a garanta faptul că instituția poate face obiectul procedurii de rezoluție prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;
 - (b) necesitatea de a face astfel încât, după caz, instituția să dețină o cantitate suficientă de pasive eligibile pentru a garanta că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției poate fi readusă la un nivel care să asigure o încredere

suficientă din partea pieței și care să-i permită instituției să respecte în continuare condițiile de autorizare și să-și desfășoare și pe viitor activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Directivei 2006/48/CE sau al Directivei 2006/49/CE;

- (c) dimensiunea, modelul economic și profilul de risc ale instituției;
 - (d) măsura în care sistemul de garantare a depozitelor ar putea contribui la finanțarea rezoluției în conformitate cu articolul 99;
 - (e) măsura în care intrarea în criză a instituției ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare, mai exact din cauza contagiunii rezultate de pe urma interconectării sale cu alte instituții sau cu restul sistemului financiar,
4. Sub rezerva dispozițiilor articolului 40, instituțiile respectă cerințele enunțate la alineatul (2) de la prezentul articol în mod individual.
- Sub rezerva dispozițiilor articolului 40, pasivele deținute de alte entități care fac parte din grup sunt excluse din suma agregată menționată la alineatul (1) de la prezentul articol.
5. Autoritățile de rezoluție solicită și verifică deținerea de către instituții a sumei agregate prevăzute la alineatul (1) și iau toate deciziile în conformitate cu alineatul (4) în cursul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție.
6. Autoritățile de rezoluție informează ABE cu privire la valoarea minimă pe care au stabilit-o pentru fiecare instituție aflată sub jurisdicția lor. ABE raportează Comisiei până cel târziu la 1 ianuarie 2018 în legătură cu punerea în aplicare a cerinței menționate la alineatul (1) de la prezentul articol. Mai exact, ABE raportează Comisiei în legătură cu orice divergență existentă cu privire la implementarea respectivei cerințe la nivel național.
7. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 103, măsuri pentru a preciza criteriile prevăzute la literele (a)-(e) de la alineatul (3), cu posibile trimiteri la diferitele categorii de instituții și la plajele procentuale aferente.

Articolul 40

Aplicarea cerinței minime în cazul grupurilor

1. Autoritățile de rezoluție pot decide aplicarea pe bază consolidată a cerinței minime stipulate la articolul 39 alineatele (1) și (3) în cazul grupurilor care fac obiectul supravegherii consolidate, dacă sunt satisfăcute următoarele condiții:
- (a) procentul menționat la articolul 39 alineatul (1) este calculat pe baza nivelului consolidat al pasivelor și al fondurilor proprii deținute de grup;
 - (b) instrumentele de datorie sau împrumuturile menționate la articolul 39 alineatul (2) sunt emise de întreprinderea-mamă sau de una dintre societățile menționate la articolul 1 litera (c) sau (d);

- (c) întreprinderea-mamă sau societatea menționată la articolul 1 litera (c) sau (d) distribuie în mod adecvat și proporțional fondurile colectate, prin emiterea de instrumente de datorie sau prin acordarea de împrumuturi în conformitate cu articolul 39 alineatul (2), sub formă de credit instituțiilor care îi sunt filiale;
 - (d) fiecare instituție-filială trebuie să respecte cerința minimă prevăzută la articolul 39 alineatul (1). Cu toate acestea, prin derogare de la articolul 39 alineatul (4) al doilea paragraf, pasivele deținute de întreprinderea-mamă sau de societatea menționată la litera (c) sau (d) de la articolul 1 sunt incluse în suma agregată de fonduri proprii și pasive eligibile pe care filiala este obligată să o dețină în conformitate cu articolul 39 alineatul (1);
 - (e) în cazul în care autoritatea de rezoluție a grupului sau, după caz, altă autoritate de rezoluție competentă aplică instrumentul de recapitalizare internă întreprinderii-mamă sau societății menționate la litera (c) sau (d) de la articolul 1, autoritățile de rezoluție ale filialelor aplică instrumentul de recapitalizare internă în primul rând datoriiilor filialelor către întreprinderea-mamă sau, după caz, societatea menționată la litera (c) sau (d) de la articolul 1, înainte de a aplica acest instrument, dacă este cazul, oricărui alt pasiv eligibil al filialei.
2. Atunci când iau o decizie în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare modul în care grupul își structurează operațiunile și, în special, măsura în care sunt gestionate la nivel central finanțarea, lichiditatea și riscurile.
 3. Autoritățile de rezoluție iau decizia de a aplica cerința minimă pe bază consolidată în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol în cursul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție în conformitate cu articolul 9 din prezenta directivă. În cazul grupurilor care fac obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu articolele 125 și 126 din Directiva 2006/48/CE, autoritățile de rezoluție iau decizia de a aplica cerința minimă pe bază consolidată în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 12 din prezenta directivă.

SUBSECȚIUNEA 3

PUNEREA ÎN APLICARE A INSTRUMENTULUI DE RECAPITALIZARE INTERNĂ

Articolul 41

Stabilirea valorii recapitalizării interne

1. Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție stabilesc suma agregată cu care trebuie reduse sau convertite pasivele eligibile pe baza unei evaluări care respectă cerințele prevăzute la articolul 30.

2. În cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă în scopul menționat la articolul 37 alineatul (2) litera (a), evaluarea menționată la alineatul (1) al prezentului articol stabilește valoarea cu care trebuie reduse pasivele eligibile pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție și valoarea pe care autoritatea de rezoluție o consideră necesară pentru menținerea unei încrederi suficiente a pieței în instituție și pentru a-i permite acesteia să respecte condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2006/48/CE sau Directiva 2004/39/CE.
3. Autoritățile de rezoluție instituie și mențin mecanisme care să garanteze faptul că procesul de stabilire și evaluare se bazează pe informații cât mai actualizate și mai exhaustive posibil referitoare la activele și pasivele instituției aflate în rezoluție.

Articolul 42

Tratamentul acționarilor

1. Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție iau, în ceea ce-i privește pe acționari, cel puțin una dintre următoarele măsuri:
 - (a) anulează acțiunile existente;
 - (b) își exercită competența menționată la articolul 56 alineatul (1) litera (h) de a converti pasivele eligibile în acțiuni ale instituției aflate în rezoluție, la o rată de conversie care diluează semnificativ acțiunile existente.
2. Măsurile stipulate la alineatul (1) se aplică referitor la acționarii ale căror acțiuni au fost emise sau acordate în următoarele circumstanțe:
 - (a) ca urmare a conversiei unor instrumente de datorie în acțiuni în conformitate cu clauzele contractuale ale instrumentelor inițiale, efectuată cu ocazia producerii unui eveniment care a precedat sau care a avut loc în același timp cu evaluarea autorității de rezoluție potrivit căreia instituția îndeplinea condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție;
 - (b) ca urmare a conversiei instrumentelor de fonduri proprii pertinente în instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 52.
3. Atunci când examinează măsurile de luat în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție trebuie să aibă în vedere atât valoarea probabilă a pierderilor în active înainte de aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, pentru a se asigura că măsurile luate în ceea ce-i privește pe acționari corespund cu această reducere a valorii capitalului propriu, cât și de evaluarea efectuată în conformitate cu articolele 30 și 31, în special probabilitatea ca acționarii să-și fi recuperat o anumită parte a aportului propriu în cazul în care instituția ar fi fost lichidată pe baza respectivei evaluări.

4. Atunci când autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă, se aplică dispozițiile articolelor 30 și 31.
5. ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, privind circumstanțele adecvate aplicării fiecăreia dintre măsurile menționate la alineatul (1), ținând cont de factorii enumerați la alineatul (2) de la prezentul articol. ABE elaborează aceste orientări cel târziu până la data stabilită la articolul 115 alineatul (1) primul paragraf din prezenta directivă.
6. Comisia, luând în considerare, după caz experiența dobândită în punerea în aplicare a orientărilor ABE, poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 103, cu scopul de a preciza circumstanțele adecvate aplicării fiecăreia dintre măsurile menționate la alineatul (1), ținând cont de factorii enumerați la alineatul (2) de la prezentul articol.

Articolul 43

Ierarhia creanțelor

1. Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție exercită competențele de reducere și de conversie cu respectarea următoarelor cerințe:
 - (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt depreciate în primul rând proporțional cu pierderile și până la atingerea capacității lor maxime, iar acțiunile corespunzătoare sunt anulate în conformitate cu articolul 42;
 - (b) dacă și numai dacă deprecierea efectuată în conformitate cu litera (a) este inferioară sumei agregate, autoritățile reduc la zero valoarea principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar care reprezintă datorii și al instrumentelor de nivel 2, în conformitate cu subsecțiunea 2;
 - (c) dacă și numai dacă deprecierea totală a pasivelor în conformitate cu literele (a) și (b) este inferioară sumei agregate, autoritățile reduc, în măsura necesară, principalul datoriilor subordonate care nu reprezintă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 sau 2 suplimentar, coroborat cu deprecierea prevăzută la literele (a) și (b), pentru a obține suma agregată;
 - (d) dacă, și numai dacă, deprecierea totală a pasivelor conform literelor (a), (b) și (c) de la prezentul alineat este inferioară sumei agregate, autoritățile reduc în măsura necesară, conform articolului 38, valoarea principalului sau a sumei de plată restante aferente acelor pasive eligibile rămase care reprezintă datorii cu rang prioritar, coroborat cu deprecierea prevăzută la literele (a), (b) sau (c) de la prezentul alineat, pentru a obține suma agregată.
2. La aplicarea competențelor de reducere și conversie în conformitate cu literele (c) și (d) de la alineatul (1), autoritățile de rezoluție alocă pierderile reprezentate de suma agregată în mod egal între pasivele de același rang, prin reducerea în mod egal a principalului sau a sumei de plată restante aferente pasivelor respective, proporțional cu valoarea acestora.

3. Autoritățile de rezoluție reduc valoarea principalului instrumentului sau o convertesc în conformitate cu dispozițiile alineatului (1) literele (b) sau (c), înainte de a exercita competențele de reducere sau de conversie în ceea ce privește pasivele menționate la alineatul (1) litera (d) și dacă dispozițiile respective nu au produs efecte în cazul în care o instituție a emis instrumente, altele decât cele menționate la alineatul (1) litera (b), care conțin una dintre clauzele următoare:
 - (a) reducerea valorii principalului instrumentului, în caz de producere a unui eveniment care afectează situația financiară, solvabilitatea sau fondurile proprii ale instituției;
 - (b) conversia instrumentelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate, în caz de producere a unui astfel de eveniment.
4. În cazul în care valoarea principalului unui instrument a fost redusă, dar nu la zero, în conformitate cu clauzele menționate la alineatul (3) litera (a) înainte de aplicarea recapitalizării interne sau în conformitate cu alineatul (3), autoritățile de rezoluție trebuie să aplice competențele de reducere și de conversie în ceea ce privește valoarea reziduală a principalului în cauză, în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 44

Instrumente derivate

1. Statele membre garantează respectarea dispozițiilor prezentului articol în momentul aplicării de către autoritățile de rezoluție a competențelor de reducere și de conversie rezultând din instrumente derivate.
2. În cazul în care tranzacțiile fac obiectul unui acord de compensare, autoritățile de rezoluție stabilesc obligația de plată ce rezultă din respectivele tranzacții pe o bază netă, în conformitate cu dispozițiile acordului în cauză.
3. Autoritățile de rezoluție stabilesc quantumul datoriei ce rezultă din instrumente derivate pe baza:
 - (a) unor metode adecvate pentru determinarea valorii categoriilor de instrumente derivate, inclusiv a tranzacțiilor care fac obiectul unor acorduri de compensare;
 - (b) unor principii de stabilire a momentului exact la care trebuie determinată valoarea unei poziții pe instrumente derivate.
4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru precizarea metodelor și a principiilor menționate la alineatul (3) literele (a) și (b) privind evaluarea datoriei rezultând din instrumente derivate.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate în primul paragraf din prezenta Directivă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010

Articolul 45

Rata de conversie a datoriilor în fonduri proprii

1. Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de restructurare a datoriilor prin exercitarea competențelor menționate la articolul 56 alineatul (1) litera (h) pentru a converti pasivele eligibile în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate, autoritățile de rezoluție pot aplica rate de conversie diferite pentru categorii de pasive diferite, în conformitate cu cel puțin unul dintre principiile menționate la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol.
2. Rata de conversie trebuie să reprezinte, pentru creditorul afectat, o compensație adecvată pentru pierderile suportate ca urmare a exercitării competențelor de reducere și de conversie.
3. Rata de conversie aplicată datoriilor cu rang prioritar trebuie să fie mai mare decât cea aplicată datoriilor subordonate, în cazurile în care acest lucru este oportun pentru a reflecta prioritatea datoriilor cu rang prioritar în cadrul unei proceduri de lichidare efectuate în temeiul legii aplicabile privind insolvența.
4. ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la stabilirea ratelor de conversie. ABE elaborează aceste orientări cel târziu până la data stabilită la articolul 115 alineatul (1) primul paragraf din prezenta directivă.

Orientările indică în special modul în care creditorii afectați pot fi compensați în mod corespunzător prin intermediul ratei de conversie și ratele de conversie relative care ar putea reflecta în mod adecvat prioritatea datoriilor cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvența.

Articolul 46

Măsurile de redresare și de reorganizare care trebuie să însoțească recapitalizare internă

1. Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă, se adoptă dispoziții pentru a garanta elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității pentru instituția în cauză, în conformitate cu articolul 47.
2. Dispozițiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol includ numirea unui administrator al cărui obiectiv este elaborarea și punerea în aplicare a planului de reorganizare a activității prevăzut la articolul 47.

Articolul 47

Plan de reorganizare a activității

1. Statele membre solicită administratorului desemnat în temeiul articolului 46 ca, în termen de [o lună] de la aplicarea în conformitate cu articolul 37 alineatul (2) litera (a) a instrumentului de recapitalizare internă în legătură cu o instituție, să elaboreze și să prezinte autorităților de rezoluție, Comisiei și ABE un plan de reorganizare a activității care satisface cerințele stipulate la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol. În cazul în care este aplicabil cadrul UE pentru ajutoarele de stat, statele membre trebuie să se asigure că acest plan este compatibil cu planul de restructurare pe care instituția este obligată să-l prezinte Comisiei în temeiul respectivului cadru.
2. Planul de reorganizare a activității stabilește măsuri care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a instituției sau a unor părți ale activității acesteia, într-un termen rezonabil care nu depășește doi ani. Aceste măsuri trebuie să se bazeze pe presupuneri realiste cu privire la condițiile economice și financiare de pe piață, în care va funcționa instituția.

Planul de reorganizare a activității ia în considerare, printre altele, situația actuală și perspectivele de viitor ale piețelor financiare, reflectând atât ipotezele cele mai optimiste, cât și pe cele mai pesimiste. Testele de stres trebuie să ia în considerare o serie de scenarii, inclusiv o combinație de evenimente de criză și o recesiune mondială prelungită. Ipotezele trebuie să fie comparate cu indicatori de sector adecvați.
3. Planul de reorganizare a activității include următoarele elemente:
 - (a) un diagnostic detaliat al factorilor și problemelor care au provocat, sau riscă să provoace intrarea instituției în criză și circumstanțele care au condus la dificultățile cu care se confruntă aceasta;
 - (b) o descriere a măsurilor vizând restabilirea viabilității pe termen lung a instituției care urmează să fie adoptate;
 - (c) un calendar de punere în aplicare a măsurilor respective;
4. Măsurile menite să restabilească viabilitatea pe termen lung a unei instituții pot include:
 - (a) reorganizarea activităților instituției;
 - (b) încetarea activităților producătoare de pierderi;
 - (c) restructurarea activităților existente care pot fi făcute competitive;
 - (d) vânzarea de active sau de linii de activitate.
5. În termen de o lună de la data depunerii planului de reorganizare a activității, autoritatea de rezoluție evaluează probabilitatea ca planul, în cazul în care este pus în aplicare, să restabilească viabilitatea pe termen lung a instituției.

În cazul în care estimează că planul va atinge acest obiectiv, autoritatea de rezoluție îl aprobă.

6. În cazul în care estimează că planul nu va atinge obiectivul, autoritatea de rezoluție notifică administratorului preocupările sale și îi solicită acestuia modificarea în mod corespunzător a planului.
7. În termen de două săptămâni de la data primirii respectivei notificări, administratorul prezintă autorității de rezoluție un plan modificat pentru aprobare. Autoritatea de rezoluție evaluează planul modificat și comunică administratorului în termen de o săptămână în ce măsură estimează că planul, astfel modificat, răspunde preocupărilor notificate sau sunt necesare modificări suplimentare.
8. Administratorul pune în aplicare planul de reorganizare aprobat de autoritatea de rezoluție și îi prezintă acesteia un raport la fiecare șase luni în legătură cu progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a planului.
9. Administratorul revizuieste planul, dacă acest lucru este necesar în vederea îndeplinirii obiectivului prevăzut la alineatul (2) și prezintă orice astfel de revizuire autorității de rezoluție pentru aprobare..
10. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:
 - (a) elementele care trebuie incluse în planul de reorganizare a activității în conformitate cu alineatul (3); și
 - (b) conținutul rapoartelor menționate la alineatul (8).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SUBSECȚIUNEA 4

INSTRUMENTUL DE RECAPITALIZARE INTERNĂ: DISPOZIȚII AUXILIARE

Articolul 48

Efectul recapitalizării interne

1. Statele membre se asigură că în cazul în care autoritățile de rezoluție exercită una dintre competențele menționate la literele (f)-(l) de la articolul 56 alineatul (1), reducerea valorii principalului sau a datoriei restante, conversia sau anularea produc imediat efecte și devin obligatorii atât pentru instituția aflată în rezoluție, cât și pentru creditorii și acționarii afectați.

2. Statele membre se asigură de îndeplinirea tuturor sarcinilor administrative și procedurale necesare pentru a da efect exercitării uneia dintre competențele menționate la literele (f)-(l) de la articolul 56 alineatul (1), inclusiv:
 - (a) modificarea tuturor registrelor pertinente;
 - (b) radierea sau retragerea de la tranzacționare a acțiunilor sau a instrumentelor de datorie;
 - (c) cotarea sau admiterea la tranzacționare a noilor acțiuni.
3. În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce la zero valoarea principalului sau suma restantă de plată aferentă unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 56 alineatul (1) litera (g), pasivul respectiv și orice alte obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în totalitate și nu sunt opozabile nici instituției aflate în rezoluție în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei instituții care îi succede acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare.
4. În cazul în care autoritățile de rezoluție reduc în parte, dar nu în totalitate, valoarea principalului sau a sumelor de plată restante aferente unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 56 alineatul (1) litera (g):
 - (a) pasivul este achitat proporțional cu valoarea redusă;
 - (b) instrumentul sau acordul pertinent care a dat naștere pasivului inițial continuă să se aplice în raport cu valoarea reziduală a principalului, sau cu suma de plată restantă aferentă pasivului, sub rezerva unei eventuale modificări a cuantumului dobânzii de plată pentru a ține cont de reducerea valorii principalului, precum și sub rezerva oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor pe care autoritatea de rezoluție ar putea să o facă în virtutea competenței menționate la articolul 56 alineatul (1) litera (m).

Articolul 49

Eliminarea obstacolelor procedurale din calea recapitalizării interne

1. Statele membre solicită, după caz, instituțiilor să dețină în permanență suficient capital social autorizat, astfel încât, în cazul în care autoritatea de rezoluție și-ar exercita competențele prevăzute la articolul 56 alineatul (1) literele (f), (g) și (h) în legătură cu o instituție sau filialele sale, instituțiile să nu fie împiedicate să emită suficiente acțiuni sau instrumente de proprietate noi pentru a garanta o conversie eficace a datoriilor în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate.
2. În contextul elaborării și actualizării planului de rezoluție al unei instituții date, autoritățile de rezoluție evaluează oportunitatea impunerii asupra instituției respective a obligației prevăzute la alineatul (1), ținând cont în special de măsurile de rezoluție prevăzute în acel plan. Dacă planul de rezoluție prevede posibilitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile verifică în ce măsură

capitalul social autorizat este suficient pentru a acoperi suma agregată menționată la articolul 41.

3. Statele membre solicită instituțiilor să se asigure că propriile documentele constitutive sau propriul statut, inclusiv drepturile de preempțiune ale acționarilor sau obligația de a obține aprobarea acționarilor pentru o mărire de capital, nu dau naștere unor obstacole de natură procedurală pentru conversia datoriilor în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate.
4. Prevederile prezentului articol nu aduc atingere modificărilor directivelor 77/91/CEE, 82/891/CEE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE și 2011/35/UE enunțate în titlul VIII din prezenta directivă.

Articolul 50

Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne

1. Statele membre solicită instituțiilor să includă în prevederile contractuale aplicabile tuturor pasivelor eligibile sau tuturor instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 sau 2 suplimentar reglementate de legislația unui stat nemembru al UE o clauză în virtutea căreia creditorul sau partea la acordul care creează datoria recunoaște că aceasta poate face obiectul competențelor de reducere și conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare efectuate de o autoritate de rezoluție care exercită competențele respective
2. Dacă o instituție nu include în prevederile contractuale aplicabile datoriilor pertinente o clauză de tipul celei menționate la alineatul (1), această neîndeplinire a obligațiilor nu împiedică autoritatea de rezoluție să-și exercite competențele de reducere și de conversie în legătură cu datoria respectivă.
3. Comisia poate adopta, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 103, măsuri vizând precizarea în detaliu a conținutului clauzei prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol.

Capitolul IV

Deprecierea instrumentelor de fonduri proprii

Articolul 51

Obligația de deprecie a instrumentelor de fonduri proprii

1. Statele membre solicită ca, înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție să-și exercite competența de reducere în conformitate cu dispozițiile articolului 52 și fără întârziere în ceea ce privește instrumentele de fonduri proprii

pertinente emise de către o instituție, atunci când este satisfăcută cel puțin una dintre următoarele condiții:

- (a) autoritatea pertinentă stabilește faptul că instituția îndeplinește condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție;
 - (b) autoritatea pertinentă stabilește că, dacă respectiva competență nu este exercitată în ceea ce privește instrumentele de fonduri proprii pertinente, instituția va înceta să mai fie viabilă;
 - (c) într-unul dintre statele membre s-a luat o decizie privind acordarea de sprijin public extraordinar instituției sau întreprinderii-mamă, iar autoritatea pertinentă stabilește că, în caz de neacordare a acestui sprijin, instituția ar înceta să mai fie viabilă;
 - (d) instrumentele de fonduri proprii pertinente sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii, fie pe bază individuală și consolidată, fie pe bază consolidată, iar autoritatea pertinentă a statului membru al autorității responsabile cu supravegherea consolidată stabilește că, în caz de neexercitare a competenței de reducere în privința acestor instrumente, grupul consolidat nu va mai fi viabil.
2. Dacă o autoritate pertinentă ajunge la concluzia menționată la alineatul (1), ea informează imediat autoritatea de rezoluție responsabilă cu instituția în cauză, în cazul în care cele două autorități sunt distincte.
3. Înainte de a ajunge la concluzia menționată la alineatul (1) litera (d) de la prezentul articol în legătură cu o instituție care emite instrumente de fonduri proprii pertinente, contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii, pe bază individuală și consolidată, autoritatea pertinentă respectă cerințele de notificare și de consultare prevăzute la articolul 52.
4. Autoritățile de rezoluție trebuie să se conformeze cerinței prevăzute la alineatul (1) indiferent dacă ele aplică, în același timp, un instrument de rezoluție sau exercită orice altă competență de rezoluție în legătură cu respectiva instituție.

Articolul 52

Dispoziții care reglementează deprecierea instrumentelor de fonduri proprii

1. Atunci când se conformează cerinței prevăzute la articolul 51, autoritățile de rezoluție exercită competența de reducere în așa fel încât ea să producă următoarele rezultate:
- (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt depreciate în primul rând în funcție de pierderi și până la atingerea capacității lor de absorbție;
 - (b) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii pertinente este redusă la zero;

- (c) reducerea la zero a valorii respectivului principal este permanentă;
- (d) față de titularul instrumentului de fonduri proprii pertinent nu subzistă nicio datorie în cadrul respectivului instrument sau în legătură cu acesta, cu excepția datoriilor ajunse deja la scadență și a oricăror datorii legate de eventualele daune care ar putea apărea ca rezultat al controlului jurisdicțional al legalității exercitării competenței de reducere;
- (e) nu se plătește nicio despăgubire deținătorilor de instrumente de fonduri proprii pertinente, în afara celor prevăzute la alineatul (4).

Dispozițiile prevăzute la litera (d) nu împiedică furnizarea de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază către un titular de instrumente de fonduri proprii pertinente în conformitate cu alineatul (2).

2. Autoritățile de rezoluție pot să combine exercitarea competenței menționate la articolul 51 alineatul (1) cu obligația instituțiilor de a emite instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază deținătorilor de instrumente de fonduri proprii pertinente care sunt depreciate în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise de către instituția menționată la alineatul (1) sau de către o întreprindere-mamă a acestei instituții;
 - (b) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise anterior oricărei emisiuni de acțiuni sau de instrumente de proprietate efectuate de către instituția respectivă în vederea unui aport de capital din partea statului sau a unei entități publice;
 - (c) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt atribuite și transferate fără întârziere, după exercitarea competenței de reducere;
 - (d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care sunt furnizate pentru fiecare instrument de fonduri proprii pertinent respectă principiile stabilite la articolul 45 și toate orientările elaborate de ABE în temeiul articolului 45 alineatul (5).
3. În sensul furnizării de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu alineatul (2), autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor să mențină în permanență autorizația prealabilă necesară emiterii numărului relevant de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.
4. În cazul în care o instituție îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, iar autoritatea de rezoluție decide să aplice instituției un instrument de rezoluție, înainte de aplicarea respectivului instrument autoritatea de rezoluție trebuie să se conformeze cerințelor prevăzute la articolul 51 alineatul (1).
5. Statele membre impun instituțiilor să se asigure că exercitarea de către autoritățile de rezoluție a competenței de reducere în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) nu constituie un caz de nerespectare a obligațiilor sau un eveniment de credit în cadrul instrumentelor de fonduri proprii pertinente.

6. Pentru a asigura aplicarea consecventă a alineatului (5), ABE și AEVMP elaborează în comun proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica sensul termenului „eveniment de credit” în sensul alineatului respectiv.

ABE și AEVMP înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 53

Deprecierea contractuală sau conversia instrumentelor de fonduri proprii

Cu condiția ca respectivele clauze contractuale să producă efecte în momentul în care autoritatea face una dintre constărilor menționate la articolul 51 alineatul (1), cerința prevăzută la articolul 51 alineatul (1) nu se aplică instrumentelor de fonduri proprii pertinente dacă acestea satisfac următoarele condiții:

- (a) clauzele contractuale ale instrumentului de fonduri proprii pertinent prevăd reducerea la zero a valorii principalului instrumentului sau conversia instrumentului într-unul sau mai multe instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în mod automat, în situația în care o autoritate pertinentă face una dintre constărilor menționate la articolul 51 alineatul (1);
- (b) reducerea valorii principalului instrumentului de fonduri proprii pertinent sau conversia acestuia într-unul sau mai multe instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază respectă condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1);
- (c) atunci când clauzele instrumentului de fonduri proprii pertinent prevăd conversia acestuia într-unul sau mai multe instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, rata de conversie este prevăzută în aceste clauze și este conformă cu principiile stabilite la articolul 45 și cu toate orientările elaborate de ABE în temeiul articolului 45 alineatul (5).

Articolul 54

Autoritățile responsabile cu constatarea

- 1. Statele membre se asigură că autoritățile responsabile cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 51 alineatul (1) sunt cele stabilite la prezentul articol.
- 2. În cazul în care instrumentele de fonduri proprii pertinente sunt contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală în conformitate cu articolul 52 din Directiva 2006/48/CE, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 51 alineatul (1) din prezenta directivă trebuie să

fie autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție a statului membru în care a fost autorizată instituția în conformitate cu titlul II din Directiva 2006/48/CE.

3. În cazul în care instrumentele de fonduri proprii pertinente sunt emise de o instituție-filială și sunt contabilizate în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și pe bază consolidată, autoritățile responsabile cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 53 alineatul (1) sunt următoarele:
 - (a) autoritatea competentă sau autoritate de rezoluție din statul membru în care s-a stabilit instituția care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul II din Directiva 2006/48/CE este responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 51 alineatul (1) literele (a), (b) sau (c) din prezenta directivă;
 - (b) autoritatea competentă sau autoritate de rezoluție din statul membru al autorității responsabile cu supravegherea consolidată sau autoritatea competentă care execută subconsolidarea este responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 51 alineatul (1) litera (d).

Articolul 55

Aplicare consolidată: procedura de constatare

1. Statele membre se asigură că, înainte de a face una dintre constatările menționate la articolul 51 alineatul (1) literele (a), (b), (c) sau (d) în legătură cu o instituție care emite instrumente de fonduri proprii pertinente contabilizate în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și pe bază consolidată, autoritățile pertinente respectă următoarele cerințe:
 - (a) o autoritate pertinentă care intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 51 alineatul (1) literele (a), (b) sau (c) trebuie să notifice fără întârziere autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată;
 - (b) o autoritate pertinentă care intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 51 alineatul (1) literele (a), (b), (c) sau (d) trebuie să informeze fără întârziere autoritatea competentă responsabilă a fiecăreia dintre instituțiile emitente ale instrumentelor de fonduri proprii pertinente în raport cu care ar trebui exercitată competența de reducere, în cazul în care respectiva constatare ar fi efectuată.
2. O notificare transmisă de o autoritate pertinentă în conformitate cu alineatul (1) trebuie însoțită de o explicație a motivelor pentru care acesta are în vedere efectuarea constatării în cauză.
3. În cazul transmiterii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea pertinentă, prin consultare cu autoritățile competente notificate, trebuie să examineze următoarele aspecte:
 - (a) existența unei eventuale măsuri alternative, care ar putea înlocui exercitarea competenței de reducere în conformitate cu articolul 51 alineatul (1);

- (b) dacă o astfel de măsură alternativă există, cât de fezabilă ar fi aplicarea sa;
 - (c) dacă aplicarea unei astfel de măsuri alternative este fezabilă, care sunt perspectivele reale ca această măsură să abordeze, într-un interval de timp corespunzător, acele circumstanțe care altminteri ar necesita efectuarea uneia dintre constatările menționate la articolul 51 alineatul (1).
- 4. În sensul alineatului (3) de la prezentul articol, „măsuri alternative” înseamnă măsurile de intervenție timpurie menționate la articolul 23 din prezenta directivă, măsurile prevăzute la articolul 136 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE sau un transfer de fonduri ori de capital de la întreprinderea-mamă.
 - 5. În cazul în care, în conformitate cu alineatul (3), autoritatea pertinentă și autoritățile competente estimează că una sau mai multe măsuri alternative sunt disponibile, că aplicarea lor este fezabilă și că ele ar permite obținerea rezultatului menționat la litera (c) de la prezentul alineat, autoritățile în cauză trebuie să garanteze aplicarea acestor măsuri.
 - 6. În cazul în care, în conformitate cu alineatul (3), autoritatea pertinentă și autoritățile competente estimează că nu există măsuri alternative care ar permite obținerea rezultatelor menționate la litera (c) de la prezentul alineat, autoritatea pertinentă decide în ce măsură este oportună efectuarea constatării avute în vedere, menționate la articolul 51 alineatul (1).
 - 7. Autoritățile de rezoluție se conformează fără întârziere cerințelor stipulate la alineatele (1)-(6) de la prezentul articol, ținând cont în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

Capitolul V

Competențe de rezoluție

Articolul 56

Competențe generale

- 1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin toate competențele necesare aplicării instrumentelor de rezoluție. Mai exact, autoritățile de rezoluție trebuie să dețină următoarele competențe de rezoluție, pe care trebuie să aibă posibilitatea de a le exercita separat sau coroborat:
 - (a) competența de a solicita oricărei persoane să prezinte orice fel de informație necesară autorității de rezoluție pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei măsuri de rezoluție și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție;

- (b) competența de a prelua controlul asupra unei instituții aflate în rezoluție și de a exercita toate drepturile conferite proprietarilor sau acționarilor instituției;
- (c) competența de a transfera acțiuni și alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție;
- (d) competența de a transfera instrumente de datorie emise de o instituție aflată în rezoluție;
- (e) competența de a transfera unei terțe persoane anumite drepturi, active sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (f) competența de deprecia sau de a converti instrumentele menționate la articolul 51 în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate aparținând instituției aflate în rezoluție sau unei instituții-mamă pertinente aflate în rezoluție;
- (g) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea principalului sau suma restantă datorată în temeiul pasivelor eligibile ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (h) competența de a converti pasivele eligibile ale unei instituții aflate în rezoluție în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate ale instituției respective, ale unei instituții-mamă pertinente sau ale unei instituții-punte către care sunt transferate activele, drepturile sau pasivele instituției în cauză;
- (i) competența de a anula instrumente de datorie emise de o instituție aflată în rezoluție;
- (j) competența de a anula acțiuni sau alte instrumente de proprietate ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (k) competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție emiterea unor noi acțiuni, a unor noi instrumente de proprietate sau a altor instrumente de fonduri proprii, inclusiv a unor acțiuni preferențiale și a unor instrumente convertibile contingente;
- (l) competența de a impune conversia instrumentelor de datorie care conțin o clauză contractuală privind conversia în condițiile prevăzute la articolul 51;
- (m) competența de a modifica scadența instrumentelor de datorie emise de o instituție aflată în rezoluție sau competența de modifica suma dobânzilor de plată în cadrul instrumentelor respective, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților;
- (n) competența de a demite sau de a înlocui cadrele superioare de conducere ale unei instituții aflate în rezoluție.

2. Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când aplică instrumente și exercită competențele de rezoluție, autoritățile de rezoluție nu fac obiectul nici uneia dintre următoarele cerințe care s-ar aplica în mod normal în virtutea legislației naționale, a contractelor sau a altor dispoziții:

- (a) obligația a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției aflate în rezoluție;
- (b) obligația procedurală de a notifica vreo persoană anume.

Mai exact, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot exercita competențele prevăzute la prezentul articol, indiferent de restricțiile sau de obligațiile referitoare la obținerea acordului care s-ar aplica în mod normal transferului respectiv de instrumente financiare, drepturi, active sau pasive.

Litera (b) de la prezentul alineat nu aduce atingere cerințelor stipulate la articolul 75 sau oricăror alte obligații de notificare în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

Articolul 57

Competențe auxiliare competenței de transfer

1. Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de transfer, autoritățile de rezoluție au competența de a:
 - (a) lua măsuri, astfel încât transferul să poată fi efectuat în condițiile în care instrumentele financiare, drepturile, activele sau datoriile transferate sunt libere de orice obligație sau garanție;
 - (b) revoca drepturile de a achiziționa acțiuni suplimentare sau alte instrumente de proprietate;
 - (c) suspenda admiterea la tranzacționare pe o piață reglementată în sensul articolului 4 alineatul (14) din Directiva 2004/39/CE sau cotearea oficială a instrumentelor financiare conform Directivei 2001/34/CE;
 - (d) lua măsuri, astfel încât destinatarul să fie tratat în același mod în care ar fi tratată instituția aflată în rezoluție în legătură cu orice obligații, contracte sau acorduri încheiate de instituția aflată în rezoluție sau în legătură cu orice acțiuni întreprinse de aceasta;
 - (e) solicita instituției aflate în rezoluție sau destinatarului să furnizeze celelalte părți informații și asistență;
 - (f) anula sau modifica clauzele unui contract la care instituția de credit aflată în rezoluție este parte sau de a se substitui unei entități cesionare în calitate de parte semnatară;
 - (g) asigura respectarea contractelor încheiate de o filială, atunci când obligațiile ce decurg din acestea sunt garantate sau susținute în alt mod de întreprinderea-mamă, fără a aduce atingere vreunui drept contractual de a proceda la rezilierea, lichidarea sau anticiparea scadenței acestor contracte exclusiv pe baza insolvabilității sau a situației financiare a întreprinderii-mamă, în situația în care această garanție sau o altă formă de susținere, împreună cu

toate activele și pasivele conexe au fost transferate destinatarului și asumate de către acesta, sau dacă autoritatea de rezoluție furnizează, prin orice alt mijloc, o protecție adecvată pentru respectivele obligații.

2. Autoritățile de rezoluție exercită competențele menționate la alineatul (1) literele (a)-(g) în cazul în care ele consideră oportun să contribuie la garantarea faptului că măsurile de rezoluție sunt eficiente sau la atingerea unuia sau a mai multor obiective ale rezoluției.
3. Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de transfer sau o competență de reducere a datoriei, autoritățile de rezoluție au competența de a institui acorduri de continuitate, necesare pentru a garanta atât eficiența măsurilor de rezoluție, cât și capacitatea destinatarului de a desfășura activitatea care i-a fost transferată. Aceste acorduri de continuitate includ, mai exact:
 - (a) continuitatea contractelor încheiate de instituția aflată în rezoluție, astfel încât destinatarul să își asume drepturile și pasivele instituției aflate în rezoluție referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat și să se substituie instituției aflate în rezoluție (în mod explicit sau implicit) în toate documentele contractuale pertinente;
 - (b) substituirea instituției aflate în rezoluție cu destinatarul, în cadrul oricărei proceduri judiciare referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat.
4. Competențele menționate la alineatul (1) litera (d) și la alineatul (3) litera (b) nu aduc atingere:
 - (a) dreptului de reziliere a contractului de muncă deținut de angajații instituției aflate în rezoluție;
 - (b) niciunui drept al unei părți la un contract de a-și exercita drepturile contractuale, inclusiv dreptul de reziliere, atunci când clauzele contractuale o permit, în temeiul unui act sau al unei omisiuni comise fie de către instituția aflată în rezoluție, anterior transferului în cauză, fie de către destinatar, ulterior respectivului transfer.
5. Atunci când o autoritate de rezoluție stabilește că sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, sau când aplică un instrument ori exercită o competență de rezoluție, măsura de rezoluție în sine nu dă dreptul niciunei persoane de a:
 - (a) exercita vreun drept sau vreo competență de reziliere, de anticipare a scadenței sau de declarare a unei situații de nerespectare a obligațiilor (*event of default*) ori a unui eveniment de credit, în cadrul vreunui dintre contractele sau acordurile la care instituția aflată în rezoluție este parte;
 - (b) intra în posesia oricăror elemente de patrimoniu ale instituției aflate în rezoluție, sau de a-și exercita controlul asupra acestora;
 - (c) aduce atingere drepturilor contractuale ale instituției aflate în rezoluție.

Primul paragraf nu aduce atingere dreptului unei persoane de a întreprinde una dintre acțiunile menționate la literele (a), (b) și (c) de la primul paragraf, atunci când acest drept se naște în urma unei situații de nerespectare a obligațiilor sau a unei circumstanțe care nu este nici măsura de rezoluție propriu-zisă, nici rezultatul exercitării uneia dintre competențele de rezoluție prevăzute la prezentul articol.

Articolul 58

Competența de a solicita furnizarea de servicii și facilități

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție, inclusiv în cazul în care aceasta face obiectul procedurii obișnuite de insolvență, precum și oricărei entități care face parte din același grup cu instituția respectivă, să furnizeze orice servicii sau facilități necesare pentru a permite unui destinatar să exercite eficient activitățile care i-au fost transferate.
2. Statele membre se asigură că propriile autorități de rezoluție au competența de a garanta respectarea de către entitățile afiliate înființate pe teritoriul lor a obligațiilor impuse de autoritățile de rezoluție din alte state membre în conformitate cu alineatul (1).
3. Serviciile și facilitățile menționate la alineatele (1) și (2) se limitează la servicii și facilități operaționale și nu includ niciun fel de sprijin financiar.
4. Serviciile și facilitățile menționate la alineatele (1) și (2) sunt furnizate în următoarele condiții:
 - (a) în aceleași condiții, în cazul în care serviciile și facilitățile au fost furnizate instituției aflate în rezoluție în perioada imediat anterioară luării măsurii de rezoluție;
 - (b) în condiții comerciale, în cazurile în care nu se aplică litera (a).
5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza serviciile sau facilitățile necesare pentru a permite unui destinatar să exercite în mod eficient o activitate care i-a fost transferată.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Competența de a garanta aplicarea măsurilor de rezoluție luate de alte state membre

1. Statele membre se asigură că, atunci când un transfer de acțiuni, de alte instrumente de proprietate sau de active, drepturi și pasive include fie active situate în alt stat membru decât statul autorității de rezoluție, fie drepturi sau obligații ce decurg în temeiul legislației unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție, transferul produce efecte în acest alt stat membru sau în conformitate cu legislația acestui alt stat membru.
2. Statele membre acordă autorității de rezoluție care a efectuat sau intenționează să efectueze transferul toată asistența rezonabil necesară pentru a se asigura că acțiunile sau alte instrumente de proprietate ori activele, drepturile și pasivele sunt transferate către destinatar în conformitate cu toate dispozițiile legislației naționale aplicabile.
3. Statele membre se asigură că creditorii și părțile terțe afectate de transferul de activelor, drepturilor sau pasivelor menționate la alineatul (1) nu au dreptul de a împiedica, contesta sau reține transferul din circuit în temeiul niciunei dispoziții legislative a statului membru în care sunt situate activele sau în temeiul niciunei dispoziții legislative aplicabile drepturilor sau pasivelor.
4. Atunci când o autoritate de rezoluție a unui stat membru (denumit în continuare „statul membru A”) exercită competențele de reducere și de conversie, inclusiv în ceea ce privește instrumentele de fonduri proprii, în conformitate cu articolul 51, iar pasivele eligibile sau instrumentele de fonduri proprii pertinente ale instituției aflate în rezoluție includ:
 - (a) instrumente sau pasive reglementate de legislația unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere sau de conversie (denumit în continuare „statul membru B”);
 - (b) pasive datorate creditorilor situați în statul membru B.statul membru B se asigură că principalul acestor pasive sau al acestor instrumente este redus, sau că pasivele ori instrumentele sunt convertite ca urmare a exercitării competenței de reducere sau de conversie de către autoritatea de rezoluție din statul membru A.
5. Statele membre se asigură că creditorii afectați de exercitare a competențelor de reducere sau de conversie menționate la alineatul (4) nu au dreptul de a contesta reducerea sau, după caz, convertirea principalului instrumentului sau al pasivului în temeiul niciunei dispoziții legislative din statul membru B.
6. Fiecare stat membru se asigură că următoarele elemente sunt determinate în conformitate cu legislația statului membru al autorității de rezoluție:
 - (a) dreptul creditorilor și al părților terțe de a supune unui control jurisdicțional, în conformitate cu articolul 78, transferul menționat la alineatul (1) de la prezentul articol al activelor, drepturilor și pasivelor situate pe teritoriul său sau reglementate de legislația aplicabilă pe teritoriul său;

- (b) dreptul creditorilor de a supune unui control jurisdicțional, în conformitate cu articolul 78, reducerea principalului sau conversia unui instrument ori a unui pasiv menționat la prezentul articol alineatul (4) literele (a) sau (b);
- (c) măsurile de salvagardare menționate în capitolul V referitoare la transferurile parțiale ale activelor, drepturilor și pasivelor prevăzute la alineatul (1) situate pe teritoriul său sau reglementate de legislația aplicabilă pe teritoriul său.

Articolul 60

Competența de a solicita transferul bunurilor situate în țări terțe

Statele membre se asigură că, în cazurile în care o măsură de rezoluție implică luarea de măsuri cu privire la proprietăți situate într-o țară terță sau cu privire la drepturi și pasive reglementate de legislația unei țări terțe, autoritățile de rezoluție pot solicita ca:

- (a) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției aflate în rezoluție și destinatarul să fie obligați să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că transferul are loc;
- (b) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției aflate în rezoluție să aibă obligația de a deține activele și drepturile în numele destinatarului sau de a-l descărca pe acesta de răspundere până când transferul produce efecte;
- (c) cheltuielile destinatarului asociate aplicării oricărei măsuri necesare în conformitate cu literele (a) și (b) sunt acoperite din activele instituției aflate în rezoluție

Articolul 61

Competența de a suspenda anumite obligații

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda orice obligație de plată sau de livrare decurgând dintr-un contract la care o instituție este parte, începând de la data publicării avizului de suspendare în conformitate cu articolul 75 alineatul (7) până la orele 17:00 ale zilei lucrătoare următoare celei de publicare.
2. Depozitelor eligibile în sensul Directivei 94/19/CE nu li se aplică nicio decizie de suspendare luată în temeiul dispozițiilor alineatului (1).

Articolul 62

Competența de a limita executarea garanțiilor reale mobiliare

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a impune restricții creditorilor garantați ai unei instituții aflate în rezoluție în ceea ce privește

executarea garanțiilor reale mobiliare deținute în legătură cu activele respectivei instituții pentru o perioadă limitată de timp pe care autoritățile o consideră necesară în vederea atingerii obiectivelor rezoluției.

2. Autoritățile de rezoluție nu exercită competența prevăzută la alineatul (1) în legătură cu garanțiile reale mobiliare deținute de o contraparte centrală în legătură cu activele gajate cu titlu de marjă sau de garanție reală de către instituția aflată în rezoluție.
3. În cazurile în care se aplică articolul 72, autoritățile de rezoluție se asigură că toate limitările impuse în temeiul competenței prevăzute la alineatul (1) sunt aplicate în mod coerent tuturor entităților afiliate care fac obiectul unor măsuri de rezoluție.
4. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 103, măsuri prin care precizează perioada de timp în care se aplică o limitare a executării anumitor categorii de garanții reale mobiliare.

Articolul 63

Competența de suspendare temporară a drepturilor de reziliere

1. Sub rezerva articolului 77, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți la un contract financiar încheiat cu o instituție aflată în criză care decurg din simpla aplicare a unei măsuri de către autoritatea de rezoluție, de la momentul notificării avizului în conformitate cu articolul 74 alineatele (5) și (6) până cel târziu la orele 17:00 ale zilei lucrătoare următoare zilei de notificare.

În sensul prezentului alineat, ora relevantă este cea a statului membru de origine al instituției aflate în rezoluție.

2. În cazul în care o autoritate de rezoluție exercită competența de suspendare a drepturilor de reziliere prevăzută la alineatul (1), ea trebuie să depună toate eforturile rezonabile pentru a se asigura de respectarea pe parcursul perioadei de suspendare a tuturor obligațiilor legate de marje, garanții reale și operațiuni de decontare care grevează instituția aflată în criză în temeiul unor contracte financiare.
3. O persoană poate exercita un drept de reziliere în temeiul unui contract financiar înainte de expirarea perioadei menționate la alineatul (1), în cazul în care persoana respectivă primește un aviz din partea autorității de rezoluție prin care i se aduce la cunoștință faptul că drepturile și pasivele care fac obiectul acordului de compensare nu vor fi transferate către o altă entitate.
4. În cazul în care autoritatea de rezoluție exercită competența de suspendare a drepturilor de reziliere prevăzută la alineatul (1), aceste drepturi pot fi exercitate la expirarea perioadei de suspendare după cum urmează:
 - (a) dacă drepturile și obligațiile ce decurg în temeiul contractului financiar au fost transferate către o altă entitate sau dacă instrumentul de recapitalizare internă a fost aplicat instituției aflate în rezoluție în scopul menționat la articolul 37 alineatul (2) litera (b):

- (i) o persoană nu poate exercita drepturile de reziliere ca urmare a măsurii de rezoluție în niciunul dintre cazurile menționate la articolul 77 alineatul (1);
 - (ii) o persoană poate exercita drepturile de reziliere în conformitate cu clauzele contractului respectiv în cazul oricărei neîndepliniri ulterioare a obligațiilor contractuale, fie de către destinatar, în situația în care contractul a fost transferat către o altă entitate, fie de către instituție, în situația în care a fost aplicat instrumentul de recapitalizare internă;
 - (b) dacă instituția aflată în rezoluție își păstrează drepturile și obligațiile ce decurg în temeiul contractului financiar, iar autoritatea de rezoluție nu aplică instituției respective instrumentul de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 37 alineatul (2) litera (a), o persoană poate exercita dreptul de reziliere imediat, în conformitate cu clauzele respectivului contract.
5. Autoritățile competente sau autoritățile de rezoluție pot solicita unei instituții păstrarea unei evidențe detaliate a contractelor financiare, în cazul în care consideră că există o mare probabilitate ca instituția să îndeplinească condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.
6. În sensul alineatului (1), „contracte financiare” înseamnă următoarele contracte și acorduri:
- (a) contracte de valori mobiliare, inclusiv:
 - (i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de valori mobiliare, grupuri sau indici de valori mobiliare,
 - (ii) o opțiune pe o valoare mobilă, grup sau indice de valori mobiliare,
 - (iii) o tranzacție repo sau reverse repo implicând orice astfel de valori mobiliare, grupuri sau indici de valori mobiliare;
 - (b) contracte pe mărfuri, inclusiv:
 - (i) contracte privind vânzarea sau cumpărarea de mărfuri la termen,
 - (ii) opțiunile pe mărfuri;
 - (c) contractele futures și forward, inclusiv contractele (altele decât cele pe materii prime) privind cumpărarea, vânzarea sau transferul de materii prime sau bunuri de orice natură, de servicii, drepturi sau garanții contra unui anumit preț, la un anumit moment în viitor,
 - (d) contractele repo pe valori mobiliare;
 - (e) contracte swap, inclusiv:

- (i) swapuri, opțiuni, acorduri futures sau forward pe rata dobânzii; tranzacții spot sau de alt tip pe cursul valutar, metale prețioase sau mărfuri; swapuri pe valută, pe indici ai acțiunilor sau pe acțiuni, pe indici ai datoriei sau pe datorii, pe indici ai mărfurilor sau pe mărfuri, condiții meteorologice; emisii sau inflație,
 - (ii) swapuri pe randamentul total, pe marja de credit sau swapuri pe riscul de credit,
 - (iii) orice acord sau tranzacție similară cu unul dintre acordurile menționate la punctele (i) sau (ii) de la prezenta literă și care face obiectul unor tranzacționări repetate pe piețele swapurilor sau ale instrumentelor derivate;
 - (f) acorduri-cadru referitoare la toate tipurile de contracte sau acorduri menționate la literele (a)-(e).
7. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele elemente în sensul alineatului (6):
- (a) informațiile privind contractele financiare care trebuie să figureze în registrele detaliate;
 - (b) circumstanțele în care trebuie impusă această cerință.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 64

Exercitarea competențelor de rezoluție

1. Statele membre se asigură că, în vederea aplicării unei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt în măsură să exercite un control asupra instituției aflate în rezoluție care să le permită:
 - (a) să gestioneze instituția aflată în rezoluție și să exercite toate activitățile și serviciile acesteia, dispunând de toate competențele membrilor, acționarilor, administratorilor și personalului instituției;
 - (b) să gestioneze și să dispună de activele și de patrimoniul instituției aflate în rezoluție.

Controlul prevăzut la primul paragraf poate fi exercitat direct de către autoritatea de rezoluție sau indirect, de către o persoană desemnată de autoritate, inclusiv de un administrator sau un administrator special

2. Statele membre se asigură totodată că autoritățile de rezoluție au posibilitatea de a lua măsuri de rezoluție prin ordonanță, în conformitate cu competențele și procedurile administrative naționale, fără a exercita controlul asupra instituției.
3. Autoritățile de rezoluție decid, de la caz la caz, oportunitatea aplicării unei măsuri de rezoluție prin intermediul mijloacelor specificate la alineatele (1) sau (2), ținând cont de obiectivele rezoluției și de principiile generale care o reglementează, de circumstanțele specifice instituției în cauză și de necesitatea de a facilita rezoluția eficientă a grupurilor transnaționale.

Capitolul VI

Măsuri de salvagardare

Articolul 65

Tratamentul acționarilor și al creditorilor în caz de transfer parțial și aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

1. După aplicarea instrumentelor de rezoluție și în special în sensul articolului 67, statele membre se asigură că:
 - (a) în cazul în care autoritățile de rezoluție transferă doar anumite părți din drepturile, activele și pasivele instituției, acționarii și creditorii ale căror creanțe nu au fost transferate primesc ca plată a creanțelor lor o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență imediat înainte ca transferul să aibă loc,
 - (b) în cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă, acționarii și creditorii ale căror creanțe au fost depreciate sau convertite în capitaluri proprii primesc ca plată a creanțelor lor o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență imediat înainte ca deprecierea sau conversia să aibă loc.

Articolul 66

Evaluare

În sensul articolului 65, statele membre se asigură de efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, după ce au avut loc transferurile parțiale, deprecierea sau conversia. Această evaluare trebuie să fie distinctă de cea efectuată în conformitate cu articolul 30, cu excepția cazului în care ea înlocuiește o evaluare provizorie efectuată în temeiul articolului 30 alineatul (5). Evaluarea poate fi efectuată de către autoritatea responsabilă cu procedura obișnuită de insolvență prin intermediul căreia este lichidată instituția, în cadrul respectivei proceduri sau în cadrul unei proceduri separate în conformitate cu legislația națională.

2. Evaluarea identifică:
 - (a) tratamentul pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit în cazul în care instituția în legătură cu care au fost efectuate transferul parțial, deprecierea sau conversia ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență imediat înainte ca transferul, deprecierea sau conversia să aibă loc;
 - (b) tratamentul de facto de care acționarii și creditorii au beneficiat, beneficiază sau sunt susceptibili de a beneficia în cadrul procedurii de lichidare a instituției;
 - (c) existența unei eventuale diferențe între tratamentul menționat la litera (a) și cel menționat la litera (b).
3. Evaluarea trebuie efectuată în conformitate cu dispozițiile și metodele stipulate la articolul 30 alineatele (1)-(5), ea trebuind totodată:
 - (a) să ia în calcul ipoteza conform căreia instituția în raport cu care au fost efectuate transferul parțial, deprecierea sau conversia ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență imediat după efectuarea transferului, a deprecierii sau a conversiei;
 - (b) să ia în calcul ipoteza conform căreia transferul parțial sau transferul de drepturi, active sau pasive, ori deprecierea sau conversia nu ar fi avut loc;
 - (c) să nu țină cont de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar instituției.

Articolul 67

Măsuri de salvagardare pentru acționari și creditorii

1. Statele membre se asigură că, în cazul în care evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 66 stabilește că acționarii și creditorii menționați la articolul 65 alineatul (2) au primit ca plată a creanțelor lor o sumă mai mică decât cea pe care ar fi primit-o în contextul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență, aceștia au dreptul la plata diferenței din partea autorității de rezoluție.
2. Statele membre pot alege mecanismele și acordurile prin intermediul cărora se efectuează plata.

Articolul 68

Măsuri de salvagardare pentru contrapărți în caz de transfer parțial

1. Statele membre se asigură că măsurile de protecție menționate în prezentul capitol se aplică în cazurile următoare:

- (a) atunci când o autoritate de rezoluție transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții către o altă entitate sau de la o instituție-punte sau vehicul de gestionare a activelor către o altă persoană;
 - (b) atunci când o autoritate de rezoluție exercită competențele menționate la articolul 57 alineatul (1) litera (f).
2. Statele membre trebuie să garanteze protecția corespunzătoare a următoarelor acorduri și a contrapărților la aceste acorduri:
- (a) contracte de garanție reală mobilă, în virtutea cărora o persoană dispune, cu titlu de valoare mobilă, de o garanție reală sau contingentă în legătură cu activele sau drepturile care fac obiectul unui transfer, indiferent dacă această valoare mobilă este garantată prin active sau drepturi specifice ori printr-o garanție flotantă (*floating charge*) sau printr-un acord similar;
 - (b) contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, prin care garanțiile reale care garantează sau acoperă executarea anumitor obligații specifice sunt furnizate printr-un transfer deplin de drepturi de proprietate asupra activelor efectuat de furnizorul garanției reale către beneficiarul garanției, cu condiția ca beneficiarul să restituie aceste active în cazul în care respectivele obligații specifice sunt executate;
 - (c) acorduri de compensare reciprocă, prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între bancă și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;
 - (d) acorduri de compensare, prin care anumite creanțe sau obligații pot fi convertite într-o creanță unică netă, inclusiv acordurile de compensare cu exigibilitate imediată în temeiul cărora, în cazul producerii unui eveniment care determină executarea garanției (oricum și oriunde ar fi definit acesta), scadența obligațiilor părților este anticipată, astfel încât ele fie devin imediat exigibile fie se sting și, în orice caz, sunt convertite într-o creanță unică netă sau înlocuite de aceasta;
 - (e) mecanisme de finanțare structurate, inclusiv securitizările și obligațiunile garantate care implică acordarea de garanții mobiliare uneia dintre părțile la acord, ori unui administrator fiduciar, unui agent sau unei persoane agreeate.

Forma de protecție adecvată pentru categoriile de acorduri menționate la literele (a)-(e) de la prezentul alineat este precizată mai în detaliu la articolele 70-73 și face obiectul limitărilor prevăzute la articolele 61, 62 și 77.

3. Cerința prevăzută la alineatul (2) se aplică indiferent de numărul părților implicate în aceste acorduri și de posibilitatea ca ele:
- (a) să fie create prin contract, fiducie sau prin alte mijloace ori să decurgă în mod automat din aplicarea legii;
 - (b) să decurgă din legislația unei alte jurisdicții sau să fie reglementate în întregime sau parțial de către aceasta.

4. Comisia poate adopta, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 103, măsuri vizând precizarea mai în detaliu a categoriilor de acorduri care se încadrează în domeniul de aplicare al dispozițiilor alineatului (2) literele (a)-(e) de la prezentul articol.

Articolul 69

Protecție pentru garanțiile reale financiare și acordurile de compensare cu sau fără exigibilitate imediată

Statele membre se asigură că există o protecție adecvată în cazul contractelor de garanție financiară cu transfer de proprietate și al acordurilor de compensare cu sau fără exigibilitate imediată pentru a preveni transferul unei părți, dar nu a totalității drepturilor și pasivelor protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate sau al unui acord de compensare cu sau fără exigibilitate imediată între instituție și o altă persoană, precum și modificarea sau rezilierea acestor drepturi și datorii protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate sau al unui acord de compensare cu sau fără exigibilitate imediată prin exercitarea competențelor auxiliare.

În sensul primului paragraf, drepturile și pasivele trebuie să fie considerate ca fiind protejate în temeiul unui astfel de acord în cazul în care părțile la acord au dreptul la compensarea acestor drepturi și pasive cu sau fără exigibilitate imediată.

Articolul 70

Protecție pentru contractele de garanție

Statele membre se asigură că pasivele acoperite printr-un contract de garanție beneficiază de o protecție adecvată, astfel încât să se împiedice:

- (a) transferul activelor cu care este garantat pasivul, cu excepția cazului în care sunt deopotrivă transferate atât pasivul respectiv, cât și dreptul de a beneficia de garanție;
- (b) transferul unui pasiv garantat, cu excepția cazului în care este transferat și dreptul de a beneficia de garanție;
- (c) transferul dreptului de a beneficia de garanție, cu excepția cazului în care este transferat și pasivul garantat;
- (d) modificarea sau rezilierea unui contract de garanție prin exercitarea competențelor auxiliare, dacă respectiva modificare sau reziliere are drept efect încetarea garanției asupra pasivului.

Articolul 71

Protecție pentru mecanismele de finanțare structurate

1. Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare structurate fac obiectul unei protecții adecvate, astfel încât să se prevină oricare dintre circumstanțele următoare:
 - (a) transferul unei părți, dar nu a totalității patrimoniului, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanțare structurată la care instituția de credit aflată în rezoluție este parte;
 - (b) rezilierea sau modificarea, prin exercitarea competențelor auxiliare, a activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanțare structurată la care instituția aflată în rezoluție este parte.
2. Măsurile de protecție menționate la alineatul (1) nu se aplică în cazurile în care doar patrimoniul, drepturile și pasivele aferente depozitelor sunt sau nu transferate, reziliate sau modificate.

Articolul 72

Transferuri parțiale: protecția sistemelor de tranzacționare, decontare și compensare

1. Statele membre se asigură că transferul, anularea sau modificarea nu afectează nici normele referitoare la sistemele reglementate de Directiva 98/26/CE, nici funcționarea acestora, atunci când autoritatea de rezoluție:
 - (a) transferă parțial, dar nu în totalitate, patrimoniul, drepturile sau pasivele unei instituții către o altă entitate;
 - (b) exercită competențele prevăzute la articolul 57 pentru a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte sau pentru a înlocui un destinatar ca parte semnatară;
2. Mai exact, aceste transferuri, anulări sau modificări nu pot revoca un ordin de transfer în violarea dispozițiilor articolului 5 din Directiva 98/26/CE, după cum nu pot modifica sau anula nici opozabilitatea ordinelor de transfer și a compensării în conformitate cu articolele 3 și 5 din Directiva 98/26/CE, utilizarea de fonduri, titluri de valoare sau facilități de credit în conformitate cu dispozițiile articolului 4 din Directiva 98/26/EC sau protecția garanțiilor suplimentare în conformitate cu articolul 9 din Directiva 98/26/CE.

Articolul 73

Active, drepturi și pasive reglementate de legislația unui teritoriu din afara Uniunii

Atunci când o autoritate de rezoluție intenționează să transfere sau transferă totalitatea activelor, drepturilor și pasivelor unei instituții către o altă entitate, dar transferul nu este sau

riscă să nu fie efectiv în raport cu anumite active, deoarece acestea se află în afara Uniunii, sau în raport cu anumite drepturi sau pasive, deoarece acestea fac obiectul legislației unui teritoriu aflat în afara Uniunii, autoritatea de rezoluție nu procedează la efectuarea transferului sau, în cazul în care l-a ordonat deja, transferul respectiv este nul și toate activele, drepturile și pasivele acoperite de acordul pertinent menționat la articolul 69 alineatul (2) sunt menținute în instituția aflată în rezoluție, sau sunt reafectate acestea.

Capitolul VII

Obligații procedurale

Articolul 74

Cerințe de notificare

1. Statele membre trebuie să solicite organismelor de conducere ale instituțiilor să informeze autoritățile competente în cazul în care consideră că instituțiile au intrat sau sunt susceptibile de a intra în criză, în sensul articolului 27 alineatul (2).
2. Autoritățile competente informează autoritățile de rezoluție pertinente în legătură cu orice măsuri pe care le impun instituțiilor în temeiul articolului 22 din prezenta directivă sau al articolului 136 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE.
3. În cazul în care o autoritate competentă estimează că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la literele (a) și (b) de la articolul 27 alineatul (1) în ceea ce privește o anumită instituție, ea comunică această constatare fără întârziere următoarelor autorități:
 - (a) autorității de rezoluție a instituției respective, dacă este vorba despre o entitate distinctă;
 - (b) băncii centrale, dacă este vorba despre o entitate distinctă;
 - (c) autorității de rezoluție a grupului, după caz;
 - (d) ministerelor competente;
 - (e) în cazul în care instituția face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul V capitolul 4 secțiunea 1 din Directiva 2006/48/CE, autorității responsabile cu supravegherea consolidată.
4. La primirea unei comunicări din partea autorității competente în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție evaluează în ce măsură sunt îndeplinite condițiile stabilite la articolul 27 în legătură cu instituția în cauză.
5. Decizia prin care se stabilește că sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție în raport cu o anumită instituție trebuie să fie prezentată sub forma unui aviz, care trebuie să conțină următoarele informații:

- (a) motivele care stau la baza deciziei respective;
- (b) măsurile pe care autoritatea de rezoluție intenționează să le ia.

Măsura la care se face referire la litera (b) poate include o măsură de rezoluție sau o cerere de lichidare, numirea unui administrator sau orice altă măsură prevăzută de legislația națională în domeniul insolvenței.

Autoritatea sau autoritățile responsabile cu decizia respectivă notifică această decizie instituției în cauză. Notificările efectuate în temeiul prezentului alineat pot lua forma notificării publice menționate la alineatul (6).

- 6. În cazul în care autoritatea de rezoluție ia o măsură de rezoluție, ea face această măsură publică și depune toate eforturile rezonabile pentru a o notifica tuturor acționarilor și creditorilor cunoscuți, în special investitorilor de retail, care au fost afectați de exercitarea competenței de rezoluție. Măsurile stipulate la articolul 75 alineatul (4) sunt considerate „eforturi rezonabile” în sensul prezentului alineat.
- 7. Autoritățile de rezoluție publică un aviz de precizare a condițiilor și a duratei respectivei suspendări în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 75 alineatul (4), în cazurile în care își exercită competențele de rezoluție și, mai exact:
 - (a) competența prevăzută la articolul 61 de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare;
 - (b) competența prevăzută la articolul 63 de a suspenda drepturile de reziliere.
- 8. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza procedurile, conținutul și condițiile legate de respectarea următoarelor cerințe:
 - (a) notificările menționate la alineatele (1)-(5),
 - (b) avizul de suspendare menționat la alineatul (7).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 75

Obligații procedurale ale autorităților de rezoluție

- 1. Statele membre se asigură că, după luarea unei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție se conformează cerințelor prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), imediat ce acest lucru devine în mod rezonabil posibil.
- 2. Autoritatea de rezoluție notifică măsura de rezoluție atât instituției aflate în rezoluție, cât și Autorității Bancare Europene.

Orice notificare efectuată în temeiul prezentului alineat conține o copie a oricărui ordin sau instrument prin intermediul căruia sunt exercitate competențele relevante și precizează data de la care produc efecte măsurile de rezoluție.

3. Notificarea menționată la alineatului (2) conține o copie a oricărui ordin sau instrument prin intermediul căruia sunt exercitate competențele relevante și precizează data de la care instrumentul sau competențele produc efecte.
4. Autoritatea de rezoluție publică sau asigură publicarea fie a unei copii a ordinului sau a instrumentului prin intermediul căruia este luată măsura de rezoluție, fie a unui aviz de sinteză a efectelor măsurii de rezoluție și, mai exact, a efectelor asupra investitorilor de retail, prin următoarele mijloace:
 - (a) pe site-ul său internet oficial;
 - (b) pe site-ul internet al autorității competente, dacă aceasta este o entitate distinctă față de autoritatea de rezoluție, ori pe site-ul internet al ABE;
 - (c) pe site-ul internet al instituției aflate în rezoluție;
 - (d) în cazurile în care acțiunile sau alte instrumente de proprietate ale instituției aflate în rezoluție sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, mijloacele utilizate pentru divulgarea informațiilor reglementate referitoare la respectiva instituție în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁹.
5. Autoritatea de rezoluție se asigură că documentele care atestă existența instrumentelor menționate la alineatul (4) sunt trimise acționarilor și creditorilor cunoscuți ai instituției aflate în rezoluție.

Articolul 76

Confidențialitate

1. Cerințele privind secretul profesional sunt obligatorii pentru următoarele persoane:
 - (a) autoritățile de rezoluție;
 - (b) autoritățile competente și ABE;
 - (c) ministerele competente;
 - (d) angajații sau foștii angajați ai autorităților menționate la literele (a) și (b);
 - (e) administratorii speciali desemnați în conformitate cu articolul 24;
 - (f) cumpărătorii potențiali, atât cei contactați de autoritățile competente, cât și cei solicitați de autoritățile de rezoluție, indiferent dacă acest contact sau această

³⁹ JO L 390, 31.12.2004, p. 38.

solicitare a avut loc sau nu în cadrul pregătirii în vederea utilizării instrumentului de vânzare a activității sau dacă solicitarea respectivă a condus sau nu la o achiziție;

- (g) auditorii, contabilii, consilierii juridici și profesionali, evaluatorii și alți experți angajați de autoritățile de rezoluție sau de către cumpărătorii potențiali menționați la litera (f);
 - (h) organismele care administrează sistemele de garantare a depozitelor;
 - (i) băncile centrale și alte autorități implicate în procesul de rezoluție;
 - (j) orice alte persoane care furnizează sau au furnizat servicii autorităților de rezoluție.
2. Fără a aduce atingere caracterului general al cerințelor prevăzute la alineatul (1), persoanelor menționate la alineatul respectiv li se interzice divulgarea informațiilor confidențiale primite fie în exercițiul activităților lor profesionale, fie de la o autoritate de rezoluție, în legătură cu funcțiile acesteia, către orice persoană sau autoritate, cu excepția cazului în care această divulgare se face fie sub formă de rezumat ori în formă agregată astfel încât instituțiile să nu poată fi identificate, fie cu consimțământul expres și prealabil al autorității de rezoluție.
3. Cerințele de confidențialitate prevăzute la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol nu împiedică autoritățile de rezoluție sau pe angajații acestora să facă schimb de informații cu alte autorități de rezoluție din Uniune, cu autorități competente, cu bănci centrale, cu ABE sau, sub rezerva articolului 90, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu cele ale autorităților de rezoluție, în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție.
4. Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere cazurilor care intră sub incidența dreptului penal.
5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modalitățile de furnizare a informațiilor sub formă de rezumat sau în formă agregată în sensul alineatului (2).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Capitolul VIII

Dreptul la recurs și excluderea altor măsuri

Articolul 77

Excluderea drepturilor de reziliere și de compensare în rezoluție

1. Statele membre se asigură că, în cadrul unui contract financiar definit în sensul articolului 63, încheiat inițial cu instituția aflată în rezoluție, părțile la contract nu își pot exercita nici drepturile de reziliere prevăzute în respectivul contract, nici drepturile decurgând dintr-o clauză de tip „walk-away”, cu excepția cazului în care măsura de rezoluție este instrumentul de vânzare a activității sau instrumentul instituției-punte și că drepturile și pasivele care fac obiectul contractului financiar nu sunt transferate către o terță parte sau, după caz, către o instituție-punte.

În sensul prezentului alineat, clauza derogatorie „walk-away” include în contractele financiare o dispoziție care suspendă, modifică sau stinge o obligație de plată a părții aflate în neîncălcarea dispozițiilor contractuale, sau împiedică apariția unei astfel de obligații care ar apărea, în absența acestei dispoziții.

2. Statele membre se asigură că creditorii instituției aflate în rezoluție nu sunt abilitați să își exercite drepturile statutare privind compensarea, cu excepția cazului în care măsura de rezoluție este instrumentul de vânzare a activității sau instrumentul instituției-punte și că drepturile și pasivele care fac obiectul contractului financiar nu sunt transferate către o terță parte sau, după caz, către o instituție-punte.

Articolul 78

Dreptul de a contesta rezoluția

1. Statele membre se asigură că toate persoanele afectate de decizia de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 74 alineatul (5) sau de o decizie a autorităților de rezoluție privind luarea unei măsuri de rezoluție au dreptul de a solicita un control jurisdicțional al deciziei respective.
2. Dreptul la controlul jurisdicțional menționat la alineatul (1) se supune următoarelor restricții:
 - (a) depunerea cererii privind controlul jurisdicțional sau orice altă măsură provizorie nu trebuie să implice suspendarea automată a efectelor deciziei contestate;
 - (b) decizia autorității de rezoluție trebuie să aibă imediat titlu executoriu și să nu poată face obiectul unui ordin de suspendare emis de către o instanță;

- (c) controlul trebuie să se limiteze la elementele următoare:
- legalitatea deciziei menționate la alineatul (1), inclusiv o examinare a gradului în care au fost îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție,
 - legalitatea modalităților în care această decizie a fost pusă în aplicare și
 - caracterul adecvat al tuturor compensațiilor acordate;
- (d) anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluție nu trebuie să afecteze niciun act administrativ adoptat și nicio tranzacție încheiată ulterior de către autoritatea de rezoluție în cauză pe baza deciziei sale anulate, atunci când acest lucru este necesar pentru a proteja interesul unor părți terțe care, acționând de bună-credință, au cumpărat active, drepturi și pasive ale instituției aflate în rezoluție în temeiul exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție. Căile de recurs împotriva unei decizii sau măsuri prejudiciabile a autorităților de rezoluție trebuie să se limiteze la acordarea de compensații pentru pierderile suferite de reclamant ca urmare a deciziei sau a măsurii respective.

Articolul 79

Restricții referitoare la alte proceduri judiciare

1. Statele membre se asigură că procedura obișnuită de insolvență prevăzută de legislația națională nu poate fi declanșată împotriva unei instituții aflate în rezoluție sau a unei instituții pentru care se consideră că sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.
2. În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că:
 - (a) autoritățile competente și autoritățile de rezoluție sunt notificate cu privire la orice fel cerere de deschidere a procedurii obișnuite de insolvență în raport cu o instituție, indiferent dacă instituția se află în rezoluție sau dacă a fost făcut publică o decizie în conformitate cu articolul 74 alineatul (6);
 - (b) instanța de judecată nu poate lua o hotărâre în legătură cu cererea, decât dacă a primit confirmarea efectuării notificărilor menționate la litera (a) și în momentul în care survine una dintre următoarele situații:
 - (i) autoritatea de rezoluție a informat tribunalul cu privire la intenția sa de a nu lua nicio măsură de rezoluție în raport cu instituția în cauză;
 - (ii) a expirat un termen de 14 zile de la data efectuării notificărilor menționate la litera (a).
3. Fără a aduce atingere niciunei limitări privind executarea garanțiilor reale mobiliare impuse în temeiul articolul 63 sau al alineatului (1) de la prezentul articol, statele

membre se asigură că, atunci când este necesar în vederea aplicării eficace a instrumentelor și competențelor de rezoluție, autoritățile de rezoluție pot solicita tribunalului să suspende, pentru o perioadă de timp adecvată conform obiectivului urmărit, orice acțiune sau procedură judiciară la care este sau devine parte o instituție aflată în rezoluție.

TITLUL V

REZOLUȚIA GRUPURILOR

Articolul 80

Colegii de rezoluție

1. Autoritățile de rezoluție a grupurilor instituie colegii de rezoluție pentru a îndeplini sarcinile prevăzute la articolele 11, 15 și 83 și, după caz, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe.

Mai precis, colegiile de rezoluție oferă autorităților de rezoluție ale grupurilor, celorlalte autorități de rezoluție și, după caz, autorităților competente și autorităților responsabile cu supravegherea consolidată un cadru pentru îndeplinirea următoarelor sarcini:

- (a) partajarea informațiilor care prezintă interes din punctul de vedere al elaborării planurilor de rezoluție a grupurilor, al aplicării în cazul grupurilor a competențelor de pregătire și prevenire, precum și al rezoluției grupurilor;
 - (b) elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor în conformitate cu articolul 11;
 - (c) evaluarea posibilităților de rezoluție a grupurilor în conformitate cu articolul 13;
 - (d) exercitarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de rezoluție a grupurilor în conformitate cu articolul 15;
 - (e) luarea deciziei cu privire la necesitatea de a institui o schemă de rezoluție a grupurilor conform articolului 83;
 - (f) asigurarea acordului privind schemele de rezoluție a grupurilor conform articolului 83;
 - (g) coordonarea comunicării publice a strategiilor și schemelor de rezoluție a grupurilor;
 - (h) coordonarea utilizării mecanismelor de finanțare prevăzute în titlul VII.
2. Autoritățile de rezoluție ale grupurilor, autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care a fost înființată o filială care face obiectul supravegherii consolidate și ABE sunt membri ai colegiului de rezoluție.

În cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor instituții este o societate menționată la articolul 1 litera (d), autoritatea de rezoluție din statul membru în care a fost înființată societatea respectivă trebuie să fie membru al colegiului de rezoluție.

Atunci când autoritățile de rezoluție membre ale colegiului de rezoluție nu sunt ministerele competente, acestea din urmă sunt membri ai colegiilor de rezoluție, pe lângă autoritățile de rezoluție, și pot participa la reuniunile colegiilor, în special atunci când aspectele de discutat se referă la aspecte care pot avea consecințe asupra fondurilor publice.

În cazul în care o întreprindere-mamă sau o instituție înființată în Uniune are instituții-filiale situate în țări terțe, autoritățile de rezoluție din respectivele țări terțe pot fi de asemenea invitate să participe la colegiile de rezoluție în calitate de observatori, la cererea autorității de rezoluție a grupului, cu condiția ca acestea să facă obiectul unor cerințe de confidențialitate echivalente cu cele prevăzute la articolul 76.

3. Organismele publice participante în cadrul colegiilor cooperează strâns. Autoritatea de rezoluție a grupului coordonează toate activitățile colegiilor de rezoluție, ea convocând și prezidând toate reuniunile acestora. Autoritatea de rezoluție a grupului informează pe deplin și anticipat toți membrii colegiului și ABE în legătură cu organizarea acestor reuniuni, principalele aspecte care urmează a fi discutate și activitățile ce vor fi examinate. Autoritatea de rezoluție a grupului decide care autorități și ministere ar trebui să participe la diferitele reuniuni sau activități ale colegiului, în funcție de necesitățile specifice. Autoritatea de rezoluție a grupului informează, de asemenea, în timp util, toți membrii colegiului în legătură cu măsurile și deciziile adoptate în cadrul acestor reuniuni, precum și cu acțiunile întreprinse.

Decizia autorității de rezoluție a grupului trebuie să țină cont de relevanța chestiunii supuse examinării, de activitatea care trebuie planificată sau coordonată și de deciziile care trebuie luate pentru respectivele autorități de rezoluție, în special de impactul potențial asupra stabilității sistemului financiar în statele membre vizate.

4. ABE trebuie să contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării efective, eficiente și consecvente a colegiilor de rezoluție. În acest scop, ABE poate participa, fără drept de vot însă, la anumite reuniuni sau activități specifice, după cum consideră oportun.
5. După consultarea celorlalte autorități de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului stabilește reguli și proceduri scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție.
6. Prin derogare de la alineatul (2), în scopul îndeplinirii sarcinilor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf litera (e), autoritatea sau autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care a fost înființată o filială participă la reuniunile sau activitățile colegiului de rezoluție.
7. Prin derogare de la alineatul (2), în scopul îndeplinirii sarcinilor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf literele (f) și (h), autoritatea sau autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care a fost înființată o filială care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție participă la reuniunile sau activitățile colegiului de rezoluție.

8. Autoritatea de rezoluție a grupului nu poate institui colegii de rezoluție în cazul în care alte grupuri sau colegii îndeplinesc aceleași funcții și sarcini cu cele menționate la prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile stabilite în prezenta secțiune. În acest caz, toate trimiterile la colegii de rezoluție din prezenta directivă trebuie de asemenea înțelese ca trimiteri la aceste alte grupuri sau colegii.
9. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza regulile de funcționare operațională a colegiilor de rezoluție pentru îndeplinirea sarcinilor prevăzute la alineatele (1), (3), (5), (6) și (7).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei în termen de douăsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 81

Colegii de rezoluție europene

1. În cazul în care o instituție dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță deține două sau mai multe instituții-filiale înființate în Uniune, autoritățile de rezoluție din statele membre în care au fost înființate respectivele instituții-filiale din Uniune instituie un colegiu de rezoluție european, în cazul în care nu au fost stabilite acorduri similare celor menționate la articolul 89.
2. Colegiul de rezoluție european va îndeplini funcțiile și sarcinile prevăzute la articolul 80 în ceea ce privește instituțiile-filiale locale.
3. În cazul în care instituțiile-filiale locale sunt deținute de un holding financiar stabilit în Uniune în conformitate cu articolul 143 alineatul (3) al treilea paragraf din Directiva 2006/48/CE, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este situată autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată în sensul supravegherii consolidate prevăzute în respectiva directivă.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, membrii colegiului de rezoluție european aleg și numesc președintele, de comun acord.
4. Sub rezerva alineatului (3) de la prezentul articol, colegiile de rezoluție europene funcționează altminteri în conformitate cu articolul 81.

Articolul 82

Schimbul de informații

Autoritățile de rezoluție își furnizează reciproc toate informațiile relevante pentru îndeplinirea sarcinilor lor respective în conformitate cu prezenta directivă.

Autoritățile de rezoluție comunică la cerere toate informațiile relevante. Mai exact, autoritatea de rezoluție a grupului furnizează autorităților de rezoluție din alte state membre toate informațiile relevante, în timp util, în vederea facilitării îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 80 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b)-(h).

Informațiile partajate în temeiul prezentului articol pot fi de asemenea transmise ministerelor competente.

Articolul 83

Rezoluția grupurilor

1. Atunci când o autoritate de rezoluție decide, sau este notificată în conformitate cu articolul 74 alineatul (3), că o instituție-filială dintr-un grup a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză, autoritatea respectivă notifică fără întârziere autorității de rezoluție a grupului (dacă este vorba de o autoritate distinctă) și autorităților de rezoluție membre ale colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză următoarele informații:
 - (a) decizia prin care se stabilește că instituția a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză;
 - (b) măsurile de rezoluție sau alte măsuri de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru instituția în cauză.
2. La primirea unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție a grupului, prin consultare cu ceilalți membri ai colegiului de rezoluție pertinent, evaluează impactul probabil al intrării în criză a instituției în cauză sau impactul măsurilor de rezoluție ori a celorlalte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) asupra grupului sau asupra instituțiilor-filiale din alte state membre.
3. Dacă după consultarea celorlalte autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (2), autoritatea de rezoluție a grupului estimează că intrarea în criză a instituției în cauză sau măsurile de rezoluție notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) nu ar avea un impact negativ asupra grupului sau asupra instituțiilor filiale din alte state membre, autoritatea de rezoluție responsabilă pentru instituția respectivă poate aplica măsura de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu alineatul (1) litera (b).
4. Dacă după consultarea celorlalte autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (2), autoritatea de rezoluție a grupului estimează că intrarea în criză a instituției în cauză sau măsurile de rezoluție notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) ar avea un impact negativ asupra grupului sau asupra instituțiilor filiale din alte state membre, autoritatea de rezoluție a grupului propune, în maximum 24 de ore de la primirea notificării în conformitate cu alineatul (1), o schemă de rezoluție a grupului și o înaintea colegiului de rezoluție.
5. Schema de rezoluție a grupului menționată la alineatul (4) trebuie:

- (a) să descrie măsurile de rezoluție care trebuie întreprinse de autoritățile de rezoluție pertinente în legătură cu întreprinderea-mamă din Uniune sau cu anumite entități din grup pentru păstrarea valorii grupului în ansamblu, pentru reducerea la minimum a impactului asupra stabilității financiare din statele membre în care grupul își desfășoară activitatea și pentru reducerea la minimum a utilizării de sprijin financiar public extraordinar;
 - (b) să precizeze modul în care trebuie coordonate aceste măsuri;
 - (c) să stabilească un plan de finanțare. Planul de finanțare trebuie să țină cont de principiile de partajare a responsabilității stabilite în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) litera (e).
6. În cazul în care unul dintre membrii colegiului de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție propusă de autoritatea de rezoluție a grupului și consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluție independente în raport cu o instituție sau cu o entitate din grup, altele decât cele propuse în schemă, el poate sesiza ABE în termen de 24 de ore în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
7. Prin derogare de la articolul 19 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE ia o decizie în termen de 24 de ore. Măsura sau decizia ulterioară a autorității de rezoluție trebuie să fie conformă deciziei ABE.
8. În cazul în care o autoritate de rezoluție a grupului decide, sau este notificată în temeiul articolului 74 alineatul (3), că o întreprindere-mamă din Uniune pentru care este competentă a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză, ea trebuie să notifice autorităților de rezoluție membre ale colegiului de rezoluție al grupului în cauză informațiile prevăzute la alineatul 1 literele (a) și (b) de la prezentul articol. Măsurile de rezoluție luate în sensul alineatului (1) litera (b) de la prezentul articol pot include o schemă de rezoluție a grupului întocmită în conformitate cu alineatul (5) de la prezentul articol.
9. Autoritățile trebuie să execute toate măsurile menționate la alineatele (2)-(8) fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.
10. În toate situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, iar autoritățile de rezoluție aplică măsuri de rezoluție în legătură cu instituțiile-filiale, autoritățile respective trebuie să coopereze îndeaproape în cadrul colegiilor de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate instituțiile care au intrat sau sunt susceptibile de a intra în criză.
11. Autoritățile de rezoluție care iau orice măsură de rezoluție în raport cu entități din grup transmit colegiului de rezoluție informații regulate și complete cu privire la măsurile sau inițiativele respective și la aplicarea acestora.

TITLUL VI

RELAȚII CU ȚĂRI TERȚE

Articolul 84

Acorduri cu țări terțe

1. Comisia poate înainta propuneri Consiliului – fie la cererea unui stat membru, fie din proprie inițiativă – în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe referitoare la modalitățile de cooperare dintre autoritățile de rezoluție în ceea ce privește planificarea și procesul de rezoluție a instituțiilor și întreprinderilor-mamă, în special în următoarele situații:
 - (a) în cazurile în care o instituție-filială locală a fost înființată într-un stat membru,
 - (b) în cazurile în care o instituție dintr-o țară terță exploatează o sucursală de importanță semnificativă într-un stat membru,
 - (c) în cazurile în care o instituție-mamă sau o societate menționată la articolul 1 literele (c) și (d), înființată într-un stat membru, deține una sau mai multe instituții-filiale în țări terțe;
 - (d) în cazurile în care o instituție înființată într-un stat membru deține una sau mai multe sucursale de importanță semnificativă, într-una sau mai multe țări terțe.
2. Acordurile menționate la alineatul (1) își propun să garanteze în special instaurarea de procese și acorduri între autoritățile de rezoluție în vederea cooperării la îndeplinirea parțială sau totală a sarcinilor și competențelor stipulate la articolul 89.

Articolul 85

Recunoașterea procedurilor de rezoluție din țări terțe

1. Până la încheierea unui acord internațional cu o țară terță conform prevederilor articolului 84 și în măsura în care chestiunea nu este reglementată prin acordul respectiv, se aplică următoarele dispoziții.
2. Cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 86, ABE recunoaște procedurile de rezoluție ale țărilor terțe în legătură cu instituțiile din țările terțe care:
 - (a) au o sucursală locală;
 - (b) dețin, în orice alt mod, active, drepturi sau pasive situate într-un stat membru sau reglementate de legislația acestuia.

3. Recunoașterea de către ABE a procedurilor de rezoluție din țări terțe, conform celor menționate la alineatul (2) implică obligația autorităților naționale de rezoluție de a da efect respectivelor proceduri de rezoluție pe teritoriile lor.
4. Punerea în aplicare a deciziei ABE de recunoaștere a procedurilor de rezoluție din țări terțe este executată de autoritățile de rezoluție. În acest scop, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt cel puțin abilitate să aplice următoarele măsuri, fără necesitatea numirii unui administrator sau a oricărui alt funcționar în conformitate cu legislația națională în domeniul insolvenței, fără a trebui să obțină o hotărâre, aprobare sau autorizație din partea tribunalului și în absența oricărei alte forme de procedură judiciară:
 - (a) exercitarea competențelor de transfer în legătură cu următoarele:
 - active ale unei instituții dintr-o țară terță care sunt situate în statul membru al autorității de rezoluție sau sunt reglementate de legislația acestuia;
 - drepturi sau pasive ale unei instituții dintr-o țară terță care sunt înregistrate de sucursala locală în statul membru al autorității de rezoluție sau sunt reglementate de legislația acestuia ori pentru care există creanțe cu titlu executoriu în statul membru al autorității de rezoluție.
 - (b) efectuarea transferului de acțiuni sau instrumente de proprietate într-o instituție-filială locală înființată în statul membru de desemnare, inclusiv solicitând unei alte persoane să ia măsuri pentru efectuarea acestui transfer.

Articolul 86

Dreptul de a refuza recunoașterea procedurilor de rezoluție din țări terțe

1. După consultarea autorităților naționale de rezoluție în cauză, ABE refuză recunoașterea procedurilor de rezoluție din țări terțe în conformitate cu articolul 85 alineatul (2), în cazul în care consideră:
 - (a) că procedura de rezoluție din țara terță ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare din statul membru în care a fost instituită autoritatea de rezoluție sau că procedura respectivă ar putea avea un efect negativ asupra stabilității financiare din alte state membre;
 - (b) că pentru realizarea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției este necesară luarea unei măsuri de rezoluție independente în conformitate cu articolul 87 în raport cu o sucursală locală;
 - (c) că procedura de rezoluție din țara terță nu garantează un tratament egal cu cel al creditorilor din țara terță, în special pentru depunătorii situați sau plătibili într-un stat membru.

2. Comisia adoptă, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 103, măsuri vizând precizarea în detaliu a circumstanțelor menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) de la prezentul articol.

Articolul 87

Rezoluția sucursalelor din Uniune ale instituțiilor din țări terțe

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a lua, în raport cu o sucursală locală, o măsură de rezoluție independentă de orice procedură de rezoluție dintr-o țară terță în raport cu instituția respectivă din țara terță.
2. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt abilitate să exercite competențele prevăzute la alineatul (1) în cazul în care acestea consideră că aplicarea unei măsuri de rezoluție este necesară în interesul public și dacă cel puțin una dintre următoarele condiții este îndeplinită:
 - (a) sucursala nu mai îndeplinește sau riscă să nu îndeplinească condițiile impuse de legislația națională pentru autorizare și funcționare în statul membru respectiv și nu există nicio perspectivă conform căreia vreo măsură de supraveghere, ori vreo măsură a sectorului privat ori vreo măsură întreprinsă de țara terță în cauză ar putea restabili conformitatea sucursalei sau preveni intrarea sa în criză, într-un interval de timp rezonabil;
 - (b) instituția din țara terță se află, sau riscă să se afle în incapacitate de a-și achita obligațiile față de creditorii locali, sau obligațiile create sau înregistrate prin sucursala sa, pe măsură ce ele devin exigibile, iar autoritatea de rezoluție este convinsă că nicio procedură de rezoluție sau de insolvență dintr-o țară terță nu a fost sau nu va fi declanșată în legătură cu respectiva instituție;
 - (c) autoritatea pertinentă din țara terță a inițiat o procedură de rezoluție în legătură cu instituția din țara terță sau a notificat autorității de rezoluție intenția sa de a iniția o astfel de procedură și se aplică una dintre circumstanțele menționate la articolul 86.
3. În cazul în care ia o măsură de rezoluție independentă în legătură cu o sucursală locală, o autoritatea de rezoluție are în vedere obiectivele rezoluției și ia măsura de rezoluție în conformitate cu următoarele principii și cerințe, în măsura în care acestea sunt relevante:
 - (a) principiile stabilite la articolul 29;
 - (b) cerințele referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate în capitolul II din titlul IV.

Cooperarea cu autoritățile din țări terțe

1. Până la încheierea unui acord internațional cu țările terțe în conformitate cu articolul 84 și în măsura în care chestiunea nu este reglementată prin acordul respectiv, se aplică următoarele dispoziții.
2. ABE trebuie să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu următoarele autorități competente din țările terțe:
 - (a) în cazurile în care o instituție-filială locală a fost înființată în Uniune, autoritățile competente din țara terță în care au fost înființate întreprinderea-mamă sau o societate menționată la articolul 1 literele (c) și (d);
 - (b) în cazurile în care o instituție dintr-o țară terță exploatează o sucursală de importanță semnificativă în UE, autoritatea competentă a țării terțe în care a fost înființată respectiva instituție;
 - (c) în cazurile în care o instituție-mamă sau o societate menționată la articolul 1 literele (c) și (d), înființată într-un stat membru, are una sau mai multe instituții-filiale înființate în țări terțe, autoritățile competente din țările terțe în care au fost înființate respectivele instituții-filiale;
 - (d) în cazurile în care o instituție înființată în Uniune are una sau mai multe sucursale de importanță semnificativă într-una sau mai multe țări terțe, autoritățile competente din țările terțe în care au fost înființate respectivele sucursale.

Acordurile de cooperare încheiate în temeiul prezentului alineat pot să se refere la instituții independente sau la grupuri care includ instituții.

3. Acordurile-cadru de cooperare menționate la alineatul (1) instituie procese și acorduri între autoritățile participante privind cooperarea la îndeplinirea parțială sau integrală a următoarelor sarcini și la exercitarea parțială sau integrală a următoarelor competențe în raport cu instituțiile menționate la alineatul (1) literele (a)-(d) sau cu grupurile care le includ:
 - (a) elaborarea de planuri de rezoluție în conformitate cu articolele 9 și 12 și cu cerințe similare impuse de legislația țărilor terțe relevante;
 - (b) evaluarea posibilităților de rezoluție ale acestor instituții și grupuri în conformitate cu articolul 13 și cu cerințe similare impuse de legislația țărilor terțe relevante;
 - (c) aplicarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de rezoluție în conformitate cu articolele 14 și 15 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
 - (d) aplicarea măsurilor de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 23 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;

- (e) aplicarea instrumentelor și exercitarea competențelor de rezoluție, precum și a unor competențe care pot fi exercitate de către autoritățile țării terțe relevante.
4. Autoritățile competente sau, după caz, autoritățile de rezoluție încheie acorduri de cooperare neobligatorii în conformitate cu acordul-cadru încheiat de ABE cu autoritățile țărilor terțe relevante menționate la alineatul (2).
5. Acordurile de cooperare încheiate între autoritățile de rezoluție ale statelor membre și cele ale țărilor terțe în conformitate cu prezentul alineat trebuie să includă dispoziții privind următoarele aspecte:
- (a) schimbul de informații necesar pentru pregătirea și actualizarea planurilor de rezoluție;
 - (b) consultarea și cooperarea pentru elaborarea planurilor de rezoluție, inclusiv a principiilor care guvernează exercitarea competențelor menționate la articolele 87 și 88 și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
 - (c) schimbul de informații necesare pentru aplicarea instrumentelor și exercitarea competențelor de rezoluție și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
 - (d) avertizări timpurii adresate părților la acordul de cooperare sau consultarea acestora înainte luarea oricărei măsuri importante în temeiul prezentei directive sau al legislației țărilor terțe relevante în raport cu instituția sau grupul care face obiectul acordului;
 - (e) coordonarea comunicărilor publice în cazul luării unor măsuri comune de rezoluție;
 - (f) procedurile și acordurile privind schimbul de informații și cooperarea în conformitate cu literele (a)-(e), inclusiv, după caz, prin instituirea și utilizarea unor grupuri de gestionare a crizelor.
6. Statele membre notifică ABE în legătură cu toate acordurile de cooperare încheiate de autoritățile de rezoluție și autoritățile competente în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 89

Confidențialitate

1. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale cu autoritățile țărilor terțe relevante numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) autoritățile țărilor terțe respective fac obiectul unor cerințe și standarde în materie de secret profesional care sunt cel puțin echivalente cu cele impuse la articolul 76;

- (b) informațiile sunt necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile țărilor terțe relevante a funcțiilor prevăzute de propria legislație națională care sunt comparabile cu cele prevăzute în prezenta directivă.
- 2. În cazul în care informațiile confidențiale provin de la un alt stat membru, autoritățile de rezoluție sau autoritățile competente nu sunt abilitate să divulge aceste informații autorităților din țările terțe relevante decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile (denumită în continuare „autoritatea de origine”) este de acord cu această divulgare;
 - (b) informațiile sunt divulgate doar în scopurile permise de către autoritatea de origine.
- 3. În sensul prezentului articolul, informațiile sunt considerate confidențiale dacă ele fac obiectul cerințelor de confidențialitate în conformitate cu dreptul Uniunii.

TITLUL VII

SISTEMUL EUROPEAN AL MECANISMELOR DE FINANȚARE

Articolul 90

Sistemul european al mecanismelor de finanțare

Sistemul european al mecanismelor de finanțare se compune din:

- (a) mecanisme de finanțare naționale instituite în conformitate cu articolul 91;
- (b) împrumuturile dintre mecanismele de finanțare naționale prevăzute la articolul 97;
- (c) mutualizarea mecanismelor de finanțare naționale în cazul rezoluției grupurilor conform prevederilor articolului 98.

Articolul 91

Cerința privind instituirea de mecanisme de finanțare a rezoluției

- 1. Statele membre instituie mecanisme de finanțare în scopul asigurării aplicării efective a instrumentelor și competențelor de rezoluție de către autoritatea de rezoluție. Mecanismele de finanțare trebuie utilizate doar în conformitate cu obiectivele rezoluției și cu principiile stipulate la articolele 26 și 29.
- 2. Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare dispun de resurse de finanțare adecvate.

3. În sensul celor menționate la alineatul (2), mecanismele de finanțare trebuie să dispună în special de:
- (a) capacitatea de a percepe contribuții *ex ante* conform dispozițiilor articolului 94, în vederea atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 93;
 - (b) capacitatea de a percepe contribuții *ex post* extraordinare, conform dispozițiilor articolului 95 și
 - (c) capacitatea de a contracta împrumuturi și de a obține alte forme de sprijin conform dispozițiilor articolului 96.

Articolul 92

Utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției

1. Mecanismele de finanțare instituite conform articolului 91 pot fi utilizate de autoritatea de rezoluție la aplicarea instrumentelor de rezoluție, în următoarele scopuri:
- (a) pentru garantarea activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție, a filialelor sale, a unei instituții-punte sau a unui vehicul de gestionare a activelor;
 - (b) pentru a acorda împrumuturi instituției în aflate în rezoluție, filialelor sale, unei instituții-punte sau unui vehicul de gestionare a activelor;
 - (c) pentru a cumpăra active ale instituției aflate în rezoluție;
 - (d) pentru a furniza contribuții unei instituții-punte;
 - (e) pentru orice fel de combinație a măsurilor menționate la literele (a)-(e).

Mecanismele de finanțare pot fi utilizate pentru luarea măsurilor menționate la literele (a)-(e) și în ceea ce privește cumpărătorul, în cadrul instrumentului de vânzare a activității.

2. Statele membre se asigură că toate pierderile, costurile și celelalte cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție sunt suportate în primul rând de către acționarii și creditorii instituției aflate în rezoluție. Doar în cazul în care resursele acționarilor și creditorilor sunt epuizate, pierderile, costurile și celelalte cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție sunt suportate de mecanismele de finanțare.

Articolul 93

Nivelul-țintă al finanțării

1. Statele membre se asigură că, după scurgerea unei perioade care nu depășește 10 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive, mijloacele financiare disponibile ale propriilor mecanisme de finanțare se ridică la cel puțin 1 % din suma depozitelor tuturor instituțiilor de credit autorizate pe propriul teritoriu și garantate în conformitate cu Directiva 94/19/CE.
2. Pe parcursul perioadei de timp inițiale prevăzute la alineatul (1), contribuțiile la mecanismele de finanțare percepute în conformitate cu articolul 94 trebuie repartizate cât mai uniform posibil în timp, până la atingerea nivelului-țintă prevăzut.

Statele membre pot prelungi perioada de timp inițială cu maximum patru ani, în cazul în care mecanismele de finanțare fac plăți cumulate care depășesc 0,5 % din depozitele acoperite.

3. În cazul în care, după scurgerea perioadei de timp inițiale menționate la alineatul (1), mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă menționat la alineatul (2), se reia perceperea de contribuții în conformitate cu articolul 94, până când este atins nivelul-țintă. Atunci când mijloacele financiare disponibile se ridică la mai puțin de jumătate din nivelul-țintă, contribuțiile anuale trebuie să reprezinte minimum 0,25 % din depozitele acoperite.

Articolul 94

Contribuții ex ante

1. Pentru a atinge nivelul-țintă menționat la articolul 93, statele membre se asigură că respectivele contribuții sunt percepute cel puțin anual de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor.
2. Contribuțiile sunt calculate conform următoarelor reguli:
 - (a) în cazul în care un stat membru s-a prevalat de opțiunea prevăzută la articolul 99 alineatul (5) din prezenta directivă de a utiliza fondurile sistemului de garantare a depozitelor în sensul articolului 92 din prezenta directivă, contribuția fiecărei instituții trebuie să fie proporțională cu valoarea pasivelor sale, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate în conformitate cu Directiva 94/19/CE raportată la totalul pasivelor tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul statului membru, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate în conformitate cu Directiva 94/19/CE.
 - (b) dacă un stat membru nu s-a prevalat de opțiunea prevăzută la articolul 99 alineatul (5) de a utiliza fondurile sistemului de garantare a depozitelor în sensul articolului 92, contribuția fiecărei instituții trebuie să fie proporțională cu valoarea totală a pasivelor sale, cu excepția fondurilor proprii, raportată la

totalul pasivelor tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul statului membru, cu excepția fondurilor proprii.

- (c) contribuțiile calculat în conformitate cu literele (a) și (b) se ajustează proporțional cu profilul de risc al instituțiilor conform criteriilor adoptate în temeiul alineatului (7) de la prezentul articol.
3. Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 93 pot include angajamente de plată garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, puse la libera dispoziție a autorităților de rezoluție și destinate exclusiv utilizării în scopurile menționate la articolul 92 alineatul (1). Cota-parte a angajamentelor de plată irevocabile nu trebuie să depășească 30 % din suma totală a contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol.
4. Statele membre se asigură că obligația de plată a contribuțiilor prevăzute la prezentul articol este executorie în temeiul legislației naționale, iar contribuțiile datorate sunt plătite integral.
- Statele membre stabilesc obligații adecvate în materie de reglementare, contabilizare și raportare, precum și orice alte obligații vizând garantarea achitării integrale a contribuției datorate. Statele membre garantează de asemenea adoptarea de măsuri vizând verificarea în mod corespunzător a achitării corecte a contribuției. Statele membre garantează adoptarea de măsuri vizând prevenirea evaziunii, fraudei și abuzului.
5. Sumele percepute în temeiul prezentului articol sunt utilizate exclusiv în scopurile menționate la articolul 92 din prezenta directivă și, în cazul în care statele membre s-au prevalat de opțiunea prevăzută la articolul 99 alineatul (5) din prezenta directivă, în scopurile menționate la articolul 92 din prezenta directivă sau pentru rambursarea depozitelor garantate în conformitate cu Directiva 94/19/CE.
6. Sumele primite din partea instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte, dobânzile și alte venituri generate de investiții, precum și toate celelalte venituri sunt afectate mecanismelor de finanțare.
7. Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 103, pentru a specifica noțiunea de ajustare a contribuțiilor proporțional cu profilul de risc al instituțiilor, menționată la prezentul articol alineatul (2) litera (c), ținând seama de următoarele elemente:
- (a) expunerea la risc a instituției, inclusiv importanța activităților sale de tranzacționare, expunerile sale extrabilanțiere și gradul său de îndatorare;
 - (b) stabilitatea și diversitatea surselor de finanțare ale societății;
 - (c) situația financiară a instituției;
 - (d) probabilitatea ca instituția să fie supusă unei proceduri de rezoluție;
 - (e) măsura în care instituția a beneficiat deja de sprijin public;

- (f) complexitatea structurii instituției și posibilitățile de rezoluție ale acesteia, precum și
 - (g) importanța sa sistemică pe piața în cauză.
8. Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 103, pentru:
- (a) a preciza obligațiile în materie de înregistrare, contabilizare și raportare, precum și celelalte obligații menționate la alineatul (4) vizând garantarea achitării efective a contribuțiilor;
 - (b) a preciza măsurile menționate la alineatul (4) vizând garantarea verificării în mod corespunzător a achitării corecte a contribuției;
 - (c) a preciza măsurile menționate la alineatul (4) vizând prevenirea evaziunii, fraudei și abuzului.

Articolul 95

Contribuții ex post extraordinare

1. În cazul în care mijloacele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, statele membre se asigură că sunt percepute contribuții *ex post* extraordinare de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor, pentru acoperirea sumelor suplimentare. Aceste contribuții extraordinare sunt repartizate instituțiilor în conformitate cu normele prevăzute la articolul 94 alineatul (2).
2. Contribuțiilor percepute în temeiul prezentului articol li se aplică dispozițiile articolului 94 alineatele (4)-(8).

Articolul 96

Mijloace de finanțare alternative

Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare aflate sub jurisdicția lor sunt abilitate să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții financiare, banca centrală sau alte părți terțe, în cazurile în care sumele percepute în conformitate cu articolul 94 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, iar contribuțiile extraordinare prevăzute la articolul 95 nu sunt imediat accesibile.

Articolul 97

Împrumuturi între mecanismele de finanțare

1. Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare aflate sub jurisdicția lor sunt abilitate să împrumute de la toate celelalte mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii, în cazurile în care sumele percepute în conformitate cu articolul 94 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, iar contribuțiile extraordinare prevăzute la articolul 95 nu sunt imediat accesibile.
2. Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare aflate sub jurisdicția lor sunt obligate să acorde împrumuturi altor mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii în condițiile menționate la alineatul (1).

Sub rezerva primului paragraf, mecanismele de finanțare naționale nu sunt obligate să acorde un împrumut unui alt mecanism de finanțare națională în situațiile în care când autoritatea de rezoluție a statului membru de proveniență a mecanismului de finanțare consideră că nu are suficiente fonduri pentru a finanța vreo măsură de rezoluție previzibilă în viitorul apropiat. În orice caz, ele nu trebuie obligate să acorde mai mult de jumătate din fondurile aflate la dispoziția mecanismului de finanțare național la momentul în care se primește cererea oficială de împrumut.

3. Se acordă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 103, pentru a preciza condițiile care trebuie îndeplinite pentru ca un mecanism de finanțare să poată împrumuta de la alte mecanisme de finanțare, precum și condițiile aplicabile împrumutului și în special criteriile de evaluare a existenței unor fonduri suficiente pentru finanțarea unei măsuri de rezoluție previzibile în viitorul apropiat, perioada de rambursare și rata aplicabilă a dobânzii.

Articolul 98

Mutualizarea mecanismelor de finanțare naționale în cazul rezoluției grupurilor

1. Statele membre se asigură că, în cazul rezoluției grupurilor în conformitate cu articolul 83, fiecare mecanism de finanțare național ale fiecărei instituții care face parte din grup contribuie la finanțarea rezoluției grupului în conformitate cu prezentul articol.
2. În sensul alineatului (1), autoritatea de rezoluție a grupului, prin consultare cu autoritățile de rezoluție ale instituțiilor care fac parte din grup, elaborează, dacă este necesar înainte de luarea oricăror măsuri de rezoluție, un plan de finanțare determinând nevoile totale de finanțare a rezoluției grupului, precum și modalitățile de realizare a acestei finanțări.
3. Modalitățile menționate la alineatul (2) pot include:
 - (a) contribuții din partea mecanismelor de finanțare naționale ale instituțiilor care fac parte din grup,

- (b) împrumuturi sau alte forme de sprijin provenind din partea unor instituții financiare sau a băncii centrale.

Planul de finanțare trebuie să facă parte din schema de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 83. Planul de finanțare stabilește contribuția fiecărui mecanism de finanțare național în parte.

4. Cu condiția îndeplinirii cerințelor prevăzute la prezentul articol alineatul (2) și la articolul 83, statele membre stabilesc norme și proceduri prin care să se asigure că fiecare mecanism de finanțare național aflat sub propria jurisdicție își varsă contribuția la planul de finanțare imediat după ce propria autoritate de rezoluție primește o cerere de la autoritatea de rezoluție a grupului.
5. În sensul prezentului articol, statele membre se asigură că mecanismele de finanțare a grupurilor sunt abilitate, în condițiile prevăzute la articolul 96, să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții financiare, banca centrală sau de la alte părți terțe, pentru acoperirea sumei totale necesare pentru finanțarea rezoluției grupurilor în conformitate cu planul de finanțare menționat la alineatul (2) de la prezentul articol.
6. Statele membre se asigură că fiecare mecanism de finanțare național aflat sub jurisdicția lor garantează orice fel de împrumut contractat de mecanismul de finanțare a grupului în conformitate cu alineatul (4). Garanția acordată de fiecare mecanism de finanțare național nu depășește partea corespunzătoare propriei participări la planul de finanțare elaborat în conformitate cu alineatul (2).
7. Statele membre se asigură că orice venituri sau profituri care rezultă din utilizarea mecanismelor de finanțare sunt afectate tuturor mecanismelor de finanțare naționale în conformitate cu contribuția fiecăruia la finanțarea rezoluției astfel cum se prevede la alineatul (2).
8. Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 103, pentru a preciza mai în detaliu:
 - (a) forma și conținutul planului de finanțare menționat la alineatul (2);
 - (b) modalitățile de plată a contribuțiilor la planul de finanțare menționate la alineatul (3);
 - (c) modalitățile de constituire a garanțiilor menționate la alineatul (5).
 - (d) criteriile de determinare a momentului în care au fost finalizate toate măsurile de rezoluție;

Articolul 99

Utilizarea sistemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției

1. Atunci când autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție și dacă această măsură garantează faptul că depunătorii continuă să aibă acces la propriile depozite, statele

membre se asigură că sistemul de garantare a depozitelor la care instituția este afiliată acoperă, până la concurența valorii depozitelor garantate, valoarea pierderilor pe care ar fi trebuit să le suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență.

2. Statele membre se asigură că, în conformitate cu legislația națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, sistemele de garantare a depozitelor sunt considerate ca având același rang cu creanțele neprivilegiate și negarantate.
3. Statele membre se asigură că stabilirea sumei acoperite de sistemul de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol respectă condițiile stabilite la articolul 30 alineatul (2).
4. Contribuția sistemelor de garantare a depozitelor în sensul alineatului (1) trebuie vărsată în numerar.
5. Statele membre pot prevedea de asemenea ca mijloacele financiare disponibile ale sistemelor de garantare a depozitelor instituite pe teritoriul lor să poată fi utilizate în sensul articolului 92 alineatul (1), cu condiția ca sistemele de garantare a depozitelor să respecte, după caz, dispozițiile articolelor 93 la 98.
6. Statele membre se asigură că sistemele de garantare a depozitelor sunt dotate cu mecanisme prin care să garanteze că, atunci când varsă o contribuție în temeiul alineatelor (1) sau (5), iar depunătorii instituției aflate în rezoluție trebuie rambursați, membrii sistemului pot oferi imediat sistemului sumele care trebuie plătite.
7. În cazul în care statele membre se prevalează de opțiunea prevăzută la alineatul (5) de la prezentul articol, sistemele de garantare a depozitelor sunt considerate mecanisme de finanțare în sensul articolului 91. În acest caz, statele membre pot să renunțe la crearea de mecanisme de finanțare separate.
8. Dacă un stat membru se prevalează de opțiunea prevăzută la alineatul (5), pentru utilizarea mijloacelor financiare disponibile ale sistemului de garantare a depozitelor se aplică următoarea regulă de prioritate.

Dacă sistemului de garantare a depozitelor i se solicită în același timp să utilizeze propriile mijloace financiare disponibile pentru scopurile prevăzute la articolul 92 sau în scopul menționat la primul alineat de la prezentul articol, precum și pentru rambursarea depunătorilor în conformitate cu Directiva 94/19/CE, iar mijloacele financiare disponibile sunt insuficiente pentru a satisface toate aceste solicitări, se acordă prioritate rambursării depunătorilor în conformitate cu Directiva 94/19/CE și măsurilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, în defavoarea plăților prevăzute la articolul 92 din prezenta directivă.

9. Atunci când depozitele eligibile dintr-o instituție aflată în rezoluție sunt transferate unei alte entități prin instrumentul de vânzare a activității sau prin instrumentul instituției-punte, depunătorii nu beneficiază, în temeiul Directivei 94/19/CE, de nicio acoperire din partea sistemului de garantare a depozitelor în legătură cu orice parte a depozitelor acestora care nu este transferată din instituția aflată în rezoluție, cu condiția ca valoarea fondurilor transferate să fie cel puțin egală cu nivelul de acoperire agregat stabilit la articolul 7 din Directiva 94/19/CE.

TITLUL VIII

SANCTIUNI

Articolul 100

Măsuri și sancțiuni administrative

1. Statele membre garantează impunerea de sancțiuni și măsuri administrative corespunzătoare, în cazul în care dispozițiile de drept intern adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive nu sunt respectate, garantând în același timp aplicarea acestora. Sancțiunile și măsurile trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive.
2. Statele membre se asigură că, atunci când instituțiilor financiare și întreprinderilor-mamă din Uniune li se aplică anumite obligații pe care acestea le încalcă, cadrele de conducere ale respectivelor entități pot face obiectul aplicării de sancțiuni, alături de orice altă persoană care se face vinovată de respectiva încălcare în temeiul legislației naționale.
3. Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente sunt investite cu toate competențele investigative necesare îndeplinirii funcțiilor acestora. Atunci când își exercită competențele de sancționare, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente colaborează îndeaproape pentru a se asigura că sancțiunile și măsurile produc efectele scontate și își coordonează acțiunile în cazul dosarelor transnaționale.

Articolul 101

Dispoziții specifice

1. Prezentul articol se aplică în toate situațiile următoare:
 - (a) o instituție sau întreprindere-mamă nu elaborează, nu păstrează la zi și nu actualizează planul de redresare și planul de redresare a grupului, în încălcarea dispozițiilor articolelor 5 sau 7;
 - (b) o entitate nu notifică autorităților sale competente intenția de a acorda sprijin financiar grupului, în încălcarea dispozițiilor articolului 22;
 - (c) o instituție sau întreprinderea-mamă nu furnizează toate informațiile necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție, în încălcarea dispozițiilor articolului 10;
 - (d) cadrele de conducere ale unei instituții nu notifică autorității competente faptul că instituția a intrat sau este susceptibilă de a intra în criză, în încălcarea dispozițiilor articolului 73 alineatul (1).

2. Fără a aduce atingere competențelor autorităților competente sau ale autorităților de rezoluție ce rezultă în temeiul altor dispoziții din prezenta directivă, statele membre se asigură că în situațiile menționate la alineatul (1), sancțiunile și măsurile administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:
- (a) o declarație publică, indicând persoana fizică sau juridică responsabilă și natura încălcării;
 - (b) o interdicție temporară de a exercita funcții într-o instituție adresată tuturor membrilor organismului de conducere al instituției sau al întreprinderii-mamă sau împotriva oricărei alte persoane fizice considerate responsabile;
 - (c) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni pecuniare administrative de până la 10 % din cifra de afaceri totală anuală pe care aceasta a înregistrat-o în exercițiul financiar precedent; dacă persoana juridică este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri totală anuală pertinentă este cea care rezultă din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă ultime în exercițiul financiar precedent;
 - (d) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni pecuniare administrative în valoare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la data intrării în vigoare a prezentei directive;
 - (e) sancțiuni pecuniare administrative ridicându-se până la dublul valorii profiturilor acumulate sau al pierderilor evitate din cauza încălcării, atunci când acestea pot fi determinate.

Articolul 102

Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de sancționare de către autoritățile competente

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul de sancțiune sau de măsură administrativă și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;
- (c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, evaluată în funcție de cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau de venitul anual al persoanei fizice responsabile;
- (d) importanța profiturilor acumulate sau a pierderilor evitate de persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care ele pot fi stabilite;
- (e) pierderile suferite de părțile terțe din cauza încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;

- (f) nivelul cooperării persoanei fizice sau juridice responsabile cu autoritatea competentă;
- (g) încălcări anterioare de care se face vinovată persoana fizică sau juridică responsabilă.

TITLE IX

COMPETENȚE EXECUTORII

Articolul 103

Exercitarea delegării de competențe

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
2. Delegarea competențelor se conferă pentru o perioadă de timp nedeterminată, începând cu data menționată la articolul 116.
3. Delegarea competențelor menționate la articolele 2, 4, 28, 37, 39, 43, 86, 94, 97 și 98 poate fi revocată în orice moment, fie de către Parlamentul European, fie de către Consiliu. Decizia de revocare anulează dreptul de delegare a competenței specificate în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare publicării deciziei în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene sau la o dată ulterioară specificată în aceasta. Aceasta nu aduce atingere valabilității actelor delegate deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în temeiul articolelor 2, 4, 28, 37, 39, 43, 86, 94, 97 și 98 intră în vigoare doar dacă nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au formulat vreo obiecție în termen de două luni de la comunicarea actului către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la faptul că nu vor formula obiecții. Perioada menționată se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

TITLUL X

MODIFICĂRI ADUSE DIRECTIVELOR 77/91/CEE, 82/891/CEE, 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE ȘI REGULAMENTULUI (UE) NR. 1093/2010

Articolul 104

Modificare adusă Directivei 77/91/CEE

La articolul 41 din Directiva 77/91/CEE se adaugă alineatul (3), având următorul text:

„3. Statele membre se asigură că articolele 17 alineatul (1), 25 alineatul (1), 25 alineatul (3), 27 alineatul (2) primul paragraf, 29, 30, 31 și 32 din prezenta directivă nu se aplică în caz de utilizare a instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva XX/XX/UE a Parlamentului European și a Consiliului(*) [Directiva privind redresarea și rezoluția] sub rezerva respectării obiectivelor rezoluției stipulate la articolul 27 din Directiva XX/XX/UE și a condițiilor de declanșare a procedurii de rezoluție stipulate la articolul 28 din aceeași directivă”

(*) JO L p. ...”

Articolul 105

Modificare adusă Directivei 82/891/CEE

Articolul 1 alineatul (4) din Directiva 82/891/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„4. Se aplică articolul 1 alineatele (2), (3) și (4) din Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului.

(*) JO L 110, 29.4.2011, p. 1.”

Articolul 106

Modificări aduse Directivei 2001/24/CE

Directiva 2001/24/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următoarele alineate (3) și (4):

„3. Prezenta directivă se aplică, de asemenea, întreprinderilor de investiții în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*) și sucursalelor acestora înființate în state membre, altele decât cele în care își au sediul central.

4. În caz de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva XX/XX/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), dispozițiile prezentei directive se aplică totodată instituțiilor financiare, societăților și întreprinderilor-mamă care se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei XX/XX/UE.

(*) JO L 177, 30.6.2006, p.201

(**) JO L p.”

2. La articolul 2, a șaptea liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„– «măsurile de reorganizare» înseamnă măsuri destinate menținerii sau restabilirii situației financiare a unei instituții de credit și care ar putea afecta drepturile preexistente ale unor părți terțe, inclusiv măsuri care implică posibilitatea unei suspendări a plăților, a unei suspendări a măsurilor de executare sau a unei reduceri a creanțelor; aceste măsuri includ aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva XX/XX/UE;”

Articolul 107

Modificarea Directivei 2002/47/CE

La articolul 7 din Directiva 2002/47/CE se adaugă următorul paragraf 1a:

„1a. Alineatul (1) nu se aplică niciunei restricții privind efectul vreunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată care este impusă în temeiul articolului 77 din Directiva XX/XX/UE sau prin intermediul exercitării de către autoritatea de rezoluție a competenței de a impune o suspendare temporară în conformitate cu articolul 63 din aceeași directivă.

(*) JO L p.”

Articolul 108

Modificarea Directivei 2004/25/CE

La articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/25/CE se adaugă un al treilea paragraf, cu următorul text:

„Statele membre se asigură că articolul 5 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva XX/XX/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) [Directiva privind redresarea și rezoluția]

(*) JO L ... p. ...”

Articolul 109

Modificarea Directivei 2005/56/CE

La articolul 3 din Directiva 2005/56/CE se adaugă alineatul (4), cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică societății sau societăților care fac obiectul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva XX/XX/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) [Directiva privind redresarea și rezoluția]

(*) JO L p. ...”

Articolul 110

Modificări aduse Directivei 2007/36/CE

Directiva 2007/36/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 se adaugă alineatul (4), cu următorul text:

„4. Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva XX/XX/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) [Directiva privind redresarea și rezoluția]

(*) JO L p. ...”

2. La articolul 5, se adaugă următoarele alineate (5) și (6):

„5. Statele membre se asigură că, în sensul Directivei XX/XX/UE [Directiva privind redresarea și rezoluția], adunarea generală poate decide, cu o majoritate de două treimi din voturile valabil exprimate, că o convocare la adunarea generală pentru a decide cu privire la o majorare de capital ar putea fi efectuată într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la alineatul (1) de la prezentul articol, cu condiția ca respectiva adunare să nu aibă loc în termen de zece zile calendaristice de la data

convocării, să fie îndeplinite condițiile stipulate la articolul 23 sau 24 din Directiva XX/XX/UE (factorii declanșatori ai intervenției timpurii) iar majorarea de capital să fie necesară pentru a evita condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 27 din aceeași directivă.

6. În sensul alineatului (5), articolul 6 alineatele (3) și (4) și articolul 7 alineatul (3) nu se aplică.”

Articolul 111

Modificarea Directivei 2011/35/UE

La articolul 1 din Directiva 2011/35/UE se adaugă alineatul (4), cu următorul text:

„4. Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică societății sau societăților care fac obiectul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva XX/XX/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) [Directiva privind redresarea și rezoluția]

(*) JO L p. ...”

Articolul 112

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 1093/10

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

4. La articolul 4, punctul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„2. «autorități competente» înseamnă:

- (i) autoritățile competente, astfel cum sunt definite în Directivele 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2007/64/CE și astfel cum sunt menționate în Directiva 2009/110/CE;
- (ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile în a căror competență intră asigurarea conformității instituțiilor financiare și de credit cu dispozițiile directivelor respective;
- (iii) în ceea ce privește sistemele de garantare a depozitelor, organismele care administrează aceste sisteme în temeiul Directivei 94/19/CE, sau, în cazul în care funcționarea sistemelor de garantare a depozitelor este administrată de o societate privată, autoritățile publice care supraveghează aceste sisteme în temeiul respectivei directive; și
- (iv) în ceea ce privește Directiva .../... [Directiva privind recuperarea și rezoluția], autoritățile de rezoluție, astfel cum sunt definite în directiva în cauză.

(*) JO L p. ...”

5. La articolul 40 alineatul (6) se adaugă un al doilea paragraf, după cum urmează:

„Atunci când este chemat să acționeze în domeniul de competență al Directivei XX/XX/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) [Directiva privind redresarea și rezoluția], membrul Consiliului supravegheților menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, după caz, de un reprezentant al autorităților de rezoluție din fiecare stat membru. Acest reprezentant nu va avea drept de vot.”

(*) JO L p. ...”

TITLUL XI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 113

Comitetul de rezoluție al ABE

În vederea elaborării deciziilor ABE prevăzute în prezenta directivă, ABE instituie un comitet permanent intern în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Respectivul comitet intern cuprinde cel puțin autoritățile de rezoluție menționate la articolul 3 din prezenta directivă.

În sensul prezentei directive, ABE cooperează cu AEVMP și AEAPO în cadrul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere instituit în temeiul articolului 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 114

Reexaminare

Până la 1 iunie 2018, Comisia va reexamina aplicarea generală a prezentei directive și va evalua necesitatea efectuării de modificări, mai exact:

- (a) necesitatea efectuării de modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergențelor la nivel național, pe baza raportului ABE menționat la articolul 39 alineatul (6). Raportul respectiv și orice eventuală propunere care îl însoțește vor fi transmise Parlamentului European și Consiliului;
- (b) necesitatea efectuării de modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergențelor la nivel național, pe baza raportului ABE menționat la articolul 4

alineatul (3). Raportul respectiv și orice eventuală propunere care îl însoțește vor fi transmise Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 115

Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică până cel târziu la 31 decembrie 2014 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Statele membre pun în aplicare respectivele dispoziții începând cu 1 ianuarie 2015.

Statele membre aplică însă dispozițiile adoptate pentru a se conforma prevederilor secțiunii 5 de la capitolul III titlul IV cel târziu începând cu 1 ianuarie 2018.

2. Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
3. Statele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 116

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 117

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele

ANEXĂ

SECȚIUNEA A

INFORMAȚII CARE TREBUIE INCLUSE ÎN PLANURILE DE REDRESARE

Planul de redresare include cel puțin următoarele informații:

- (1) un rezumat al elementelor cheie ale planului, analiza strategică și rezumatul capacității generale de redresare;
- (2) un rezumat al modificărilor semnificative ale instituției survenite de la cel mai recent plan de redresare depus;
- (3) un plan de comunicare și informare care să expună modul în care întreprinderea intenționează să gestioneze eventualele reacții negative de pe piață;
- (4) o serie de acțiuni privind capitalul și lichiditățile care sunt necesare pentru a menține funcționarea și finanțarea funcțiilor critice și a liniilor de activitate ale instituției;
- (5) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
- (6) o descriere detaliată a oricăror obstacole semnificative în calea realizării efective și la timp a planului, inclusiv considerații privind impactul asupra restului grupului, clienților și partenerilor contractuali;
- (7) identificarea funcțiilor critice;
- (8) o descriere detaliată a operațiunilor pentru determinarea valorii și a negociabilității liniilor de activitate de bază, a operațiunilor și activelor instituției;
- (9) o descriere detaliată a modului în care planificarea redresării este integrată în structura guvernantei corporative a instituției, precum și a politicilor și procedurilor care guvernează aprobarea planului de redresare și identificarea persoanelor din organizație care sunt responsabile cu pregătirea și punerea în aplicare a planului;
- (10) mecanismele și măsurile pentru conservarea sau reconstituirea fondurilor proprii ale instituției;
- (11) mecanismele și măsurile pentru a garanta că instituția are acces la surse adecvate de finanțare de urgență, inclusiv la potențiale surse de lichidități, o evaluare a garanțiilor disponibile și o evaluare a posibilității de a transfera lichidități între entitățile și între liniile de activitate din grup, pentru a garanta că acesta își poate continua activitatea și își poate îndeplini obligațiile în momentul în care devin exigibile;
- (12) mecanismele și măsurile pentru a reduce riscul și efectul de levier;
- (13) mecanismele și măsurile de restructurare a pasivelor;
- (14) mecanismele și măsurile de restructurare a liniilor de activitate;

- (15) mecanismele și măsurile necesare pentru a menține accesul continuu la infrastructurile piețelor financiare;
- (16) dispozițiile și măsurile necesare pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției, inclusiv infrastructura și serviciile IT;
- (17) mecanismele pregătitoare menite să faciliteze vânzarea activelor sau a liniilor de activitate într-un interval de timp adecvat pentru a restabili soliditatea financiară;
- (18) alte acțiuni sau strategii de gestionare menite să restabilească soliditatea financiară și efectul financiar anticipat al acestor acțiuni sau strategii;
- (19) măsurile pregătitoare pe care le-a luat sau intenționează să le ia instituția pentru a facilita punerea în aplicare a planului de redresare, inclusiv măsurile necesare pentru a permite recapitalizarea în timp util a instituției.

SECȚIUNEA B

INFORMAȚII PE CARE AUTORITĂȚILE DE REZOLUȚIE LE POT SOLICITA INSTITUȚIILOR ÎN SCOPUL ELABORĂRII ȘI ACTUALIZĂRII PLANURILOR DE REZOLUȚIE

Autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor să transmită, în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție, următoarele informații:

- (1) o descriere detaliată a structurii organizatorice a instituției, inclusiv o listă a tuturor entităților juridice;
- (2) identificarea titularului direct și a procentului drepturilor de vot și al altor drepturi ale fiecărei entități juridice;
- (3) sediul, jurisdicția locului de înregistrare, licențele și principalii administratori ai fiecărei entități juridice;
- (4) o descriere a operațiunilor critice ale instituției și a liniilor de activitate de bază, inclusiv principalele active și pasive aferente respectivelor operațiuni și linii de activitate, în funcție de entitățile juridice;
- (5) o descriere detaliată a elementelor de pasiv ale instituției și ale tuturor entităților juridice ale acesteia, defalcate cel puțin pe tipuri și valori ale datoriilor pe termen scurt și lung, garantate, negarantate și subordonate;
- (6) o detaliere a pasivelor instituției care sunt pasive eligibile;
- (7) identificarea proceselor necesare pentru a stabili entitățile în favoarea cărora instituția a constituit garanții reale, persoana care deține garanția și jurisdicția de care aparține garanția;

- (8) o descriere a angajamentelor în afara bilanțului ale instituției și ale entităților sale juridice, inclusiv stabilirea de corespondențe cu operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
- (9) principalele operațiuni de acoperire a riscurilor ale instituției inclusiv stabilirea de corespondențe cu entitățile juridice;
- (10) identificarea principalelor sau a celor mai problematice contrapărți ale instituției, precum și o analiză a impactului intrării în criză a principalelor contrapărți asupra situației financiare a instituției;
- (11) fiecare sistem în care instituția efectuează tranzacții numeroase sau de o valoare semnificativă, inclusiv stabilirea de corespondențe cu entitățile juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
- (12) fiecare sistem de plată, de compensare sau de decontare în cadrul căruia instituția este membru direct sau indirect, inclusiv stabilirea de corespondențe cu entitățile juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
- (13) un inventar detaliat și o descriere a principalelor sisteme informatice de gestiune, inclusiv cele de gestiune a riscurilor, de contabilitate și de raportare financiară și de reglementare utilizate de instituție, inclusiv stabilirea de corespondențe cu entitățile juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
- (14) identificarea proprietarilor sistemelor identificate la litera (m), a acordurilor privind nivelul serviciilor legate de acestea, precum și a oricăror programe informatice și sisteme sau licențe, inclusiv stabilirea de corespondențe cu entitățile juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
- (15) identificarea și descrierea entităților juridice și a interconexiunilor și interdependențelor dintre diferitele entități juridice, cum ar fi
- personal, facilități și sisteme comune sau partajate;
 - mecanisme de capital, de finanțare sau de lichiditate;
 - expuneri de credit existente sau contingente;
 - acorduri de garantare încrucișată între membrii aceluiași grup („cross-guarantee”), clauze de tip „cross-collateral” (garantare încrucișată a tuturor creanțelor debitorului față de același creditor), clauze de tip „cross-default” (declararea simultană a exigibilității obligațiilor ca urmare a neîndeplinirii culpabile a uneia dintre ele) și acorduri de tip „cross-affiliate” (compensare încrucișată între membrii aceluiași grup);
 - transferuri de risc și mecanisme de vânzare-cumpărare „back-to-back”; acorduri privind nivelul serviciilor;
- (16) autoritatea de supraveghere și autoritatea de rezoluție pentru fiecare entitate juridică;

- (17) persoana din conducerea superioară responsabilă cu planul de rezoluție al instituției, precum și persoanele responsabile, dacă diferă, cu diferitele entități juridice, operațiuni critice și linii de activitate de bază;
- (18) o descriere a mecanismelor pe care instituția le-a pus la punct pentru a se asigura că, în caz de rezoluție, autoritatea de rezoluție va dispune de toate informațiile necesare, astfel cum au fost stabilite de către autoritatea de rezoluție, pentru aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție;
- (19) toate acordurile încheiate de instituții și de entităților lor juridice cu terțe părți, a căror reziliere poate fi declanșată de o decizie a autorităților de a aplica un instrument de rezoluție și dacă urmările provocate de reziliere pot afecta aplicarea instrumentului de rezoluție;
- (20) o descriere a eventualelor surse de lichiditate în sprijinul rezoluției;
- (21) informații privind grevarea cu sarcini a activelor, activele lichide, activitățile în afara bilanțului, strategiile de acoperire împotriva riscurilor și practicile de înregistrare.

SECȚIUNEA C

CHESTIUNI PE CARE AUTORITATEA DE REZOLUȚIE TREBUIE SĂ LE IA ÎN CALCUL LA EVALUAREA POSIBILITĂȚII DE REZOLUȚIE A UNEI INSTITUȚII

Atunci când evaluează posibilitatea de rezoluție a unei instituții, autoritatea de rezoluție ține cont de următoarele aspecte:

- (1) Măsura în care instituția sau grupul pot stabili corespondențe între liniile de activitate de bază, respectiv operațiunile critice și entitățile juridice.
- (2) Măsura în care sunt armonizate structurile juridice și corporative aferente liniilor de activitate de bază și operațiunilor critice.
- (3) Măsura în care sunt în vigoare mecanisme care vizează asigurarea personalului, a infrastructurii, a finanțării, a lichidităților și a capitalului esențial pentru a sprijini și menține liniile de activitate de bază și operațiunile critice.
- (4) Măsura în care acordurile de servicii ale instituției sau ale grupului sunt integral executabile în eventualitatea unei rezoluții a instituției sau a grupului.
- (5) Măsura în care structura administrativă a instituției sau a grupului este adecvată pentru gestionarea și asigurarea conformității cu politicile interne ale instituției sau ale grupului cu privire la acordurile sale privind nivelul serviciilor.
- (6) Măsura în care instituția sau grupul dispune de un proces pentru transferarea treptată către terți a serviciilor furnizate în cadrul contractelor privind nivelul serviciilor în caz de separare a funcțiilor critice sau a liniilor de activitate de bază.
- (7) Măsura în care există planuri de contingență pentru a asigura continuitatea în ceea ce privește accesul la sistemele de plată și decontare.

- (8) Capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a garanta că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să colecteze informații exacte și complete privind liniile de activitate de bază și operațiunile critice, astfel încât să se faciliteze luarea de decizii rapide.
- (9) Capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a furniza informațiile esențiale pentru rezoluția eficientă a instituției sau a grupului în orice moment, chiar și atunci când condițiile se schimbă rapid.
- (10) Măsura în care instituția sau grupul și-a testat sistemele informatice de gestiune pe baza scenariilor de criză definite de autoritatea de rezoluție.
- (11) Măsura în care instituția sau grupul poate asigura continuitatea sistemelor sale informatice de gestiune, atât pentru instituția afectată, cât și pentru noua instituție în cazul în care operațiunile critice și liniile de activitate de bază sunt separate de restul operațiunilor și liniilor de activitate.
- (12) Măsura în care instituția sau grupul a elaborat proceduri corespunzătoare pentru a se asigura că oferă autorităților de rezoluție informațiile necesare pentru identificarea depunătorilor și a sumelor acoperite de sistemele de garantare a depozitelor;
- (13) În cazul în care grupul folosește garanții intragrup, măsura în care garanțiile respective sunt furnizate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor garanții sunt solide.
- (14) În cazul în care grupul se angajează în tranzacții „*back to back*”, măsura în care aceste tranzacții sunt efectuate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor tranzacții sunt solide.
- (15) Măsura în care utilizarea garanțiilor intragrup sau a tranzacțiilor de înregistrare „*back to back*” sporește contaminarea din cadrul grupului.
- (16) Măsura în care structura juridică a grupului împiedică aplicarea instrumentelor de rezoluție, ca urmare a numărului de entități juridice, a complexității structurii grupului sau a dificultății de a stabili corespondențe între liniile de activitate și entitățile din grup.
- (17) Suma sau proporția datoriilor eligibile ale instituției.
- (18) În cazul în care evaluarea implică un holding cu activitate mixtă, măsura în care rezoluția entităților din grup care sunt instituții sau instituții financiare ar putea avea un impact negativ asupra părții nefinanciare a grupului.
- (19) Existența și soliditatea acordurilor privind nivelul serviciilor.
- (20) Măsura în care autoritățile țărilor terțe dispun de instrumentele de rezoluție necesare pentru a sprijini măsurile de rezoluție întreprinse de autoritățile de rezoluție din Uniune, precum și posibilitatea de acțiune coordonată între autoritățile din UE și din țările terțe.
- (21) Fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în conformitate cu obiectivele rezoluției, ținând seama de instrumentele disponibile și de structura instituției.

- (22) Măsura în care structura grupului îi permite autorității de rezoluție să procedeze la rezoluția întregului grup sau a uneia sau mai multora dintre entitățile sale fără să provoace un impact negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, încrederii pieței sau economiei și cu scopul de a maximiza valoarea grupului în ansamblul său;
- (23) Mecanismele și mijloacele prin care ar putea fi facilitată rezoluția în cazul grupurilor care au filiale stabilite în jurisdicții diferite.
- (24) Credibilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în conformitate cu obiectivele rezoluției, ținând cont de impactul posibil asupra creditorilor, contrapărților, clienților și angajaților, precum și de eventualele măsuri pe care le-ar putea lua autoritățile țărilor terțe.
- (25) Impactul rezoluției instituției asupra sistemului financiar și asupra încrederii pieței financiare poate fi evaluat în mod adecvat.
- (26) Rezoluția instituției ar putea avea un impact negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, asupra încrederii pieței sau asupra economiei.
- (27) Contaminarea altor instituții financiare sau a piețelor financiare poate fi controlată prin aplicarea instrumentelor și competențelor de rezoluție.
- (28) Rezoluția instituției ar putea avea un efect semnificativ asupra sistemelor de plăți și de decontare.

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII

- 1.1. Denumirea propunerii
- 1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB
- 1.3. Tipul propunerii
- 1.4. Obiectiv(e)
- 1.5. Motivele propunerii
- 1.6. Durata acțiunii și impactul financiar al acesteia
- 1.7. Modul (modurile) de gestionare preconizat(e)

2. MĂSURI DE GESTIONARE

- 2.1. Norme în materie de monitorizare și raportare
- 2.2. Sistemul de gestionare și control
- 2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și neregulilor

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII

- 3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)
- 3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor
 - 3.2.1. *Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor*
 - 3.2.2. *Impactul estimat asupra creditelor operaționale*
 - 3.2.3. *Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ*
 - 3.2.4. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual*
 - 3.2.5. *Participarea terților la finanțare*
- 3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII

1.1. Denumirea propunerii

DIRECTIVA PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții și de modificare a Directivelor Consiliului 77/91/CEE, 82/891/CE, 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE și 2011/35/CE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2011

1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB⁴⁰

Piața internă – Piețe financiare

1.3. Tipul propunerii

- ☒ Propunere care se referă la **o acțiune nouă**
- ☐ Propunere/inițiativă care se referă la **o acțiune nouă ca urmare a unui proiect-pilot/a unei acțiuni pregătitoare**⁴¹
- ☐ Propunerea/inițiativă care se referă la **prelungirea unei acțiuni existente**
- ☐ Propunerea/inițiativă care se referă la **o acțiune reorientată către o acțiune nouă**

1.4. Obiective

1.4.1. 1.4.1. Obiectiv(e) strategic(e) multianual(e) al(e) Comisiei vizat(e) de propunere/inițiativă

- Menținerea stabilității financiare și a încrederii în bănci, asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale, evitarea propagării problemelor;
- Reducerea la minimum a pierderilor pentru societate în ansamblu și în special pentru contribuabili, protejarea depunătorilor și reducerea hazardului moral;
- Consolidarea pieței interne a serviciilor bancare, menținându-se, în același timp, condiții de concurență echitabile (adică aceleași condiții pentru toți actorii care concurează pe piețele financiare din UE).

1.4.2. Obiectiv(e) specific(e) și activitatea (activitățile) ABM/ABB în cauză

Obiective specifice:

⁴⁰ ABM: (Activity Based Management): gestionarea pe activități – ABB: (Activity Based Budgeting): stabilirea bugetului pe activități.

⁴¹ Astfel cum sunt menționate la articolul 49 alineatul (6) litera (a) sau (b) din Regulamentul financiar.

Ținând cont de obiectivele generale de mai sus, sunt avute în vedere următoarele obiective specifice:

Pregătire și prevenire:

- Creșterea gradului de pregătire al autorităților de supraveghere și al băncilor pentru situații de criză și
- Asigurarea posibilității de rezoluție a tuturor băncilor

Intervenție timpurie:

- Îmbunătățirea mecanismelor de intervenție timpurie în cazul autorităților de supraveghere

Rezoluție bancară:

- Asigurarea rezoluției bancare în timp util și într-un mod bine articulat
- Asigurarea certitudinii juridice în materie de rezoluție bancară

Gestionarea crizelor transnaționale:

- Promovarea cooperării eficiente dintre autorități în cazurile de rezoluție transnațională

Finanțare

- Garantarea disponibilității unor fonduri provenite din surse private pentru finanțarea rezoluției băncilor aflate în criză

1.4.3. Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate

A se preciza efectele pe care propunerea/inițiativa ar trebui să le aibă asupra beneficiarilor vizati/grupurilor vizate.

Cadrul de gestionare a crizelor propus la nivelul UE urmărește să faciliteze în continuare stabilitatea financiară, să reducă hazardul moral și să protejeze depunătorii, serviciile bancare esențiale și banii contribuabililor. În plus, are obiectivul de a proteja și dezvolta mai departe piața internă a instituțiilor financiare.

Avantajele cadrului decurg în primul rând din reducerea preconizată a probabilității unei crize bancare sistemice și din evitarea scăderii bruște a PIB care urmează unei crize bancare. În al doilea rând, cadrul în materie de rezoluție bancară vizează reducerea posibilității ca banii contribuabililor să fie utilizați din nou pentru a salva băncile într-o eventuală criză viitoare. Costul crizelor bancare, în cazul în care acestea au loc, ar trebui să fie suportat în primă instanță de deținătorii capitalului băncilor și de titularii de creanțe. Ca urmare, costurile de finanțare a datoriei statelor membre ar trebui, de asemenea, să scadă, reflectând retragerea garanției implicite a statului față de datoriile băncilor.

1.4.4. *Indicatori de rezultat și de impact*

A se preciza indicatorii care permit monitorizarea punerii în aplicare a propunerii/inițiativei.

Întrucât intrarea în criză a băncilor este imprevizibilă și, sperăm, evitată, funcționarea rezoluției bancare nu poate fi monitorizată în mod regulat în funcție de cât de bine sunt gestionate situațiile reale de acest tip. Cu toate acestea, unele dintre aceste măsuri ar putea fi monitorizate folosind următorii indicatori posibili:

- Număr de colegii de rezoluție înființate.
- Numărul de planuri de redresare și de rezoluție prezentate și aprobate de autoritățile de rezoluție și de colegiile de rezoluție.
- Numărul de cazuri în care autoritățile de rezoluție au solicitat efectuarea unor ajustări la nivelul modului de funcționare a băncilor (și a grupurilor bancare).
- Numărul de acorduri de finanțare intragrup încheiate.
- Numărul de bănci în cazul cărora capacitatea minimă de absorbție a pierderilor (capital + datorie care poate fi recapitalizată intern) este obligatorie.
- Nivelul global al capacităților de absorbție a pierderilor ale băncilor în statele membre și în UE.
- Numărul de bănci aflate în rezoluție.
- Numărul de cazuri de aplicare a diferitelor instrumente și competențe de rezoluție (de exemplu vânzarea unor linii de activitate, banca-punte, recapitalizarea internă).
- Costul rezoluției bancare la nivelul unui stat membru și agregat la nivelul UE (milioane EUR) (costul include costul recapitalizării interne, recapitalizarea, contribuția DGS/RF, alte costuri).

Implicarea ABE în toate fazele cadrului de redresare și rezoluție bancară este propusă și sprijinită de părțile interesate, chiar dacă Regulamentul privind ABE nu acordă, în prezent, competențe într-un proces de rezoluție Autorității Bancare Europene. Pe baza implicării sale, ABE ar putea îndeplini sarcini legate de monitorizare. Transpunerea oricărui nou text legislativ al Uniunii va fi monitorizată conform Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

1.5. **Motivele propunerii**

1.5.1. *Cerințe de îndeplinit pe termen scurt sau lung*

Criza financiară a pus serios la încercare capacitatea autorităților de a gestiona problemele apărute în instituțiile bancare. Piețele financiare din Uniune au atins un grad de integrare atât de ridicat încât șocurile interne se pot transmite rapid către societăți și piețe din alte state
--

membre.

La nivel internațional, liderii G20 au solicitat „revizuirea mecanismelor de rezoluție și a legislației privind falimentul, în lumina experiențelor recente, pentru a se asigura că acestea permit o încetare treptată și ordonată a activității instituțiilor transnaționale complexe de mari dimensiuni”⁴². La 25 septembrie 2009, în cadrul summitului de la Pittsburgh, aceștia s-au angajat să acționeze împreună pentru „crearea unor instrumente mai puternice, prin care marile societăți multinaționale să fie făcute responsabile pentru riscurile pe care și le asumă” și, mai exact, pentru „crearea unor instrumente și a unor cadre de rezoluție eficiente, care să permită atenuarea perturbărilor provocate de falimentul grupurilor financiare și reducerea pe viitor a hazardului moral”.

La Seul, în noiembrie 2010, G20 a aprobat Raportul privind instituțiile financiare de importanță sistemică (SIFI) al Consiliului pentru Stabilitate Financiară (CSF)⁴³ care recomandă „tuturor jurisdicțiilor să întreprindă reformele legislative necesare pentru a se asigura că dispun de mecanisme de rezoluție care să facă posibilă rezoluția oricărei instituții financiare, fără a expune contribuabilul la pierderile înregistrate în urma acordării de ajutoare de solvabilitate și protejând în același timp funcțiile economice vitale, prin intermediul unor mecanisme care să permită acționarilor și creditorilor chirografari și neasigurați să absoarbă pierderile în ordinea priorității acestora”.

În octombrie 2011, Consiliul pentru stabilitate financiară a adoptat un document referitor la atributele-cheie ale mecanismelor de rezoluție performante destinate instituțiilor financiare (Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions) (denumit în continuare „atributele-cheie”)⁴⁴ în care stipulează elementele esențiale pe care le consideră necesare pentru a se garanta eficiența mecanismelor de rezoluție. Punerea lor în aplicare ar trebui să le permită autorităților rezoluția ordonată a instituțiilor financiare fără a expune contribuabilii la pierderile înregistrate în urma acordării de ajutoare de solvabilitate și menținând totodată continuitatea funcțiilor economice vitale ale acestora.

1.5.2. Valoarea adăugată a implicării UE

În temeiul principiului subsidiarității prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din TFUE, Uniunea intervine în domeniile care nu sunt de competența sa exclusivă, numai dacă și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre, nici la nivel central, nici la nivel regional sau local, ci, datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, ele pot fi realizate într-o mai mare măsură la nivelul Uniunii.

Doar o acțiune la nivelul UE poate garanta că statele membre folosesc măsuri compatibile pentru gestionarea situației băncilor falimentare. Deși sectorul bancar al Uniunii se caracterizează printr-un grad ridicat de integrare, sistemele de gestionare a situațiilor de criză bancară diferă de la un stat membru la altul. În prezent, multe sisteme juridice naționale nu

⁴² Declarația liderilor G20 la Summitul privind piețele financiare și economia mondială, aprilie 2009.

⁴³ „Reducing the moral hazard posed by systemically important financial institutions” („Reducerea hazardului moral prezentat de instituțiile financiare de importanță sistemică”)

⁴⁴ http://www.financialstabilityboard.org/press/pr_101111a.pdf

http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf

conferă autorităților competențele necesare pentru a înceta treptat și ordonat activitatea instituțiilor financiare, menținând, în același timp, serviciile esențiale pentru stabilitatea financiară fără a se baza pe banii contribuabililor. Legislațiile naționale divergente nu sunt adecvate pentru gestionarea dimensiunii transnaționale a crizelor, iar acordurile de cooperare între statul membru de origine și statul membru gazdă sunt insuficiente.

Gama limitată de opțiuni de rezoluție crește riscul de hazard moral și generează temeri potrivit cărora băncile mari, complexe și interconectate ar putea avea din nou nevoie de asistență financiară publică în caz de probleme. Prin urmare, este evident că, pe o piață integrată, statele membre nu pot crea un cadru eficient de redresare și rezoluție, acesta trebuind să fie instituit la nivelul Uniunii.

În temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii Uniunii nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatelor.

Prezenta propunere are drept scop menținerea stabilității financiare și a încrederii în bănci, reducerea la minimum a pierderilor pentru contribuabili și consolidarea pieței interne a serviciilor bancare, menținând, în același timp, condiții de concurență echitabile. Acest lucru presupune convergența legislațiilor naționale pentru a pune la dispoziția autorităților un set de instrumente consecvente de gestionare a crizelor și de rezoluție. Numai o acțiune la nivelul Uniunii poate conduce la atingerea acestui obiectiv.

Dispozițiile sunt proporționale cu ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele. Limitările dreptului de proprietate care pot rezulta din exercitarea competențelor propuse sunt în concordanță cu Carta drepturilor fundamentale, astfel cum a fost interpretată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Aceste restricții sunt limitate la ceea ce este necesar în vederea atingerii unui obiectiv de interes general, și anume menținerea stabilității financiare în Uniunea Europeană.

Rezoluția este strâns legată de domeniile nearmonizate ale legislațiilor naționale, precum insolvența și dreptul proprietății. Prin urmare, directiva este instrumentul juridic adecvat deoarece, pentru a asigura implementarea cadrului prevăzut într-o manieră care să ducă la obținerea efectului dorit, în funcție de caracteristicile specifice legislației naționale relevante, este necesară o transpunere.

1.5.3. *Învățămintele desprinse din experiențele anterioare similare*

N.a.

1.5.4. *Coerența și posibilă sinergie cu alte instrumente relevante*

Cadrul de gestionare a crizelor este în strânsă legătură cu **regimul sistemelor de garantare a depozitelor** în Uniune. Modificarea Directivei relevante 94/19/CE se discută în prezent în cadrul Consiliului și al Parlamentului. Sinergiile între fondurile sistemelor de garantare a depozitelor (*deposit guarantee scheme* – DGS) și măsurile de rezoluție bancară sunt semnificative, în special cu privire la aspectele legate de finanțare. În cazul în care există un cadru de rezoluție care să stopeze contaminarea, fondul DGS nu va finanța decât câteva bănci care nu își respectă inițial obligațiile. În schimb, în cazul

în care nu sunt disponibile măsuri de rezoluție și întregul sistem financiar este contaminat, suma de bani pe care DGS trebuie să o plătească într-un stat membru este considerabil mai mare.

Propunerea se referă, de asemenea, la **directiva privind cerințele de capital (CRD)**, care stabilește cerințe prudențiale pentru bănci și întreprinderi de investiții. Modificările aduse recent CRD urmăresc să sporească calitatea și cantitatea capitalului deținut de bănci, astfel încât acestea să poată să absoarbă efectiv pierderile potențiale. Scopul noilor cerințe de lichiditate este de a garanta că băncile rămân lichide, chiar și într-o perioadă de criză a pieței, și că acestea instituie o structură a pasivului care să ofere și mai multă stabilitate. Toate aceste măsuri vor aduce mai multă siguranță sectorului bancar și vor reduce riscul intrării în criză a băncilor, precum și necesitatea unor intervenții publice. În ciuda tuturor acestor măsuri, intrarea în criză a băncilor în viitor nu poate fi exclusă. Prin urmare, este necesar să se elaboreze un cadru juridic complementar (de redresare și rezoluție bancară) care să garanteze menținerea stabilității financiare chiar și în scenariile negative.

1.6. Durata acțiunii și impactul financiar al acesteia

☐ Propunere/inițiativă **pe durată determinată**

- ☐ Propunere/inițiativă în vigoare din [ZZ/LL]AAAA până la [ZZ/LL]AAAA
- ☐ Impact financiar din AAAA până în AAAA

☒ Propunere **pe durată nedeterminată**

- punere în aplicare cu o perioadă de creștere în intensitate din 2013 și până în 2015,
- urmată de o perioadă de funcționare în regim de croazieră.

1.7. Modul (modurile) de gestionare avut (e) în vedere⁴⁵

☐ **Gestiune centralizată directă** de către Comisie

☐ **Gestiune centralizată indirectă**, cu delegarea sarcinilor de execuție:

- ☐ agențiilor executive
- ☒ organismelor instituite de Comunități⁴⁶
- ☐ organismelor publice naționale/organismelor cu misiune de serviciu public
- ☐ persoanelor cărora li se încredințează executarea unor acțiuni specifice în temeiul titlului V din Tratatul privind Uniunea Europeană, identificate în actul de bază relevant în sensul articolului 49 din Regulamentul financiar

☐ **Gestiune partajată** cu statele membre

⁴⁵ Explicațiile privind modurile de gestionare, precum și trimerile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

⁴⁶ Astfel cum sunt menționate la articolul 185 din Regulamentul financiar.

☐ **Gestiune descentralizată** împreună cu țări terțe

☐ **Gestiune în comun** cu organizații internaționale (***a se preciza***)

Dacă se indică mai multe moduri de gestionare, se furnizează detalii suplimentare în secțiunea „Observații”.

Observații

-

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și raportare

A se preciza frecvența și condițiile aferente acestor dispoziții.

Articolul 81 din regulamentul de înființare a Autorității bancare europene (ABE) impune Comisiei ca până la 2 ianuarie 2014 și, ulterior, la fiecare 3 ani, să publice un raport general privind experiența dobândită ca urmare a funcționării ABE. În acest sens, Comisia va publica un raport general care va fi înaintat Parlamentului European și Consiliului.

2.2. Sistemul de gestiune și control

2.2.1. Riscul (riscurile) identificate

În ceea ce privește utilizarea juridică, economică, efectivă și eficace a creditelor aferente propunerii se preconizează că propunerea nu antrenează riscuri noi care să nu fie acoperite în prezent de un cadru de control intern existent al ABE.

2.2.2. Metoda (metodele) de control preconizată (preconizate)

-

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

A se preciza măsurile de prevenire și de protecție existente sau preconizate.

În scopul combaterii fraudei, corupției și oricăror alte activități ilegale, dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) se aplică fără nicio restricție în cazul ABE.

ABE va adera la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind anchetele interne efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și va adopta fără întârziere dispoziții corespunzătoare aplicabile tuturor angajaților ABE.

Deciziile de finanțare, acordurile și instrumentele de punere în aplicare rezultate din acestea stipulează clar că OLAF și Curtea de Conturi pot să desfășoare, dacă este necesar, verificări la fața locului în cazul beneficiarilor sumelor de bani plătite de către ABE, precum și în cazul personalului responsabil cu alocarea acestor sume de bani.

Articolele 64 și 65 din regulamentul de înființare a Autorității bancare europene (ABE) stabilesc dispozițiile privind execuția și controlul bugetului ABE și normele financiare aplicabile.

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetare de cheltuieli afectată (afectate)

- Linii bugetare de cheltuieli existente

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul cheltuielilor	Contribuție			
	Număr [Descriere.....]	Dif./ Nedif. (⁴⁷)	Țări AELS ⁴⁸	Țări candidate ⁴⁹	Țări terțe	În sensul articolului 18 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul financiar
	12.0402.01 ABE – Subvenție în cadrul titlurilor 1, 2 și 3	Dif.	Da	NU	NU	NU

- Linii bugetare noi solicitate

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul cheltuielilor	Contribuție			
	Număr [Rubrica.....]	Dif./ Nedif.	Țări AELS	Țări candidate	Țări terțe	În sensul articolului 18 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul financiar
	[XX.YY.YY.YY]		DA/NU	DA/NU	DA/NU	DA/NU

⁴⁷ Dif. = credite diferențiate / Nedif. = credite nediferențiate.

⁴⁸ AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

⁴⁹ Țările candidate și, după caz, țările potențial candidate din Balcanii de Vest.

3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor

milioane EUR (cu 3 zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual	1A	Competitivitate pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă
--	-----------	---

DG: MARKT			Anul 2013 ⁵⁰	Anul 2014	Anul 2015					TOTAL
• Credite operaționale										
12.0402.01	Angajamente	(1)	0	1 080	999					2 079
	Plăți	(2)	0	1 080	999					2 079
Credite cu caracter administrativ finanțate din veniturile din redevențe										
Numărul liniei bugetare		(3)								
TOTAL credite pentru DG MARKT	Angajamente	=1+1a +3	0	1 080	999					2 079
	Plăți	=2+2a +3	0	1 080	999					2 079
• TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)	0	1 080	999					2 079
	Plăți	(5)	0	1 080	999					2 079

⁵⁰

Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din veniturile din redevențe		(6)							
TOTAL credite în cadrul RUBRICII 1A din cadrul financiar multianual	Angajamente	=4+ 6	0	1 080	999				2 079
	Plăți	=5+ 6		1 080	999				2 079

Observații

milioane EUR (cu 3 zecimale)

		Anul 2013 ⁵¹	Anul 2014	Anul 2015					TOTAL
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1 - 5 din cadrul financiar multianual	Angajamente	0	1 080	999					2 079
	Plăți	0	1 080	999					2 079

⁵¹

Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

3.2.2. Impactul estimat asupra creditelor operaționale

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

A se indica obiectivele și realizările ↓			Anul 2012		Anul 2013		Anul 2014		Anul 2015		TOTAL	
	Tipul realizării ⁵²	Costul mediu al realizării	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri
1. Obiective de pregătire și prevenire: – creșterea gradului de pregătire al autorităților de supraveghere și al băncilor pentru situații de criză și – asigurarea posibilității de rezoluție a tuturor băncilor												
Numărul de standarde tehnice și orientări	numeric		0	0	0	0	11	517	1	200	12	717
Subtotal obiectivul specific nr. 1			0	0	0	0	11	517	1	200	12	717
2. Obiectiv de intervenție timpurie:												

⁵² Realizările se referă la produsele și serviciile care vor fi furnizate (de ex.: numărul de schimburi de studenți finanțate, numărul de km de străzi construite etc.).

A se indica obiectivele și realizările ↓			Anul 2012		Anul 2013		Anul 2014		Anul 2015		TOTAL	
	Tipul realizării ⁵²	Costul mediu al realizării	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri
– îmbunătățirea mecanismelor de intervenție timpurie în cazul autorităților de supraveghere												
Numărul de standarde tehnice și orientări numeric			0	0	0	0	1	47	0	0	1	47
Subtotal obiectivul specific nr. 2				0		0	1	47	0	0	1	47
3. Obiectivele rezoluției bancare:												
– asigurarea rezoluției bancare în timp util și într-un mod bine articulat												
– asigurarea certitudinii juridice în materie de rezoluție bancară												
Numărul de standarde tehnice și orientări	numeric		0	0	0	0	10	470	4	799	14	1 269
Subtotal obiectivul specific nr. 3				0	0	0	10	470	4	799	14	1 269
4. Obiectiv de gestionare a crizelor transnaționale: - promovarea cooperării eficiente dintre autorități în cazurile de rezoluție transnațională												
Numărul de standarde tehnice și orientări			0	0	0	0	1	47	0	0	1	47
Subtotal obiectivul specific nr. 4			0	0	0	0	1	47	0	0	1	47

A se indica obiectivele și realizările ↓			Anul 2012		Anul 2013		Anul 2014		Anul 2015		TOTAL	
	Tipul realizării ⁵²	Costul mediu al realizării	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri	Numărul de realizări	Costuri
COSTURI TOTALE ⁵³				0		0	23	1 081	5	999	28	2 080

3.3. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetare de cheltuieli afectată (afectate)

- Linii bugetare de cheltuieli existente

NA

- Linii bugetare noi solicitate

NA

Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ

3.3.1.1. Sintează

- ☒ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- ☐ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

⁵³ Creditele alocate diferitelor obiective includ și costurile fixe, care sunt proporționale cu costurile directe aferente resurselor umane.

3.3.1.2. Necesarul de resurse umane estimat

- ☒ Propunerea nu implică utilizarea de resurse umane
- ☐ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

Observații:

Nu vor fi necesare resurse umane și administrative suplimentare în cadrul DG MARKT ca urmare a propunerii.

3.3.2. Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual

- ☒ Propunerea este compatibilă cu cadrul financiar multianual existent.
- ☐ Propunerea/inițiativa necesită o reprogramare a rubricii corespunzătoare din cadrul financiar multianual.
- ☐ Propunerea/inițiativa necesită recurgerea la instrumentul de flexibilitate sau la revizuirea cadrului financiar multianual⁵⁴.

3.3.3. Participarea terților la finanțare

- ☐ Propunerea/inițiativa nu prevede cofinanțare din partea terților
- ☒ Propunerea prevede cofinanțare, estimată în cele ce urmează:

Credite de angajament în milioane EUR (cu 3 zecimale)

	Anul 2013	Anul 2014	Anul 2015			Total

⁵⁴ A se vedea punctele 19 și 24 din Acordul interinstituțional.

<i>Contribuția statelor membru (60 % din costurile totale)</i>	0	1 620	1 498					3 119
--	---	-------	-------	--	--	--	--	-------

3.4. Impactul estimat asupra veniturilor

- ☒ Propunerea nu are impact financiar asupra veniturilor.
- ☐ Propunerea/inițiativa are următorul impact financiar:
 - ☐ asupra resurselor proprii
 - ☐ asupra diverselor venituri

ANEXĂ la fișa financiară legislativă pentru propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții și de modificare a Directivelor Consiliului 77/91/CEE, 82/891/CE, 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE și 2011/35/CE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

Costurile aferente sarcinilor care trebuie efectuate de ABE au fost estimate pentru cheltuielile cu personalul (titlul 1), dar și pentru titlul 2.

În ceea ce privește calendarul propunerii, se presupune că directiva va intra în vigoare între luna iunie și luna decembrie 2013. ABE va elabora proiecte de standarde tehnice în termen de 12 luni de la data intrării în vigoare, de aceea se preconizează că lucrul la acestea va începe încă din ianuarie 2014. S-a estimat că va fi nevoie de personal suplimentar pentru cele **23 de standarde tehnice și 5 orientări**, inclusiv pentru acțiunile aferente, rezervate pentru recunoașterea procedurilor de rezoluție ale țărilor terțe, pentru finalizarea acordurilor de cooperare neobligatorii cu țări terțe, precum și pentru activitatea permanentă de monitorizare, pentru participarea la colegii și pentru exercitarea activității de mediere cu caracter obligatoriu a ABE. Propunerea Comisiei include sarcini pe termen lung efectuate de ABE, care vor necesita crearea a 5 posturi suplimentare (agenți temporari) din 2014. În plus, sunt prevăzuți 11 experți naționali detașați (END) care să efectueze sarcinile temporare limitate la anii 2014 și 2015.

Alte ipoteze:

- Coeficient de ponderare a salariilor pentru Londra - 1.28;
- Datorită complexității standardelor tehnice, a orientărilor și a volumului de lucru al sarcinilor asociate, conform explicațiilor de mai sus, se presupune că un standard tehnic sau o orientare va necesita, în medie, 1,15 om/an. Astfel, 23 de standarde tehnice și 5 orientări vor necesita 32 de om/an pentru anii 2014 și 2015.
- Costurile de formare sunt estimate la 1 000 EUR pe ENI pe an;
- Cheltuielile de misiune ar fi de 10 000 EUR, estimate pe baza proiectului de buget pe 2012 pentru misiuni, per angajat;
- Costurile legate de recrutare (transport, cazare la hotel, examene medicale, instalare și alte alocații, costuri de mutare etc.) de 12 700 EUR, estimate pe baza proiectului de buget pe 2012 pentru recrutare, per angajat nou.

Metoda de calcul a creșterii bugetului necesar pentru următorii trei ani este prezentată în detaliu în tabelul de mai jos.

Tip de cost	Calcul	Suma (în milioane EUR)			
		2013	2014	2015	Total
Titlul 1: Cheltuielile cu personalul					
<i>11 Salarii și indemnizații</i>					
- din care agenții temporari	=5*127*1,28	0	813	813	1 626
- din care END	=11*73*1,28	0	1 028	1 028	2 056
- din care agenți contractuali		0	0	0	0
<i>12 Cheltuieli cu recrutarea</i>	=16*12,7	0	203	0	203
<i>13 Cheltuieli de misiune</i>	=16*10	0	160	160	320
<i>15 Formare</i>	=16*1	0	16	16	32
Total Titlul 1: Cheltuieli cu personalul		0	2 220	2 017	4 237
Titlul 2: Cheltuieli de infrastructură și cheltuieli operaționale	=16*30	0	480	480	960

Titlul 3: Cheltuieli operaționale		0	0	0	0
Total		0	2 700	2 497	5 197
Din care contribuția comunitară (40 %)		0	1 080	999	2 078
Din care contribuția statelor membre (60 %)		0	1 620	1 498	3 119

Tabelul următor prezintă schema de personal propusă pentru cele cinci posturi de agenți temporari.

Grup de funcții și grad	Posturi temporare
AD 8	1
AD 7	1
AD 6	1
AD 5	2
Total AD	5